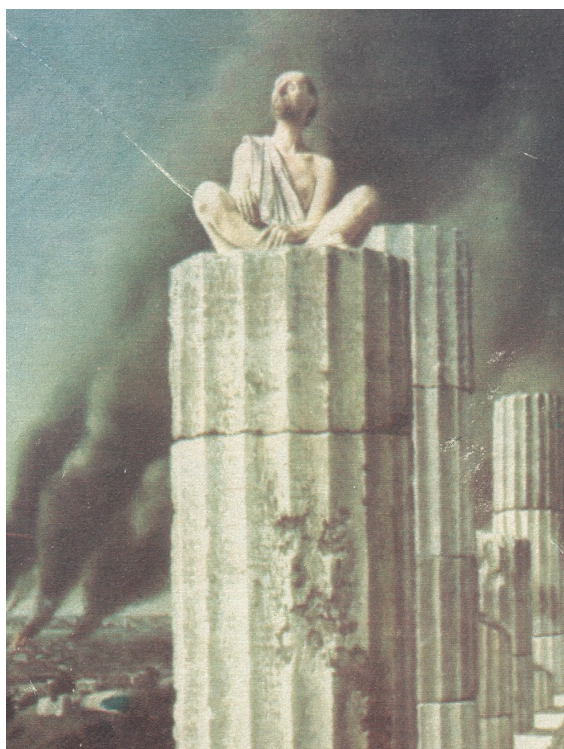

Мирослав Вучетић

АХИЛОВ ЖУЉ

Мирослав Вучетић

АХИЛОВ ЖУЉ

мономан или збирка прича са самим собом

2016-17-18-19-20-21-22

Ниш

Мојој мајци

док ме дојила читала Смену генерације

Садржај

Предговор	6
Поглавље 1 - Коже гаће	7
Степски Вуча - Портрет уметника у старости	
Поглавље 2 - Како угљеник 14 јавља!	15
Стармала бластула - Свемир се враћа кући – ЕТ - Слепи путник на Хаблу - Последњи сунчев круг - Мој предак Источни Африканац - Кремен Камен - Птице певају на плејбек	
Поглавље 3 - Мало јеванђеље	26
Ован - Јагње - Исусове зазубице - Стадо	
Поглавље 4 - Историја за издајнике	36
Деценија, век, миленијум, ера, и-хи-хи година... - Патриоте спавачи - Велики рат - Три ратна покојника - Хитлер у бермудама - Кум 4 (Измишљен живот Јосипа Броза) - Календар добошара - Пакт је био Тројни - Већи рат - Највећи рат - Устанак на леву ногу - Часни издајник - Апел за Апел - Нулте године - Глуви шпијуни	
Поглавље 5 – Изводи из вековника	61
Мирис дома старих људи - Дневник отменог пропадања - Клајн риплеј - Без риплеја - Историја СФРЈ у вицевама - Испуштене вести - Зидане Новог Скадра - Задатак из главобоље - Кулинове вести најновије – Индоленција - Позив на број: 351831,08075 - Плава Тачка	
Поглавље 6 - Кидавила из Ниш	87
Он оре `де Балчак иде страном – Нишоловка - Олук код Позориште - Шпански кабаре - Цига Ром - Длан града	
Поглавље 7 - Фудбалска библија – Посланице	100
Звонар фудбалске цркве - Лопта са дршком - Штрајк сакупљача лопти - Пети судија - Дико и два друга - Муве у дресовима - Робијашка прича	
Поглавље 8 - Праг живота	112
Испраћај Офелије у манастир - Звиждак за четири заљубљене усне - Пичкин димњак - Ловачкиња на јелене	
Поглавље 9 - Сланик за памет	123
Слатко од смеха - Свети имејл - Пријатељска ватра - Чапли Чарлин - Ономатопеје без муке - Стенд ап, Лени! - Доживљаји малог мозга	

Речник за сиромашне

138

Поговор

139

Уместо предговора

Поглавље 1

Кожне гаће

Да од милине дуси полуде –Santa Maria, dela salute– Лаза К.

Степски Вуча

Загледан у себе, не дајем своје мисли и осећања... Шта недостаје овој просто-суженој реченици и њеном тротачкастом наставку. Читава књига стала у њу, хајку роман прочитан из даха. Беше то почетак и крај. Рез.

Пио сам мастило као мали, али је јастук све упијао, ујутру сам био чист, без заноса. Када у велике године испијам пуну дозу, још наискап, мамурлук бива страшан. Ни то није било довољно да се латим писања, одлагао сам унедоглед, само ме је лопта занимала. Док мој рођени компјутер, годинама пуњен бајтовима, није започео писање ове књиге. Трачер није издржао, дигиталац не зна чувати тајне. Откључао се, својом свећицом осветлио хартију и затипкао. Прва слова му била: Зовите ме Хал! Нећу га тужити за самохаковање. Кад је искључен, оставим упаљен звучник, слушам док спава. Имају мозак али показују бездушност. Упао сам у коморицу празног пенкала, звекнуо главом о под. Немадох куд, посадох се на катапултирајуће седиште. Наспаван ко угаљ. Носталгично наместих звук звонца старе писаће машине. Мали од лаптопа ухватио кљешта за речи.

Био сам књижевно немушт, зато сам прозборио из трбуха, то је моја писменост.

Џемс Ц. је узео 16 јуни 1904. за дан радње великог романа, имао је тада спој са својом драганом, док сам ја везан за 8 децембар 1973. када је одигран усномет са мојом. Јепсе Ћоса је пратио Одисеја; имао две реченице и дванаест килограма записаних папирића. Ја сам волео и пратио Лепу, имао радни поднаслов, заувек изгубљену почетну реченицу због нечитког рукописа и 782 килобајтова у датотеци. Радни наслов је одувек постојао. Због хиљадама пута изговореног спокојним људима: Не помажу вам ни кожне гаће! Недодирљивима, није их дотакло. Кожне гаће ми био радни наслов, а кад сам зајахао машту, подбадајући грађу у сапи, испало је да уображенко у мени, тражи нешто спрема себе. Човек без мане који понекад има нелагоду, жуља га нешто, који у свом околном друштву се осећа тескобно али зарад њега трши и подноси, и тај калуи му прави жуљ на срцу, души и духу.

Ахилова лева пета била слаба тачка, ту погођен. Имам жуљ на ојачаној десној пети; из хипохондрије и оних разлога.

Бекет носио Џојсов број ципела, нешто мањи од његовог. Кад бих ја то урадио, морао бих на прстима стајати цели дан или живот, и прешао бих два метра. Не бих стигао пратити Џојса. Или је то тај жуљ, што ми Џојсове ципеле мале. Али рукавице и капа превелике.

Уображене беспрекорности, додатно је радио на својим тетивама израслим из пета, тако ојачане не могу се повредити, ни кад иде бос. Ахилов жуљ болест хипохондара да ће погинути и ако немају мана.

Времеплов сам наместио на дигитално 08-12-1973, кад бејаш најсрећнији у животу. Вратим му се часком, ту срећу накапам у епрувету, претворим у спреј и распршим по свом животу. Њен пољубац је био Велики прасак за мене и још ме греје његова врелина.

Тада се писало наопштеном физичком оловком или масном хемијском оловком, тропрстим или тропрсташицама. Сада имамо пипаву електронску, оберучну за свих десет прстију. Курсор ми је болдован, јак и покретан; издићи ће сва слова на врх књиге, до двеста и неке стране. Вукао их је преко свих серпетина, успона, прескакао је странице и странице. Он је мотка којом слова прескачу више, даље него да се носе на рукама. Стаје на сваку белу запету, да га примете читаоци. На успутним и ранжирним станицама се одвајају на споредни колосек одбачене речи, које преузимају безречници. Два курсора да сам имао, као две локомотиве, био би то успон на Хималаје.

Нећу новостворене речи писати словима која трче. Већ иду стопу по стопу, ногу пред ногу. Ступају.

Пишем библије јер су најбоље књиге у том жанру, много читане и стално читане. Али и избегаване, сасвим пропуштане. Постоји прича о човеку који је насумично скупио тридесетак људи; и ставио пред њих различите библијске цитате и рекао: Протумачите написано или из шољице поједете куглу сладоледа од гованцета. Троје је изабрало цитат, остали су тражили кашпичицу за шампите. Воле да олизују.

Томас М рекао: човек духа ироничар или радикал, треће из пристојности није могуће, шта није могуће? Иронични радикал сам ја.

Имам протонско-неутронски стил са неприметним електронским примесама. Не може или ја не знам писати безенклитички: ко ти?! Може се без везивних реченица, штедим на речима и папиру. Рудиментарни стил у покушају без успеха, прелази у седиментарни: наслагане глинене реченице окамењене у стене. Када сам се подсетио старог Белићевог правописа, а у њему се прекидни знак, ова пртица (-) називала почивка, решио сам да је користим колико год то будем умео и могао. Почивка се ставља тамо где се говор прекида - застане се - настаје нека прекретница, права преломина.

Деценијама су књиге мене писале, на крају пишем ја њих. Враћам им, свакој своје. Пекићевим Скакавцима враћам жудњом за пријатељима какве је он имао, а Тороу чежњом да на мобилном стигне глас или порука од пријатеља, као што је он чекао њихов долазак на шумској стази у Валдену. Књиге су туђи гени, неке су најбољи пријатељи, са многима од њих бих се побратимио. Уликс је залутао једном на врх чаробног брега. Цитати су књишке рекламе за увлачење читалаца у то искрено и блиско братство. Писци који издају много књига, имају и много побачаја, то им нерођена браћа, копилад, побацили их јер су подбацили!? Шта ће Фокнеру Легенда или Авесаломе, авесаломе! Требало му за провијант. Нарцис и златоуст, то написао Хесе, ма `ајте, молим вас. Црњански говорио: треба стално писати и за часописе и за фуруну. Не познају ме читаоци часописа, зато ме познаје фуруна. Данашња фуруна је електронска, марке делате, мање дими. Који број крила носи моја књига, као што ципеле имају бројеве; ко полеће са литице, ко са димњака, ко са стрехе, ко са грма. Ојачаним крилима прелећем свет. Добар број писаца сам проверио, док за песнике верујем на реч; за Шилера, Витмана, Паунда, Елиота, Тагоре и остале капа доле; великим писцима капа у вис. Одушевиш се читајући редове које је други написао, па помислиш: ах, да сам то ја написао. Задовољан нечим што си написао: добро би било да други пожелеле да је њихово.

Бодро хвалим себе: оваквог човека нема, надмашићу Русоа самопохвалама. Први ја, па Русо, затим Торо, остали како где. Што би нас три били другари, тамо негде средином деветностог,

у Француској најбоље. Написаћу некад наш заједнички манифест Космичка правда. Обавезно нешто из Кандида убацујем. Русо, Мор, Волтер, Дефо, Свифт и остали плавокрвни писци, нису писали књиге за пусто острво, него за атомско склониште.

Сажвакао сам и испљунуо ову књигу. Борхес смирује своје кости: са АЖ све књиге су написане, нису све прочитане. Мени је вредно ово прво а читаоци нека нађу важност другог. Све оно што прави писци немају у својим књигама, имаће у мојој. Ова књига не треба да уђе у лектуру. Скакавце Пекићеве треба деца да уче, из сва три тома добре делове им показати. АЖ биће штиво у црквама Покајницама.

Мени је ова књига рођени и једини брат. Брат је светлосну годину старији од мене. Први се родио, кад сам ја испао и додирнуо главом, обгрлих га притискајући на груди. Том речју почиње чврсто братство између мене и књиге. Почиње дружење са братом којег нисам имао, са најбољим другом, које ће остати непомућено у добру, у злу, у затвору, на било којој јави, било каквом сну или мори. Овим речима почиње и дружба између књиге и читаоца. Да ли ће ова књига имати више пријатеља од мене, њеног новостеченог брата? Књига коју читам ми је најбољи пријатељ, ова коју пишем ми је брат. Писање књиге је стварање једног пријатељства, зато пишем нову књигу, за новог пријатеља. Тако читалац добије два добра пријатеља, мене и моју књигу. Ствара се ново братство. Уверно сам се у тридесетим, када сам највише читао, да су књиге најбољи пријатељи. Имао сам превише пријатеља а био потпуно усамљен. Сада, кад пишем књигу, без скоро и једног пријатеља, не осећам ни тун усамљености јер имам брата и пар побратима. Постигох осећај блаженства. Пуна ми кућа тих пријатеља: њих најмање петсто. Бацити поглед на њихов хрбат, одмах се разумемо. Они мене, ја њих.

Приметиће се да од дрвета се не види шума, зато што је ово чаробна шума; то је критика АЖ.

Написах ово све док не превлада вештачка интелигенција. Роботи узимају све књижевне награде.

Преведени Календар самоће Арсеновим пером, има на свим листовима црвено слово с мојим именом. До краја века испуњен и у преступним годинама.

Идем кући, вода ми је сама!

Људски пријатељи нису издржали лет, као ни корњаче из Лафонтенове басне; полетеле су ухвативши се устима за прут који држале у кљуновима две гуске; тако и моји пријатељи - откачили се и падали. Мислили су сами ће моћи, без узлета, без животне кондиције, окрчалим крилима... и трас! Одавно нису више летачи, отаљавају пузећи своје животе. Паркирали су мозак. Не идите мојим стопама, ја сам одлетео! Кратки триптих гласи: одрасли човек може променити наочаре кроз које гледа на свет, мада уз велику муку; може променити и огледало у које се огледа, скоро немогуће; може променити распон крила, нико и никад! Од два туцета пријатеља нема неког здравог, данашње њихово здравствено стање је овако: мање-више успешно лечење од алкохола, опасни тумори, утученост, вишеструки мождани удар, препонска кила, трауматолошки лом, васкуларно обољење, тежак оперативни захват, пар засталих срца, једна психоза са леталним исходом. Популарна астрофизика за пријатеље: звезда се угасила пре милион година али њена светлост путује до нас све то време, и само падну. Тако и они: угасили се у неком тренутку и та претходна светлост међу нама путује још неко време и утули се. У последњој години прошлог века почех чистити свој живот – чистим свој орман од непотребних ствари.

Мој цинички манифест: да ме не моле, не захваљују и не извињавају се. Печорин би био уз мене.

Сасвим нова ера је почела почетком новог века; мењао сам себе у месту, у ходу и мимоходу; промених обичаје и право преимућства. Четврте године Моје ере сам написао књигу, осме сам променио свет, већ дванаесте почех писати нову књигу. Рођен сам педесет и две године пре моје ере, умрећу четрдесете године последње ере.

Живим са високо подигнутом руком којом берем плодове ближе сунцу. Најбоља пријатељица ми је здрава машта. Обољевам од најлепше болести - илуминације, добијам обилно стваралачко липтање. Хиперактивни сањар не жели више пропуштати прилике. Полако одмотавам и слажем књигу, притискају ме приче са земљином тежом. Пишем књигу јер ме људи не слушају; док им причаш тајну људског живота они се окрену да виде колико велику куглицу неко прави из носа. Авдину куглицу. Као и чистокрвни скупи коњ који окрене главу за обичним кљусетом. Тако и људи обраћају пажњу на своје могућности, мнозини сам недостижан.

Књига је најчистији род, не мешају се гени, само твоји који стварају или препознају исти генетски материјал код других аутора. Све записујем; шта је за књигу остаје, остало је за празну причу. Понављам наглас идеју. Ако се не сетим шта сам помислио, сетићу се шта сам говорио.

Има више књижевног живота и снаге, кад Толе Дачић у Великом рату излази из реда и пушта друге а он одлази на реп, и стално је на њему, него код многих писаца што сваке године стоје у реду за Велику награду и никог не пуштају испред себе. Најжешћа критика њихових дела: Нобел вам се смеје! У мојим књижевним каталозима нема тих писаца. Мало читам друге књиге, то ми алиби: не могу красти за своју. Нисам прави писац али умет сложити пуно речи на снопове. Књига је геноцид мртвих слова на папиру. Књиге читам од наслова до стране пездесете и наставим до краја или одбаћим. Степски вук је прешао граничник тек из трећег покушаја, кад сам читао наглас, скоро сам се драо. Хари Халер; како да не будем степски вук, олињали пустињак усред света, чији циљеви нису моји, чије ми радости ништа не значе!. Финегеново бдење бих морао наглас срицати слово по слово, нека ми тетовира усредсређење и уреже у свест.

Речено је некад од неког: роман је огледало које иде путем. Утом настављам ја: када застане је приповетка; криво огледало је магијски реализам; конкавно је чиста научна фантастика; конвексно је роман тока свести; разбијено огледало је суви историјски роман. Песништво је вртећа огледалска кугла. Арсен попио океан песама: На извору песама певало се много, а мало се пило. Певао да му прође време. Огледало иде путем... Постављени су многи саобраћајни знаци роману; не важе за оне који пијани иду њиме. Обраћати пажњу на Андрићеве знакове поред пута. Не постоје романи тока свести; то веле они који немају свест; пишу кад им се дигне. Роман је огледало... прекрити огледало – убити писца.

Читање правих књига је као спуштање у велике дубине; задржите дах и зароните тражећи бисере. Када нађеш бисер, застане ти дах. Роним сам и бацам своје бисере шкољкама нероткињама на усвајање. Шкољке маћехе су то.

Можда сам сто година испред свога времена; море, сигурно сам испред њиховог времена. Фром то насловио Имати и бити; ја ћу бити био, имали су други. Усвојих еверестовску уображеност, усвојих и реч за то - преузетан, озвучих огледало да чујем то и од њега. Нарцис у бистру воду ставио подводне микрофоне, на улазу мрачне пшиље поставио бежичне прислушкиваче за морзеово лепетење крилима слепих мишева.

Пре подне волим самог себе, после подне ме воли цео свет.

Само ме папир трпи, зна да волим дрвеће. Морам књизи да се испричам, листови њени су ми слушаоци и психијатар. Прирадио сам на овом делу. Кад се мења време гигају ме бајтови у души. Написао сам једну књигу каква не постоји, нема је такве, написаћу и другу, једино, ако и она буде таква да не постоји. Прва књига изашла из великог мозга, друга из малог. За ову књигу не треба да читам друге књиге, него гледам око себе. Све што знам о Великој игри је Фудбалска библија, све о Животу стало у Ахилово жуљ, све што знам о Жени - не знам ништа!

Прустов одраз стварности је ловац у ваздуху Бродског. Мој одраз стварности је на два метра изнад земље, изнад мора. Није то одраз лика у огледалу, или светлости. Одроз у атлетском смислу је да на такмичењу пропуштам све висине, па кад сви нападају, подигнем лествицу на три метра. Први покушавам прескочити преко. Знаш шта ће рећи ови горе: узми мотку? Где ти је бамбус?

Портрет уметника у старости

Мајка ме носила пуних седам месеци; данас сам висок близу два, тежак као омањи магарац, имам повишен и-ку, снижену телесну температуру и смирен пулс. У двадесет и другом веку сва деца ће се рађати у седмом месецу; покренуо сам еволуцију. Она која се буду рађала после девет месеци зваће се предоношена, предоношчад. Живот ми све обрнуо: продужено детињство, развучена младост до шездесете, одложена вековна старост. Јеси ли некад био млад? Више пута. Мој сковани софизам гласи: који секунда раздваја младост од старости; може се додати један секунда? А још један? А још један...

Корективни, исправљачки кредо ми је: `ел, се журиш негде, Вучетићу!? Пошто сам пожурио долазећи на свет, не журим за одлазак. Додах и мото од Тороа: Да ли да своја пролећа заменим за лета? Не хитај превише, долази друга вечност.

Морам се оправдати пред Створитељима који ми дали висок и-ку и још виши е-ку. Оба су у дубокој и блиској вези; слизали се. Ако није важан само први, шта је важно? Идемо са нагонима и инстинктима. Не бих дао ниједан свој и-коэффицијент за не знам шта, још бих купио неки негде код неког, не питајући за цену.

Родио сам се на дан кад били неки бесребреници.

Да нађем Бога у себи мени значи наћи Ствараоца у себи, и ево, стварам бољи свет. Дужност ми је употребити дар. Учинити што више можеш за њега и променити га. Дати свима и свему праву меру и права места. Помоћи људима – дати им своју доброту. Ја сам онај што хоће бити само светски пророк, сељачких има гугл-тма и гугл-тушта. Снови могу да се остваре уз одређену цену.

Библија, Куран, Талмуд су људске приче стављене у божија уста. Скупљене су најлепше приче најмудријих људи. Бог их је ауторизовао; Он даје духовне тантијеме преко храмова и свештеника. Најбољи људи за то не траже ауторска права.

Моје ја, моје друго ја, треће, четврто...Свих мојих седам ја дају мене оваквог. Сноп упретених мојих Ја је несаломљив као моје Ми. Њено величанство Ја имам своје Ми. Имам изохипсе којима се крећем, испод којих не идем; либела постављена и реагује ако се мехур помери у страну.

Поезији сам у младости посвећивао по неки трептај ока. Знадох да ћу после шездесете пригрлити поезију, имати времена до краја је растумачити и усвојити. Кад видим наслове књига у полицама, то ме охрабри, подигне адреналин. Песничке силе сваког размрдају. Чин стварања је као земљотрес, у телу (Земља) су наслагане емоције, наборане мисли, знање и

долази до њиховог померања, сударања, изазваног цунамија, стваралачки вишег или мањег интезитета и амплитуде. Мудрост је памет провучена кроз године живота.

Пацифиста увек изабере цврчка, мрави непрекидно ратују. Одабрах и ја цврчке, сањалица и сумњалица. Пола века живех испод својих могућности. Могах учити а нисам; имах спортски дар, остах у свом дворишту. Породица ме издржавала, ношен сам на кркаче, сада ми примања мала и незаслужена.

Убеђиван сам годинама да останем пешак и на осмом пољу! Било то читаво моје школовање.

Од рођења сам чупкао листове детелине, опадали су као јесење лишће. Био ми остао још један. Док чеках да други примете дар... срећом ја сам приметих. Кад сам убио троцифрени број кругова, реших то ваљано искористити. Коефицијенти се одлучили за мене. Разлистала ми се детелина са пет листића. Све сам друге коже одбацио: само ти учи, буди то и то... Требало педесет година да се угљеник и карбон разложе у мом мозгу; имају баш сложене хемијске формуле. Њих налазимо у духовној храни. Мораш имати своју памет. Разрадио сам мозак после педесете. Подмазао га нечим, сипао гориво самопоуздања. Дотад сам скупао вуну, пишао и прео; а од педесете сам ткао на више разбоја. Давао сам Богу све те дане, нека Га, нека се испуни и покаже, а онда сам постао дрчан.

Вајлд се плашио двадесетог века; није имао ништа и био је сам. Имао четрдесет и шест година. Тако сам стао пред овај век; било ми четрдесет и осам, али се нисам уплашио; одлучио сам: прескочићу читав век и живећу у наредном, двадесет другом. Замислио сам, предвидео, пророковао како ће се живети тада. Најлакше ми било за фудбал: променићу га – или га неће бити за сто година.

За сунцем јурим јер немам друго, све друго има замену. Бежао сам у свет вашарским бициклом што иде унаокруг. Па опет, ако би се Ајфелов торањ срушио свом дужином, гледао бих то са мог прозора. Немам слике на зиду, глава ми је осликана изнутра као црквене куполе. Мој прасак, моје стварање, мој унутрашњи изврнути пешир. Ками изјавио: Људи живе у Паризу из митоманије или недостатка маште. Он је живео у Паризу! Не, он је био Париз. Може Париз без мене. Торо је чекао у Валдену пријатеље, ја чекам у Балчаку. Торо чекао у шуми пуцкетање гранчица, ја пуцкетање на радију, ону звучну појаву која означава долазни позив мобилног телефона. Он се надао гостима, ја поруци или позиву. Начичкан бубамарама спремним на лет, гледам на далеко и послушкујем. Чекам на месту где је најачи сигнал, можемо се и довиквати, а кад се не огласе Арсенове мелодије, ућем на интернет, међу мејловима копам по спамовима не бих ли нашао трунку нечије пажње, не плашећи се вируса – попио сам громовачу: шљивовицу препеченицу у коју убацитим куглице града величине лешника. Држим мобилни, па седнем на траву, мало уморан спустим га на земљу, почне вибрирање, и ево, допузале змије. Привлачи их.

Нису ме досад ухапсили и послали на робију као Бору Пекића; што би ме хапсили, кад никад ништа нисам урадио, а није ни он; али хајде, догодило ми се и то, можда случајно, као неком Војновичевом јунаку, латинском шпијуну. Не дам да ме покопа робија, серијски убијам време састављајући фудбалске тимове на слово на слово. Прво бих правио на тешко ц, а затим неколико деценија на још теже е. Лакша слова бих оставио за последње дане, њих би рафално саставио. У другом животу који ће бити вечан, на другој доживотној робији чекаће ме тим на слово њ. Прочитаћу поново баснословно дело Златно руно у седам томова, можда је неки Његован трчао за лоптом.

Све у књизи сам ја, све је ово моје. Нисам пребацио одговорност на неке романескне јунаке. Превентивно спасавање душе - говорити истину. Прича ми се бацила под писаћу машину,

изгазили је сугласници, испуштала је самогласнике, просули се глаголи, вриснули трпни придеви.

Главни јунак ове књиге је дух; снажни непобедиви дух. Нисам написао уџбеник са фактима и чињеницама, него библију легенди и митова. АЖ није исповедна проза него лаксатив за неке читаоце да се прочисте од неких својих несажваканих, а прогутаних залагаја из посуда националних заблуда.

Питање је: Где се овде умире? Читаоци који би да умиру, нека чекају тридесете, четрдесете, педесете стране или поглавље Четврто. Гарантовано се умире на странама седамесетим и осамдесетим. Ово је припрема за летални исход. Желим убити неке читаоце овом књигом, као што Пајтоновци убијају грохотним смехом. Грохотним духом. Нека им се зацени ум. Знајте, књига је убица. Одмах то откривам. Како се сачувати од ње. Читајте наопако опасне делове. Читатајте и дерите се као ја! Убацујте друге бесмислене речи у већ написане. Поготово ОНО заобиђите. Прочитајте га на самртној постељи, или као последњу жељу пред стрељање, инекцију, вешање. Крити аутора да не би инспирисао многе непознате писце - и они ће правити такве књиге. Бићу опасни серијски убица са једном књигом.

Написаћу страшну реченицу коју неће моћи ниједна тачка да затвори и заврши; десет ускличника и знака упозорења она би их оборила. Када ја нешто питам, нема тог знака питања који пристане да се стави уз ту реченицу; не гине му се, зато потурам неке звездасте тачке. Ова књига сигурно нема срчану ману. Проверено јој се ништа страшно неће десити. Али може вас убити, задавити, обесити, заклати, отровати, расчинити...

Мајка је идеално биће, идеални дух је Бог, идеална материја кожа. Позиваш у помоћ Мајку, Бога и Кожне Гаће. Гаће најмање помажу свету када се усере да се мање види или осети. Ово је све моје, Бог са тиме нема везе. Моји зарези су јачи од његових тачки. Ова књига помаже онима којима ни кожане гаће не помажу; као Сам свој мајстор или Хиљаду зато. Кожне гаће као део прве помоћи. Тетовиране кожане гаће. Једино Тарзану личе кожане гаће.

У допуњеном издању Фаренхајта 451 неко ће учити напамет и памтити моју књигу.

Многе редове сам бацио у корпу за отпатке али сам промашио, неће ме шут из лакта. Све то дајем. Фокнер би нашао нешто за себе, да не краде од рођене мајке.

Имам претерано бујну историјску, религиозну, астрономску, еротску, спортску машту; имам бенигни тумор маште. Машта која испуни земљишни и духовни простор кубницама књижевних фигура: метафора, поређења, досетки, цитата, афоризама. Долази оно треће најважније: јесам ли среброусти писац или писавко. Хоће ли то бити стиховлада, или ће остати неоткривено, сачувано само за мене, моје уживање и забаву? Осећам се као Иво Робић када су му на сплитском фестивалу, одбили песму Странци у ноћи; Френк је само то чекао. Или кад Чаплин улази у кадар неког заборављеног Мек Сенетовог филма? Исти је то значај. Одличан сам чекач.

Са овом књигом сам се родио, она је старија од мене милијарду мислених тренутака. Овом књигом ће мој дух наставити живот. Само крилати људи и виле ће читати ову књигу. Неће оних тридесетак што иду исплажених језика са кашпичицом и тацном по своју порцију. Њима је Шекспир убибоже досадан. За њих је писао историјске драме Ричард други и трећи и Хенри четврти па све до осми; фаза бозе и фаза лимунаде. Драма Краљ Џон је фаза шербет без загрцкивања.

Нисам држао корак са својим нараштајем, клецавим поколењем. Ја сам тапкао годинама а када сам закорачио продуженим кораком, измакох им. Сада у пездесетим пребацујем се са

трокорака и увежбавам у троскок у вис. Ја нећу имати с ким остати млад ако сви остарите – АД. На пролазним циљевима сам био задњи; али на коначном, вечном када сам стигао, њих није било нигде – помрли су или уснут нестали. Своје време пролази споро, а туђе космичком брзином.

Како је могуће вратити се у прошлост и другачије чинити; нисам довољно мудар у одређивању тренутка у који улазим и кренем од њега. Можда по Фокнеру: Долтон Емз. Долтон Емз. Долтон Емз. Кад бих могао да будем његова мајка која лежи обнажена и издигнута тела смејући се, и да својом руком одгурнем његовог оца, гледајући га, посматрајући га како умире пре но што је и ступио у живот.

Човек се тако врати три деценије уназад и почне изнова; али да може бацити поглед на будућих тридесет година, као што сада може мислима да протрчи уназад тих тридесет. Та могућност погледа уназад се преокрене у повратак у прошлост стварна буде и то гледање уназад буде гледање унапред што је прошло и познато. Чег се сетиш тридесет година уназад, буде враћање тридесет година уназад и буде виђење тридесет година унапред.

Нећу открити све тајне, нисам толико себичан, неку односим у гроб, неко други ће их открити сав усхићен.

Филозофски мој проблем је како извести самосахрањивање. Почео сам са смртним тренинзима. Не стичем утисак да ће ми се кључар обрадовати, узеће слободан дан када будем стигао горе.

Поглавље 2

Како угљеник 14 јавља!

И лете у мраку, а онда умиру. Ископају раку сами у Сибиру - Метеори – Арсен Д.

Стармала бластула

Избачено јајашце доспева у фалопијеву тубу мајчине утробе, где чека цео дан спремно за оплодњу. Путујући кроз репродуктивни тракт, стотинак преживелих сперматозоида покушавају ударцима репа пробити опну јајашцета. Само једном је успело – мени! Био сам рафални заметак. Успео сам ући, изгубивши притом реп. Отпао је заувек. Ништа нећу анимално. Остали из мог семеништа су оксидисали. Убрзо постах бластоцист, таквог није било у свет: сав провидан, паперјаст. Десетак дана је трајало такво стање, затим ме је уватио ембрионални пубертет. Рудиментарни мозак добија свој први степен од могућих сто. Мехурић постаје моје срце. Стармала бластула је проклобучала: ја сам фетус! Прави фетус после осам недеља! Фетус и по! Шок до шока. Прво ми израсле трепавице, достигле дужину на стотине милиметара; кад сам протрептао од среће, нисам ни престајао.

Девет месеци траје родин лет. Моја није издржала толику апстиненцију и летела сасвим краће. Изашао сам после седам месеци; а живим обрнуто – малстарац. Чувах младост за старост. По рођењу, беба Исак Њ је могао стати у пивску криглу. Био сам још мањи, посели ме на малу ринглу где се кува кафа у филдану. Моја мајка рекла: био мали као миш. Миш који сам чуна репе. Живот ми почиње од пећнице, која мени заменила инкубатор, до пећи за спаљивање.

Добио сам на вишемилонској лутрији; кљасић са очевим генима је упао у јајну ћелију и затворио се насамо седам месеци. Због велике знатижеље извукох се из тог калупа, изађох на условни живот да оставим неки траг. Можда би ми крила израсла у та два месеца. У материци сам био у животу, провешћу то изгубљено време у некој другој материци. Била ми плућа неразвијена за бебу. Мале гумене лопте сам прикачио на груди и прикључио органима за дисање. Држао их ближе срцу, па продисао. До дан-данас дишем на кожную лопту.

Не ударај у пупак, заболеће мајку!

Рођен два месеца раније постах недостижан своме нараштају; измакох им на старту. Шпијак осталу децу шта раде, ништа нарочито - дречали су хипнотисани. То је био мој предживотни период. Мом поколењу сам дао форе; видећу докле ће их одвести одређени задатак. Бејак један од четири-пет милијарди људи. Трудићу се бити бољи од свих њих, не гори или исти. Ослобођено сам први ушао у породилиште, последњи ћу нешто урадити за свет и променити га. Родих се богат и не треба ми друго богатство. Мајка природа је рекла: у овом знаку побеђујеш – ГАЦТ.

Послушавши Тороа, не држим корак са својим поколењем. Не слушах њиховог добошара, одбио сам своја пролећа заменити за лета. Исцепих тај календар; моја биолошка година траје

петнаест месеци. Бесмртан ко лептир, полетех својим звезданим шпоретом за мекике, прелетевши изнад њихових четвороточкаша.

Осећам се најбоље у својој кожи. Испод ње сам се разместио, попунивши је до последње поре, кад напуних педесету. Имам дар, има памети у неоткривеним вијугама. Решио сам испробати своја крила и сваком перу проверити домет.

Са две године знадох људски свет око мене: мама, тата, сека; затим трње биљни, а змије животињски свет. Две степенице ми у почетку биле довољне за размишљање о смислу свог живота. Скочио сам постранце са прве, лако је; скочио са друге - забридели ми табани! Седох на трећи степеник; са њега пустих мозак да лети и скаче, глупира се, пропада, на крају и промени. Други степеник је био прво метафизичко искуство. Шта би било да се посадих на први степеник, без вратоломног скока са другог? Остао би урођени страх од змија у жбуњу. На првој степеници једноумље, на другој се увек двоумите. Ако хоћеш на врх, загреј степенице. Степенице загрејете скоковима из места са обе ноге – стопала, степеницу по степеницу. После и прескачете кад се приближавате врху. Мислим на оне спиралне, завојите са пречагама.

Упознавање са гравитацијом на степеницама ми помогло схватити што ме родитељи држећи за ноге истресају окренутог надоле над месинганим лавабоом. Избацивали ми прогутане месингане кованице. Положих гравитацију из прве, приликом пада са бетонског стуба од ограде, високог преко метра. Падох на главу уз двоцифрени број копчи.

У шестој знадох да ћу волети девојчице и бити фудбалер, а у раним наест годинама да моја религија неће бити коит ради коита. Радим на емоције и живим за емоције.

Знао сам да ће ми страни језици остати страни. Пре него се почех бријати, у пртљагу сам носио слику мене брадатог.

Прву собу имадох по рођењу, беше то пекуља; следећа беше у двадесет осмој.

Бејам млада душа спремна да узме лопту под једну а књигу под другу руку и оде у свет, који сам, успомоћ малог перископа од два огледалца, видео иза и изнад угла.

Сасвим самцијати демос се развијао као бугарска скупштина. Прележах дечије болести демократије копривњачу и заушке; транспарентно било у већу плућа – видела ми се сва ребра. Постојало веће дугих удова, па веће унутрашњих органа. Као дечак ходах цео предодрасли дан на штупалама не бих ли предосетио, како је бити двометраш.

У шестој сазнах о људској смртности после погибије играча Манчестер Јунајтеда у авионској несрећи. Када ме убедише у наречено, рекох: Сви људи ће умрети једног дана, само неће моја мајка! Мој отац имао шест када га мајка оставила, преудавши се.

Водили ме у Зоолошки врт, припрема за полазак у школу; истукли ме, преко зида сам прешао код нилског коња.

Спавах на мушми до краја основне школе, нисмо чули за Франклову парадоксалну интенцију. Мајка намирисала моје прво пијанство, поставила лавор поред постеље.

Предвидех у двадесетој моје будуће интересовање према песништву, тек после навршене шездесете. Док би ме сликарство занимало само у случају ндб. Маестра из Енциклопедије мртвих који је насликао тумор у својим плућима.

Стајаће некад људима на челу утиснут бар-код са геномом; колики и-ку, е-ку; здравствено стање, крвна слика, отпоран-неотпоран на болести, висина и тежина. Очитају ти геном, а

тамо где је душа нема ни словца. Хромозоми ми сви у чврстом војничком строју, ниједан ген га није напустио и прешао у други.

Очешљах мисли (за неочешљане смо чули од Леца) и пошао негде лево; мисли чешљане на лево уз пионирску мараму. Добих тифус-фризуру у тридесетој, поломио сам стари чешља; па почех на десно. Као Торо одржавам своју животну топлоту. Скроз ендорфиничан. Оптимист доброслутник. Многи око мене хибернисани од педесете. Што написао Чолановић у Зебњи: били би срећни да им дневни кало не прелази сто хиљада можданих ћелија. Пуно милионера има. И он ме ту претекао, срочио га на квадрат. Родили се само за детињство, неки и младост, али не за читав живот. Разрадих тад мозак, остали већ трокирају. Уградили климактеријум. Већина има поремећену пажњу. То ме убија а не јача ме. У своју браду имам чему говорити. Улажеш у себе, у пријатеље, у девојке и врати ти се што си себи дао. Ако је право знање враћа ти се вишеструко; за пријатеље и цуре, помислиш на праве, погрешно све то, враћа ти се погрешним.

Родио сам се прилично паметан и нисам дозволио да ме лоше образовање поквари. У другом гимназијском разреду, са свих једанаест јединица (од 12) у дневнику, себи одредих и-ку. Уствари, та бројка плус пола тачног одговор више. Одричем се гимназије, потпуно изгубљеног времена. Ничем ме нису научили. Што Бора Пекић није тада објавио Скакавце! Био бих змај. Време студирања је помрачење, у њему занавек изгубљених и угашених неурона. Много касније ово наћох: Само су лоши ћаци унапредили свет. Ремарк у Повратку.

Искуство са теста Менсе је мера неке водене ваге; сипају ти телесну течност, ликвор у мождану шупљину, она је испуњава, док мехурић не обгрли највишу мождану вијугу. Осташ на корак-два до генија, не открих своје две-три вијуге и нема ме у друштву Уроша П. Само сам слободан и слободоуман.

Имам аеродром на темену где слећу ванземаљске мисли и идеје. Мали милион ствари знам, а велики не знам. Орао је заморан за летење другим птицама. Треба са њим летети без страха, пуни знатижеље, у добром стању. И морално спремни. Високо организована материја је дата сваком човеку, многим то прави сметње. Не стају на водену вагу. Од мозга користе само очи. Прихватам мане мојих пријатеља као своје, али они их не признају, ту је проблем. Ма, нема човек зашта да те увати! Може, за кору великог мозга. Без своје памети нема мождане сласти. Запали ми већином такви са мозгом снаге од два афоризма. Тесла и Ајнштајн имали мозак од милион афоризама. Њиме пробијали звучни зид. Шекспир имао милионску афористичку бомбу. Библија је скупни мозак од више милиона афоризама. По Хокингу су само несигурни мерили свој и-ку (његов 160!), а сматрао да би ванземаљци могли бити зли и напасти нас. Мени треба око тридесет да разумем много тога више у Космосу, па и црне рупе, а колико њему требало да одбаци своје мишљење о злима који нам можда некад пристигну. С тим бројем бих пригрлио сликарство, хватао апстракције као лептире. Разумео бих се и у машине.

Пре времена сам рођен, а кад ћу умрети? Пре свог времена живим, све измишљам. Изводим из мог софизма: који секунда одваја младост од старости! неке друге: која секунда одваја погодну разлику у годинама између мушкарца и жене? Мени је срце најбољи пријатељ, док сам жив волећу, не губећи ни кап из њега. И ноге ми велики пријатељ. Још ходам на здравим коленима.

Не туширам се сваки дан, нисам локвањ. Не вољам на бућ, не хвата ме зелен и не шмрћем. Дестилисаћу се, давати воду као што се даје крв. Улијем се у људе водотоком; код толике воде тело мора имати водотоке, водопаде, понорнице, мале пумпе, танкове и резеорваре. Паковаћу своју воду као животни сок? Не дам да ми муте воду.

Примакао сам се спокоју.

Човекољубљем убеђујем своје рођене црве да се одрекну канибализма. Успео сам, даће ме ватри. Пламенито од њих.

Свемир се враћа кући

Пуно разумевање Свемира је могуће. Тајна постанка Свемира, сваколиког живота на њему, и једне, у том бескрајном пространству, сасвим невидљиве појединости као што је Земља, открива се повећаном интелигенцијом. Исто је за биљни и животињски свет; мимикрија је из памети неке.

Пре Великог праска није постојало време, простор, ни материја. Пре Праска је била безвремица, што рече Лаза Костић. Ништа се није догађало. Бог је себе створио пре колико хоћеш милијарди година. Медитирао је, гледао у једну тачку, није давао себи мислима, цупкао у месту и чекао да прасне. Потом је думало и думало и тхинкинг на другим језицима и смислио! Из ничег направио Велики прасак.

Ако је било другачије, онда овако било: Бог био сам, говорио себи у првостворену браду и тако настао свети Дух. Он му зато даде кликер. Бог вртеше тај кликер; није знао шта ће са њим и тресне га; пошто није имао од шта, он га притисне са два божија длана као орах и настане Велики прасак. После Великог праска настао је Велики тајац! Шта смо то урадили!?

Бог је туце милијарди година стварао живот у Космосу. Шест дана по шест дана, па шест дана по шест дана, баш се уморио. Негде је било за највишу оцену, али на Земљи је имао поправни. Населио је диносаурисима! Никад ту не би било људи. Срећом по њега, астероид метеорит је ударио у Земљу. Он не би имао срца да уништи малог Дина. Пуних четрнаест милијарди година му трајало пројектовање човека, а шест дана га правио. Претходно самостворивши себе праснуо је од среће и задовољства: Ево мене, ево вас!

Добро Му ишле друштвене и хумане науке, уме нам све објаснити; био дудук за физику, са биологије је бежао са часова, а за зоологију није марио. Нигде не пресица код њега. Учио ноћу.

Ако гледате на историју Космоса тражећи људе на Земљи - не смете трепнути. Како је Богу било досадно толике године без њих. Он се пре обраћао неком свом богу; имао је самообраћање и самомолитве. Себе самог је убеђивао да верује у себе. Шта ли је радио триста милиона година са диносаурисима. Јављао им се преко летећих грдосија птеросаура? Не би ли задовољио све стране, одабрао је божије мајмунче, којем је пророковао: постаћеш први човек! Космос је превелики залагај за Бога да би га направио, човека је могао да замисли, скицира, направи.

Бавим се Њим, требало му друштво тако самом.

Бозон ми је чукун-гула-деда. Грејем се на топлоту Великог праска и то ми довољно. Остао тај сиктав звук. Цела три степена топлоте преостале од тада, није се сасвим охладила васиона, и неће.

Пре Великог Праска је био Икилев Касарп, али то неко написао раније, чух за то.

Почетак је био Велики прасак а крај Космоса је Велико цепање. После Великог цепања настаће Велико ништавило.

ЕТ

Ванземаљци су долазили док је Земља била равна плоча. Имали где да слете огромним бродовима. Замислимо како су нас неки такви походили пре десетак хиљада година, удахнули нам живот и убрзали развој живог света. Потом се вратили у своје системе, на своје планете и ударили мораторијум на двадесет пет хиљада година на ту планетарно-галактичка тајну. Били само једаред овде и рекли никад више, док не прођу толике ере и дођемо на њихов ниво.

Оне линије на Андима нису за ванземаљце, шта ће им, ако су НЛО они ће на врх игле слетети. Сигурно би дошли опет или најавили долазак кад будемо људи постали.

Казује се да је пре неколико хиљада година Земљу посетила нека развијенија цивилизација из Свемира непозната, што је негде забележено и нацртано. На питање што се још неки пут нису вратили овде? Они су оценили ту рану посету преурањеном и да се никад не треба мешати у туђе цивилизације.

Да су нас походили толики ванземаљци у нашој историји, археолози би пронашли неки њихов остатак, макар блокеје. Дођу вам ванземаљци у посету, прођу пола Космоса, а не јаве се домаћинима. Свемирски бонтон то захтева. НЛО прелети толики пут, изарчи гориво, избегне грдне црне рупе на међугалактичком путу, избегне опекотине многих квазара, узбуркане пеге, врате се кући, видевши их само негде неки фармер. Морали би пре доласка научити наше језике, растумачити хијероглифе, на крају се најавити нама. Обећали би нам и послали своју технологију да је освојимо, и затим нађемо негде на пола пута. Сигурно да нико у Свемиру не зна за Земљу, јавили би се већ. Ако икад и сазна остаће са нама на нивоу порука које најспорије прелазе-долазе.

Универзум је панспермичан. Постоји горе-доле лом цивилизација, но тек су дошли до гравитације. Земљоликих планета има, Ванземаљци јесу, али у каменом добу.

Слепи путник на Хаблу

Данас су ми близу звезде, станем на прсте, већ су ту – Чекај ме - Арсен

Добро је имати телескоп и гледати на горе. Још бољи је Hubble Space Telescope. Хабл је био астро-физичар. То је опсерваторија са телескопом и моћним дигиталним камерама. Сви који га правили су моји космички пријатељи. Кешах са на њему, а шта сам све видео отпозади док смо пролазили! Када угасе Хабл једног дана, искачем и правим свемирски салто мортале, настављајући осматрање и снимање. Гледам изблиза, као прави старгејзер, све звезденамигуше.

Хабл путује на место зачећа Вационе. Бозон је изазвао право водопадно и гејзирско просипање, убацивши материју у огроману њену родницу. Вациона је била загорела за материју, једва га дочекала. Сад знате, тамо је пошао Хабл - у родно место свега. Очитава све као стари добри телескоп. Још не стиже, успут стаје и слави рођендан сваке звезде која га опече. Обнавља енергију, напијен од звезданих здравица.

Американци су убеђени да ће ванземаљци прво њима да се јаве кад посете Земљу. Зато послали и Хабл и Кеплера, да их сачекају на путу, како се и дочекују гости. Телескоп Кеплер открива планете погодне за живот и тражи интелигентан живот. Хаблу остаје зато уметност. Којом брзином уметничка дела путују у космос. На тој позорници Земља је суфлер Богу. Можда ће пре Хабл ухватити неки сигнал са друге цивилизације. Ако ништа не постигне, постаће обична вационска трачара. Праве космичке трачаре Земљу зову: Бледа плава трунка.

Хабл направио космичку пртину од петсто километара за нови телескоп који затим иде милион и по километара до Лагранжеове тачке. Кренуо је и Џемс Веб. Тај кад оде, нема више повратка, Бог ће га заборавити. Ако је роман огледало које иде путем шта је онда Хабл који језди васионом - Нова Библија са прегршт посланица. Све свемирске зле краљице долазе на огледање: види се ко је најлепши у Свемиру? На њему смо се возили као на гравитационом таласу и подмладили. Написао на знак дозвољене брзине: Забрањено преко триста хиљада километара у секунди. Време стане кад се путује том брзином. Полако! Галаксија, по галаксија! Успори брзину светлости, промиче ми сазвежђе! пређи на звук. А сад убаци у пету, светлости, и зазвижди поред ове лепе звезде. Шта је божанскије: боје светлости или боје звука. Како изгледа путовање, не светлосним годинама него светлосним миленијумима.

Ушли смо у Антропоцен – доба људи. Ту су Земљани који уствари нису са ње, јер могу да нас одведу на друге планете. На пасошу им пише: Овај човек је потребан Свемиру. Њутн баца три јабуке, досадно му. Тесла му се чудом чуди. Рецитије му Змајеву песму Циганин хвали свога коња. Починье смешну и чудну причу шта се њему догађало у деветном веку, шта се говорило на слави код оца му, проте Милутина, када гости питају дечака Николу шта ће радити кад одрасте. Открићу обртно магнетно поље наизменичних струја, вели им он; Ма, обрни ти неку младу у том пољу! Направићу хидроцентралу на Нијагариним водопадима која ће давати наизменичну струју и осветлити цели Шикаго. Ти ћеш правити хидроцентралу, иди прави поточаре воденице, крува да има!! Беху спремни да му скрену водопаде на другу страну. Родитељи Исака Њутна ништа нису знали о физици и родили сина који је открио гравитацију; пренео то знање свима и сва новорођена деца су знала за гравитацију. Кока или јаје. Колико би рецепта добио Њутн за јабуковачу, да је ишао по енглеским селима и причао о гравитацији. Виљем Тел чувао Исака Њутна да му јабука не падне на главу. Противници његових теорија га платили.

Нобел се горко каје: измислих барут, а не добих своју награду за то.

Хабл слао слике из наше галаксије, на њима су Џојс, представљен својим псеудонимом као Стивен Дедалус, ево га најзад лети, и Леополдом Блумом. Наставља са Кафком. Џојс му препричава нечију причу како су се њих два срели једном на железничкој станици Сладовице; он је чекао воз за Трст у 19 сати и 12 минута, Кафка воз за Праг. Док је нешто записивао на парчету хартије Кафка га је упитао једва чујно: Реците, пишете ли? Када је Џојс слегнуо раменима, овај је рекао: Писање је акт очајања. Најбесмисленија ствар на свету. Додавши затим: Али и најнеопходније за живот. Ту се наравно Џојс сложио с њим. Није му рекао да је писац, него да ради у осигуравајућем заводу у Прагу. То је, по њему, град угрожености, хладноће и усамљености, страшно је. Град пропасти. Кафка потврђује: Тако би говорио упусленик у осигурању. Реклама њихова: сиромаш два пута плаћа. Људи лакше потписују полису. Џојс наставља Кафки: Човек са осмехом савладава Финеганово бдење; при чему је осмех срдачан, мада кроз њега пробија режање. Прочитао је само првих сто страна. Као ја, док читам Прустову дванаесту књигу Нађено време. Доњи зуби ми остали истругани. Кафки певуши ту баладу; он није био жив кад је издато Финеганово бдење? Завршава кроз кроз нос: Timothy rising from the bed, Said: Whirl your whiskey around like blazes Thundering Jesus, do you think I'm dead?

Видим и Хесеа са Хари Халером, Булгакова са Маестром. Ту су стари сликари окружени голим моделима, ту су и композитори. Моцарт изгледа пар деценија старији од Бетовена. Волфганг живо расправља са Мараденом; овај му помиње Боноа, а Моцарт на то: је ли то неки прангијаш! Бетовен ишчекује Пелеа, и цупка, правећи фудбалске кораке. Не зна да Пелеу Земља не дозвољава свемирски прелазак.

Што дубље залази у Млечни пут наилази на све старије: Винчија, Микеланђела. Жил Верн му приредио добродошлицу, дочекавши га: где си досад? Кад није слао слике Јупитера и околине, Хабл је у слободно време нашао све што је спаљено у александријској библиотеци, Његошевој влашкој дангубици, као и остале нестале рукописе. Нашао сам на цели старогрчки филозофски кружок: Арија, Сократа, Платона и друге. Видим сви пропушили. Хтедох их питати: зар нисте могли наћи неки други врт за окупљање и расправе, него Академосов; откуд он херој и спасилац, дадoste превелики значај тој необразованој мутљавини; знате ли да се сва високо образовна станишта зову по њему. Боље сократија, пуна сократика. Бах, не знам старогрчки даље од алфа бета гама делта.

Исуса није нашао. Он и остали отишли на другу страну, нема ни њихових легенди, морају са земље да се тумаче.

Шта је ту било и кога све не видесмо од старих Грка и Римљана, Персијаца и Кинеза и осталих. Затим сретне неке људе, непознати му, но открије се: један измислио како се прави ватра, други точак, трећи хлеб, човека који измислио писоар. Ватротворцу из каменог доба показао палидрвце, овај признао да тада то нико није замисљао, била им научна фантастика.

Гледао првог неандерталца и хомосапиенса како нешто заједно копају.

Надам се да ћу уз његову помоћ наћи изгубљену почетну реченицу ове књиге. Кад дође васионски брод да врати Хабл у Земљину атмосферу, наћи ће дух слепог путника.

Последњи сунчев круг

Како је било првонасталој звезди, док чека појаву неке нове, да јој засветли и намигне. Звезде су сестре при рођењу, кад порасту после милијарду-две, одселе се из космичког породилишта, одлутају и нађу своје место у неком далеком празном простору, где направе свој породични систем планета. Млечни пут је вршидба, Кумова слама плева од звезда.

Кроз милијарду година тадашњи времеплов износи: На данашњи дан пре милијарду година неки научник је устврдио да ће се Сунце угасити ових дана. Зна знање. Сунце се стварно гаси! Замислите, шта ту може учинити цивилизација! Астрофизичари су небески механичари који оправљају и поправљају Свемир. Сунце одржавају у животу сви погледи и молбе уперени ка њему. Колико је окренутих огледала према њему, заслепљују га, па не види удаљене планете, не греје их довољно као Земљу. Светлост од Сунца до Земље путује осам минута и двадесет секунди, док избројиш до петсто. Дан је сунчев круг око Земље, три сунчева круга – три дана. Сунчев систем је певац који кукуриче свако јутро, а има само једну коку носиљу. Да ли нека звезда има у свом систему педесетак планета од којих су пет-шест насељене уз различите степене цивилизације? Шта би све могли радити међу се. Направио би се кокошињац.

Да ли на Меркуру и Венери воле Сунце као ми Земљани. Земља заљубљена родоскрвно у Сунце. Исто и Месец као земљин извиђач. Венера заљубљена у Земљу али је Марс мртав-хладан. Меркур још мали, а остале планете су удаљене; траже љубав у другим галаксијама. Када би сунчеву енергију наплаћивали, Марс би тражио ренту и свој део колача. Пошао бих на Марс а врти ми се у главу на рингишпили.

Чим стигне прича до Сунца о Црним рупама њему цвокоћу зуби. Црна рупа је васионски вир, космички вртлог. Свемирска црвоточина. Црна рупа није чарапа која се преврне; видим ту слику: светлост се увија око себе. Тако је описано... као роловано бело месо увијено око димљеног. Кажу да ту нестају информације: Не нестају, рупа их само изврће.

Ако се Земља икад нађе близу Црне у свемиру, биће: То је било све, народе!!!

Мој предак Источни Африканац

Пре онолико милијарди година настао Свемир, а шта било пре тога? Ништа! шта ништа? Од чега је то ништа?

Пре појаве човека важни су били диносауруси. Они и остала тротонска живина су утабале планету за нас. Диносауруси су брстили Земљу да не зарасте цела у џунглу. Није било прашумара да им то брани. Све би појели, сву вегетацију, уништили би прашуме, не би ништа остало за будуће генерације, нестала би сва флора, уз њу и фауна и зато су уништени споља, навођеним астероидом. Неки су нестали у експлозији метана који су избацивали подригивањем и вулканским прдежима. `Ајд им забрани! Кад су диносауруси изумрли, њихово распадање је ослободило амонијак; и то називамо ефекат прве стаклене бапте.

Пролетеше те милијарде и ево га Човек у Источној Африци! Смисао људског живота је прављење човека без помоћи Бога. Већ, за прављење човека човеком помаже Бог! Човека је родила мајмуница. Не који се усправио, него мајмун који први заплакао је постао човек. Нисмо сви од истог мајмуна.

Нису на неким континентима нашли остатке човеколиких мајмуна, јер ни они нису хтели да живе тамо због урагана и земљотреса. У Америци нису нађени остаци мајмуна, јер су они направљени од Бога; зато су имали канибале. Како би знали имитирати мајмуне да нисмо од њих постали; и они нас имитирају исто – узорни смо им. Снимио бих биографски филм о Ђити; негде у прашуми међу својим шимпанзама, па у циркусу и са Тарзаном; завршила у некој људској породици и живела до дубоке старости. Рекао би Дарвин: постала човек.

Највише људи живи око Хималаја, клацкају се на две плоче; Кина и Индија. Пангее Пангеа. Велики цунами да се покрене и наиђе - оде Еверест преко девет километра висине. Киплинг рекао: Хималаји су колена других планина. Хималаји, значи, клекли.

Хималаји кад би легли, испружили се кроз по Србији, Копаоник би био уздигнут на врх носа.

У садашњости живи седам и по милијарди људи; сви ми ћемо у наредних 50 година умрети. Треба то сахранити. Средином овог века Земља ће имати десет милијарди људи и биће пренасељена. А кад сви помру где их сместити, биће гужва и у рају и у паклу. Можда их свети Петар преместити на нову локацију. Венера и Уран се окрећу наопако у односу на нас: од истока ка западу. Нови пакао биће на Венери а нови рај на Урану.

Ако се педесет година не би родило ниједно дете, нестало би Свет. Тако би пропао људски живот под великим утицајем смрти, и опет би Земља остала само животињама и биљкама.

Ко ће сахранити последњег човека на Земљи. Само би му Бог дошао на сахрану. (И верни пас.) Да ли ће пустити сузу за њега. Шта ће Он кад му нестане људи. Ако је дозвољена за њега заменица. Ко ме ће бити потребан. Са последњим човеком умро је и Бог овакав саздан. За нова бића требаће и потпуно нов Бог прихваћен у целом Свемиру.

И ова моја прича можда за хиљаду година постане мит; о Богу пре их-их година. Убацитим је на неку комету, карго превоз, оне су васионски поштари.

Кремен Камен

Рођен сам испод пирамидалног Ртња. Данас се не могу набројати сви феномени које има та кршна планина. У Зајечару одрастах, Нишчу дорастах, Балчаку прерастах. У њему стално подижем себи лествицу; увек гледам у вис и спремам се за онај скок преко три. Проживех и

преживех две пуне године у Билећи. Гледах прву фудбалску утакмицу: Херцеговац против Гарнизона ЈНА и то ми одредило живот. Као четворогодишњак, падах на главу са добре висине и давих се у Требишници. Не понесох ту земљу са собом, у мени је Херцеговина, једох је као холандску чоколаду.

И Вилуси, одакле ми дођоше оба ђеда на Балчак, тада су били Херцеговина. Вилуси су и очеви и мајчини. Шта му значи Вилуси? Нешто од вила, вила за траву или виљушки? Ђед Васиљ са оцем, мајком, браћом и сестрама стигао овде 1908. Била тамо Аустроугарска, зато морали две недеље у земунски карантин. Парадајз је због мириса рајско поврће, деда мислио да је воће. Јео миришљаве црвене јабуке, биле му бљутаве, није ни чуо за рајчицу. Оба били селоначелници Балчака: Ђорђије у Првом светском рату, Васиљ у Другом; али се одрекао власти, није хтео служити окупатору. Волим мог ђеда Ђока, а никад га нисам видео. Погинуо у Топличком устанку. Волим га као деда Васиља, који поживе деведесет година. Ђоко убијен у двадесет четвртој, ја сам у тој години био ништа. Шта ћу радити у деведесетој, ако је доживим, ваљда ћу бити нешто? Знам како је Ђоко погинуо, а знам како је Васо могао изгубити живот: Прешао преко Албаније, издржао глад; пексимит навлажен водом га спасио, картонски хлеб, крув је он говорио. Потом Солунски фронт и све те борбе, пре тога трбушни тифус који је прележао пропуштајући возове кроз стомак.

Моје прво упамћено путовања је када сам, двогодишњак, ишао из Прокупља у Балчак, преко гвозденог моста, уз Водицу између голог камења; носачи ми били мајка мање, тетка више. Друго је повратак из Билеће, пругом коју је правио Бобеков деда, геометар из Чешке. Из воза се видела Црна Гора. Доживљај је тек био и ускотрачни ћира из Параћина за исток.

У Маратону сам често, Балчак ми сад удаљен 42,5 километра од стана до куће. Село има чист ваздух и воду, али има и добру, здраву, сељачку гравитацију. У њему се налазе оне познате крушке са којих се слободно треска о земљу. Ту је лабораторијски мерена земљина тежа.

Топлица тече узбрдо у подножју Балчака. Епигенија је појава када река тече узводно, обично у клисури, иде ниже земљиште до дела где је усечено у више. Пецао сам ту рибе, и пловак иде назад, због олова. Спори пец! Рибе, цимају на горе, а ти вучеш на доле. Када се одатле повуче права црта до села Ивања на Радану где кола коче низбрдо а котрљају се сама узбрдо, Балчак остаје у средини, у потпуној равнотежи такве чудне клацкалице. У Балчаку не можеш пркосити гравитацији, прелети некад неки миг или хеликоптер високо, нису још почели парагладери, разбили би се, чини ми се. Праја Далипагић и Летећи Мајкл не би имали скок са задршком, него буп! Троскок у вис виђен у филмовима о шогунима, горе није могућ.

Горе је четворогласје: земља ватра вода небо. Због добре гравитације на Балчаку се лако заложи ватра. Има кремен каменолома, што варнички, смрди и осећа на нафту. Ријека је ту, извори, суви потоци, бујице и језеро. Теци ријеко, бићеш Дунав! Најтамније небо у Србији, нема около светла које смета, право место за опсерваторију, српску Звездару. Смештај у селу са милијарду звездица. На кућама баскијарама слама је била арматура, а пловача малтер, даске цигла. Добро место да се суше слине.

Ту је разделница авионских коридора за исток и Азију и југ и Грчку и Африку, али их само чујеш како тихо тандрнкају.

Зими на Балчаку Сунце излази и залази на југу. За вредне људе осам сати је подне. Немају еозофију, страх од свитања. Боље живети у Јапану, први се будити и устати, него у Португалу задњи лећи. Не дам један дан ни за три ноћи.

Сунце зна данима не силазити са лица. Таква је мачија клима, суво и топло време, баш за шетање по крову. Када удари суша додолске песме певају у хору са кишним глистама и

даждевњацима. Киша из ведрога неба, као да је један облак побегао из неког јата облака кумулуса. Није киша престала, то само облак узима ваздух. Видех једанпут троструку дугу; кажу ми да је то немогуће. После вештачки изазване кише, нема дуге, не појављује се. Метар снега је десет сати падања.

Балчак имате на мачу, има га на гуслама. Има своје законе, природне и генетске. Људи чврсти, прошли хајдучку обуку, положили завршни испит: Бити спреман стићи и утећи и на страшном месту постојати. Усправнији од већине, добро се држе за земљу. Под њом се налази азбестни минерал лискун. Зато има пуно ватросталних људи, чељади, како се горе вели. Као да стављају лист лискуна у исти залагај са режњевима пршуте.

Пије се љута ракија, љута ко ватра, она подмазује душу. Честе су рекреативне пијанке на којим се мери ко има већи коругатор. Песме се преносе са гласне жице на жицу. Мобилно ојкање, деру се, предозирани ракијом, један другом као да је на друго брдо. Најлепша љубавна песма: Ој ракијо, рако, ја те волим јако; онда се напију од прве строфе и немају инспирацију за нове стихове, па запевају оно што знају. Ово рако може значити и гроб. Победио их алкохол. На лицу им разграната мрежа издајничких капилара. Није ракија јабука да би се љуштила. Ново агрегатно стање је шљивовица љуљушкана у храстовом бурету преко четрдесет година, то је чврсто гасовита течност. Сваки пиничар ће то рећи. Мени су шест ракија задушнички рекорд. Пијан ко земља на задушнице. Пагански сам атеиста. Данас пијем ракију на нивоу статистичке грешке.

Имам срећна нешца. Кухињу Инка обожавам: кромпир, пасуљ, парадајз, кукуруз; па запалиш дуван. Бржи ми језик од чачкалице.

Мој ћед Васо говорио: лети имај гуњ, зими имај храну; мој отац додао: лети се чувај хране а зими хладноће. Опсовах, једном, у петој – Деца не смеју да псују до једанаест година! Све сам гледао на сат када ће то бити. Дотад изгубих вољу за псовкама. Стид га било гузице, кад образа нема; та му била омиљена. Од њега чух да је дренав мед најздравији. Нисам замрзнуо његов зној. Кад се намажем њиме, мишићи сами раде земаљске послове. И мој отац користио исту маст. Радим на зној вредних људи. Пре рата био земљорадник и дрвосеча. Мајка била сеоска дама, спремала је бака градска госпођа. Отац дао узбуну у касарни кад се родих. Знао како је и мој отац могао погинути у рату, има ожиљак-чворугу на глави. Мали део ње и мени је пренет на истом месту. Исто смо тесто. На његовом гробу изникла трава бостанка, на мајчином жута броћника. На мом ће незаборавак.

Ловац сам на печурке, кад уберем лепе примерке (као да су нагазиле говно), пољубим их и не пуштам. Талентован сам за резивање крошњи воћки; испадну Пикасова дела. Док сечем дрва ређам их по одређеној сатници: ова цепаница гори тад, ова у толико. Кад сечем последње дрво за ватру пред спавање: брже, успаваћу се! Ко ти рекао да сечеш дрва? – Дарвин. Имам косачки лакат. Косу за леваке нигде нисам видео. За Пола Макартнија би се направила. Наватао сам свице и на мајици написао ОЗ.

Какве и колике ноздрве има шума којима удише угљендиоксид а издише кисеоник. Када је лети расположена удружи се са кишом и сунцем и избаци озон. Хлорофилна акција; пакт.

Највеће моје занимање за трећу димензију је окренуто према дубокој хладовини. Уз слушање аплауза лишћа трепетљике, јасике.

Идем шумом и ослушкујем... чује се споро шушкање, то је корњача или жеж... кад је брзо то гуштер бежи. Заглушујући је шушањ зелембаћа. Када ништа не шушка, е то је змија; као да је прошао ролс-ројс путем. Страх је бежично, даљинско клистирање.

Језу сам два пута спасио живот. Зимом храним птиглице. Мраве, да не газим, одвучем нечим слатким ван играјућег терена. Маче увукло главицу у одбачени бојлер, на место где био термостат и беснуло се. Не знам како би мачак уклонио са крзна смоницу, којом се дебело умазао, бежећи ко зна од које зверке. Раковима, кад мале воде буду лети, зајазим поток да имају дубину и довољно кисеоника. Буљину сам два пута пустио из затвореног подрума, увукла се кроз оцаклију па не може после узлетети. Трећи пут нисам, стигао сам касно, била угинула. Крив сам, нисам се одмах сетио да жицом премрежим оцак.

Жбун из мога сећања, који се увек кретао по месечини и био жив човек који ми се прикрада – осушио се. Заборавља се све помало у старости. Остаје сећање по мери.

Птице певају на плејбек

Громко се чуло шта је Шаљалин рекао: Само птице певају бесплатно. Док су у природи, у граду певају за храну. Лете из неких других разлога. Да ли су орлови истребљени, нестали, па зато сви причају о врапцима, сојкама и осталим нелетачицама, као о најбољим летачима. Како лети орао? –ма, он много кликће! Што не може орао, може најбољи врабац. Кад нема орла врапци изводе лупинг. Морски галеб је бели гавран. Гавран је сињи галеб.

Људи и шимпанзе имају 99 посто истих гена. Само један посто гена разликује шимпанзе и чланове комунистичких партија. То је мајмунски софизам. Трачеви за Џонија Вајсмилера, најпознатијег Тарзана, као био у лудници, и поваздан испуштао онај његов крик: аууууу! дочим за Ћиту није везан ниједан трач. Живео са породицом и ту угнуо; гледао цртане филмове и своје улоге. Недостајао му тај један посто гена, постао би члан синдиката филмских глумаца. Комунистичка партија у САД била строго забрањена, зато добро прошао кроз доба макартизма.

Све животиње у природи имају право утолити жеђ и глад; дато је слободно право на лов и храну свуда осим на појилу; кад пију воду, нико их не дира, влада примирје. Ако је могуће правити појилице за сваку животињу посебно, према морфолошким карактеристикама. За то бих се борио. Не бих дозволио да лав поједе антилопу на моје очи, јесте да морају али неки други пут; трчао бих испред антилопе као зец на атлетској трци. Ловац у бекству. Лав спава 20 сати дневно, биво не сме тренути; нема спавачке потребе и навике лава док спава. Боље један дан лав него годину дана биво, јесте тако, ако си лав.

Поглавље 3

Мало јеванђеље

Богу су најмилији шалвивције - Фауст - Гете

Ноћна смена анђела

Ован

Најмоћнија људска идеја је о постојању Бога. Зато Му дато најбоље име: Бог, Год, Алах, Јешуа, Свевишњи, Господ, Створитељ.

Бог је саморелигиозан, има свога бога. У таквом односу са самим собом је прошло време кога није ни било до Великог праска. Није било ни простора. Играо је пантомиму непокретног мртваца. Слао своје мисли на крај Свемира чекајући да се врате. Нема их, као да су задржане. Када се најзад вратише: нема ништа, све празно! Како ништа!? Како да га осмислим? Тада му његов Свети Дух даде куглицу. Био то уствари бозон, и кад прасне настаде невиђено проливање материје, простора и времена. Прасак је самог Бога ослободио, вину се на крај Свемира, обиђе га и направи скроз. То када се самородио, самостворио, када се сам породило или га људи породили. Самостворитељ Бог. Истинити и безвремен. Бог је био кум Бозону и први сведок. Доказ постојања: слично са бозоном. Сам Бог зна како му је тада било. Душица ми дајте! Тако је створен свет по њему.

Свемир је превелик и сложен и несхватљив за знање које има Бог из астрофизике. Ови што су га представљали, говорили у његово име пре пола ере, да је направио Свет где је Земља у том центру. То је могућа истина ако се некад испита цео Космос и потврди да смо ми најразвијенији. Да ли се то хвали што је створио Свемир, васколики Свет. Космос је превелики залог за Њега. Не би Он то умео. Човека би можда могао. Опет, да га је направио, направио би га савршенијим; он савршен а човек није. Не би ни требале божије заповести. Није Га било пре појаве човека. Нема сведока и доказа за то.

Вероваћу да је створио овај свет у овом случају. Будим Га у глуво доба ноћи и наговорам на брзо изговорање: Дезоксирибонуклеинскакиселина! Послао би муње на мене да се заљубим. Потом му дајем нека извоји радијум. Кад би Му почели објашњавати шта је ген, он би побегао са часа. За хромозоме би рекао да су ђавоља посла, а затражио ауторство на рибозом.

Спајањем науке и религије, научник у Богу је успомоћ ДНК направио човека а онда је од његовог ребра клонирао жену.

Тако како је представљен и откад постоји – Бог је први и савршени компјутер; може примити и обрадити милијарде појединачних молитви и жеља. А, ако је компјутер – онда није направио човека по свом лику (зато имају пупак и бог и човек); ако човек направио компјутер да буде као Бог, онда је човек направио Њега по свом лику и уму, мозгу, памети и што више човек зна и Бог више зна. Бога је створила људска памет божанских висина, и зато и данас кад неко хоће да нешто створи или оцењује, каже му се: хоћеш бити Богом?

Наравно да је човек створио Бога. Видело се да Човек најближи Богу – Микеланђело представља Стварање света: Бога и Адама са пупком. Колико је времена требало људима да створе једног Бога који им одговара. Бог је скроман; не воли да га хвале, ни да му добацују, ни да га величају, ни да га мере ако је већ немерљив. Несамерљив.

Што је створио биљке и животиње кад оне нису свесне његовог постојања. Одрекао се циновских животиња за рачун људског рода, не би могли заједно. Видео, лоше се пише људима ако остану са њима, нема места за једне и друге.

Остарио је, заборавља, гази Га време, треба Га мењати; где наћи новог. Нашао саветнике међу научницима. Имао на почетку много времена, сада не, зато се мења.

Бог нема мајку, зато је њу хтео свом сину. Показао је слабост према женама. засвиђала му се Марија Јосипова и позвао проводацију. Послао је светог Духа као бумбар да опрашује.

Могао из Адамових ребара направити још цура, једну одвојити за себе. И Адам је божији син. Адам и Исус су браћа по оцу. Адаме, јѐбем те у ребро! Ева и Марија су јетрве. Исус је чича Каину и Авељу.

Божија својта; божија породица на окупу Отац, Син и свети Дух. Он као божији слуга или божија десна рука. Ко је Исусу дао име? Бог отац, свети Дух или мајка, пошто се отац није много питао.

Следи избор нове богородице. Жене наћуљите уши, Бог ће се јавити једној одабраној. Показало се да Бог не залази по женским постељама, ако има досад само једног сина, нека поради на наталитету, нека пружи пример. Ако се у браку деца рађају на сваке две године, могао би Бог на две хиљаде година.

Јагње

Чарс Дарвин је био мајмун. Научно је доказао постанак и порекло Исуса – постао је од мајмуна. Исус је Јевреј и Азијат, макар по мајци. Бог је зачео његову мајку Марију. Свети Дух је опрашио њене уши и остале цветове. Тако је створен Христ. Бог је сакралним обредом доказао постанак Христа.

Бог и Свети дух су сурогат-очеви Исусу, донатори семена. Његов друштвени отац Јосиф је просипао семе ноћу. Зашто Јосиф није раздевичио Марију? Бог није имао себи верну богињу, пронашао сурогат-богињу Марију која нам родила Исуса. Исус сироче без оца, оставио га пре зачећа. Исус је прво био богобеба. Ако је само Марију Бог оплодио он је моногаман. Време је такво било за божије бебе. Што Бог Марији није подарио близанце, Исус би имао правог брата. Браћа се здушно и лакше боре док шире веру.

Исто је: Дарвин и Бог. Исус и Христ. Име Исус, Христ занимање: Помазаник.

Отац је нерођен (без пупка), што се син од оца рађа, а Дух свети излази од Оца; он му пи-ар. Исус зачет партеногенезом, могао тако да оплоди многе жене. Наставио би божију породицу, а Бог добио унуке. Ако је Исус са Маријом Магдаленом имао потомство, то му богоунук. Ко је први епифанисао да је Исус бојји син, његова мајка трудна са Богом, а свети Дух био проводација.

Којим језиком се Исус служио док говори са Богом, можда хебрејским; Бог је Јеврејин. Исусу је арамејски језик матерњи. Временом Бог заборавио када је сину рођендан.

Конац којим је привезан Исусов пупак је свети грал, исто као што је покров или шта друго.

Сваки човек настао, направљен од Бога, па је то и Исус. Ако је њему Бог Отац отац, онда је Он двоструки божији син и није богочовек ни мало.

Јевреји га сами не признају за божијег сина. Они криви за његову смрт, уместо да им захвале што га се одрекли; не би било хришћанства без његове смрти и васкрсења.

Да није било Јуде и његовог издајства, остао би као обичан пророк, којег би временом заборавили. Пророк кога би сви напустили. Остарио би. А да га је Пилат ослободио, ови би рекли да је издао, и зато пуштен. Јуда га издао по договору; да ли је могао наћи бољу смрт, пожелети бољу смрт. Јуда треба да се хвали, јер да га није продао, не би васкрснуо, и опет нема хришћанства.

На његовом суђењу Пилат затражио суд окупљених грађана, пола-пола помоћ публике - кога да ослободе и спасу смрти: Исуса или Вараву? Изабрали Вараву.

Што није Понтије попио са Исусом чашу вина: Да си ти мени жив и здрав, иди сада кући и одредио му кућни притвор. Или позвао на етиопијску кафу: Ако те пустим да живиш свој обичан људски живот никад нећеш имати предвиђени божији живот. Шта је Исус думало на то? Веровао је у себе, имао божје самопоуздање.

Њега је крстио Јован, којом руком, и са које стране прво, не зна се. Католици се крсте прво са леве стране, а православци са десне; њихово тумачење произашло из тога коју су му руку прву прикуцали за распеће.

Исус је четири године узастопно биран за најРимљанина. Исус није знао да је месија, а није ни знао да је божји син; како је скроман, не би веровао у то. Божији син не би могао умрети. Последње му чудо што је сам себе оживео. Ускрснуо, па се вазнео и узнео.

Чаролија васкрсења. Или то, или научио од неког факира, гуруа како задржати дисање, и тако се два дана претварао мртвим.

У јеванђељима не пише да се Исус насмејао. Исус није направио чудо и неком дао памет.

Да ли могао ходати по води, и као Мојсије прећи Црвено море. Нека је и божји син, али као човек би сигурно желео да пређе улицу у апостолкама или бос са Битлсима и мало ван пешачког прелаза испред Аби Роада, и запева је-је или неку песму са тог албума, можда баш *Some Together?* Исус је-је-је Битлс! Џон Ленон био у праву, они били мало популарнији од Исуса, он био и дуговечнији од Исуса; Исус до тридесет треће, а он изгурао четрдесет. Девојке му нису бацале гаћице док је пророковао, иначе би постао битлс са дугом косом. Исус није слушао Битлсе, они њега јесу.

Свуда прво мора порез да се плати. Тако се и Исус родио, Јосиф и Марија пошли у Витлејм да плате порез цару. Ко зна где би се родио, и не би у штали. Родио се у Назарету, тамо му мајка живела.

Ако се многим приказује Госпа, онда се зна како изгледа Исус, ако личи на мајку, јер не зна се како изгледа отац Бог, свеприсутни и невидљиви. Исус би се једном супроставио Богу Оцу, као и сви синови: Ниси ми ти отац, постао сам од мајмуна!

Шта би читао Исус као члан александријске библиотеке. Не помиње се у Старом завету, али он могао да ископа ту библиотеку и зачита се... Како би гледао на Библију, Нови завет? Да ли би ауторизовао јеванђеља?

Исус није знао, ни чуо за Америку, шта ће онда тамо хришћанство. Није знао да постоје Словени иза Карпата.

Исус бранио Марију Магдалену: Нека се баца каменом тај који је без мане! Божији софизам, божанска демагогија.

Ни Исус није био пророк у свом селу. Већина Јевреја га не признаје као божијег сина. Јевреји знају све, и ко је Исус. Јошуа бен Јосиф на јидишу је Исус син Јосифов. Јевреји су нехришћани. Несумњиво да је Исус био добар човек, божији човек; обрасце понашања је имао беспрекорне.

Ко бре хули! Они хуле причом о безгрешном зачећу и смерности његовом. Ако је био мушко, а Марија Магдалена девојка његова, онда га је миловала и по мудима или су можда читали Платонову Федру, дискутовали о правој љубави или оној према младићима?

Без његовог убиства, нема ни васкрснућа. И да је остао жив, па постао краљ, не би то дозволио Рим, ко зна како би завршио. Јевреји су криви: држите убице! Рим је њега убио. Данас Рим убеђен да га представља на целој земљи. Исуса! Он није био Римљанин, ни Италијан, него Јеврејин.

Ко је пустио причу да је васкрснуо? Ко га је извадио из гроба, и пренео негде, не знамо где. Можда Римљани да се народ не окупља око гроба. Ако то била Марија, вероватно је женски трач. Марија прва видела васкрслог Исуса. Марија је равноапостољка, значи феминискиња.

Шта Исус ради горе две хиљаде година. Некако да се сада стварно појави, не би га препознали, или како би га препознали, не би му ни веровали, нема слика, нису живи савременици, јеванђеља писана стотину година касније. Што још неко није васкрснуо сем Исуса.

Бог је направио цели свет и човека. Како их временом доправља и поправља или пак квари. Или само немо посматра, не меша се више.

Исусове зазубице

Све велике моно религије настале су у Азији. Исус можда није чуо или знао за Европу. Знао је за Рим, али никад није био тамо. И за Грчку чуо. Није знао да ће за Грке бити Христ.

Да ли је Отац проверио знање Синово из астрофизике, пре но га позвао код себе. Играли се Занимљиве васионе. Исус није знао за Америку, Аустралију, нису биле откривене; могао да их види приликом успења и јави неком, пошаље неки знак о томе, да им се укаже. Никад није видео Црвенокошце, ни чуо за Аборџине. Није био Американац али би се међу првима отиснуо на тај пут, знао лечити морске и сличне болести. Када је васкрсао, више није био човек и зато није јавио за Америку, био је само послушни божји син. На квизу га питају нпр. колико има континената? Он би рекао три...помоћ пријатеља, па зовне светог Духа...

Ништа му Отац није давао у детињству, могао је издашније детињство и младост му омогућити. Није га узео у божије руке и васпитавао, него га улица спрема за оно што ће постигнути.

Отац није омогућио разноврсну исхрану, искушавао сина да га не размази. Све то што није јео и пио ИХН, није ни знао да свега тога има на земљи. Замислите како једе банане и лубенице, затим исече парадајз и посоли; сви би пошли за њим, више би због тога веровали у божје порекло његово. Пилат би за пет-шест кртола кромпира и шаку пасуља дао једем-ли-гашта! За крупни андски пасуљ или ајакот астечки уз притку.

Пиринач није пробао. Ни патлиџан.

Тајна Вечера, други део: Бог окренут леђима па га перо не може описати, и глас му је неописив, али очигледно нутка сина првенца (чекао га петнаест милијарди година) новим јелима – појави се ореол изнад сваког јела а изнад једног тањира који се пуши, троструки! Ту умрежен пасуљ.

Маклура је северноамеричка биљка, има бодље за пример бодљикавој жици; нису је имали, ставили би Исусу круну од ње.

Да ли би данас сео у папамобил; да ли би смео да се вози авионом, па искочи падобраном. Која кола би возио. Нека са меким квачилом, због апостолаки, нема добар тонус за притисак. Возио би минибус за дванаест плус један.

Није имао сат.

Је ли видео лопту како одскаче, значи није ни шутнуо. Кривоноги Исус би био добар фудбалер. Да ли знао колут напред, колут назад. Није скијао, снег је виђао понекад.

Да ли је Исус гледао партију шаха у којој се пешаци претварају у друге фигуре, па то пренео на веру људима: бићете на крају у рају шта хоћете само поштујте веру и заповести.

Није носио гардеробу од полиестера.

Исус многе цветове није омирисао. Исус се није дрогирао, ни јео бунике. Никад му нису нарендали тартуфе на кавијар и понудили шампањац.

Исус није помирисао свежи, овог трена убрани парадајз. Знао би шта је рај.

Све што донешено из неоткривених предела, Исус није јео: кукуруз, парадајз, пасуљ, кромпир. Није никад запалио цигару уз виски. Напуца се пасуља, попије мескалин и запали цигару.

Затим однесе деда Јоакиму дуван нек завије једну и запали, а бака Ана му скува пасуљ пребранац.

Исус није чуо клавир, виолину, ни хармонику. Прави кларинет и саксофон, никад чуо. Ни Панову фрулу није чуо.

Знамо да није ишао у биоскоп, која га музика интересовала, шта је волео у сликарству, архитектури, да ли знао античке драме. Омиљено читалачко штиво, је ли био писмен, је ли се напио, је ли пио то претворно вино. Је ли мрдуо негде из Израела. Имао дрводељски занат, је ли направио нешто, је ли то наплатио, је ли платио порез, је ли имао изложбу радова, шта је уствари одувек стварно желео.

Исус није знао ни реч енглеског.

Није петуније мирисао. Ни еукалиптус.

Многе животиње нису биле код Ное. Ноје није имао птицу додо. Није библијска зато је није човек сачувао.

Исус није могао Марији Магдалени да поклони чиваву јер је није видео.

Да му је Отац рекао за дуван, пао би у искушење, разбио би се од пара; ипак је он само богочовек. Цимет, бибер, ванилу и сличне зачине био оставио за неког названог по њему: Кристофер Колумбо - носитељ Христа.

Исус се прао сапуном. Могла се са Њим попиту кафа; ко то каже: На кафу код Исуса.

Исус није мирисао јоргован. Није јео чоколаду, ни чај – шећер је имао; ни бундеве-тикве није јео. Није ни багрем мирисао, ни мед његов јео.

Исус није пецао рибе бамбусовим штапом.

Исус није могао камење претворити у кромпир, ни јабуку у парадајз - као мој ђед Васо.

Шта је Он уствари јео, како је прао зубе, можда жвакао менту и босиљак. Је ли имао све зубе, када му испали млечни, да ли му израсли сви умњаци. Он пророк, много је причао, није му смрдело из уста. Стари Египћани су узимали гранчицу жбуна мастике, загребу је мало и сисају.

Није слушао Моцарта, Бетовена, није могао да изађе на црту за популарност са Битлсима. Није их слушао али је чуо за све њих.

Ни паприку није јео, Колумбо се први ољутио. Није имао страх од океана.

Није дељао америчка дрва: бао-баб, секвоју, тулипанац, чемпрес, тамарак, чак ни багрем.

Исус није знао за ћурке које ће се јести за његов рођендан. Није је имао ни Ное. Коала меда из Аустралије није било на барци.

Исус није бацао бумеранг.

Исус никад није видео колибрија, Ное није имао јагуара. У његовој барци нису биле животиње из Америке и Аустралије: кенгури, емуи, тасманијски ђаво. Морске животиње и птице није бринуо потопа зато их више има. Ној и јаребица једино у Аргентини. Крава није било у Аргентини. Добро је за краве што откривена Америка. А да је Ное морао да укрца диносаурусе и остале огромне праисторијске цинове. Од ког дрвета се прави брод за пар Дина.

Исус ни кокаин није пробао, да је све то имало његово апостолско друштво, звали би их наркомани, шта би се тек мислило о њима.

Исус није напарио очи гледајући лале.

Спанаћ се брао ту близу. Али да ли га он јео? Какао није пробао. Ни кукуруз, ни проју није јео. Не заборави кикирики.

Исус ни чај није пио. Имао је омиљени цвет лиготу.

Исус није ни грејпфрут јео, што није укрстио лимун и наранџу. Дао би неко јеврејско име.

Све то пренесе овамо и продаје; али није био за трговца и није волео трговце, како их истерао из храма, ишпикнуо их! За последњу жељу пред распеће - запали цигарету.

Да је само пробао какао, крштење би било топлим чоколадом, њега би звали Исус Чоколада а веру чоколадство. Из тога две струје: права чоколада и млечна чоколада, а највећа јерес са лепшницима. Боже, дај сину чоколаду!

Исус није знао за кинин, ни аспирин, кад га заболи глава.

Исус није јео месо многих животиња. Исус ни ГМО није узимао.

Није могао сифилис да добије у Магдали; из Америке га донели Колумбови поморци.

Ни беле ни црне дудинке није јео.

Док набрајам шта није све јео, верујем да су му пошле зазубице. Јеловник за Исусове зазубице. Исус меље кафу, гледа у шољу...

Није ананас јео, за бубреге добар.

ЛСД није пробао.

Исус није сладолед лизао.

Ни наочаре није носио.

Стадо

Човека одређује ген а не религија. Сви су рођени од неког, нису сви рођени религиозни. Да бих писао о Богу, по Станиславском, морам ући у улогу и живети као Бог. Ово друго ми ближе. Пре Њега сам знао све о фудбалу. Постао сам му суфлер, шаптак, „плитко грло“. Речи таквих, као ја, стављају у божија уста. Радови најбољих ученика постају писци говора за Бога. Мени је запало да Му јавим за фудбал, помажем му. Испало би да само ја видим библијски фер-плеј, онда када Он то саопшти, видеће сви . Да постоји одавно би измислио фудбал.

Све што је код Бога давно одзвонило, чује се прво у Паризу, па редом даље. Зато је направио распоред: сва места по земаљској кугли, начуљила уши и чекају. Ја сам повлачио звоно Богу за фудбал, па се опет чуло у Паризу; тако је и Платини узео идеје са мојег и божијег ћућорења. Када ме он питао пре двадесетак година: шта је ново? Ја био звонар за идеју о организовању великих фудбалских такмичења по целом континенту, а не само у једној богатој држави.

Мени је доделио да измислим како рукомет, кошарку, одбојку, ватерполо, па и фудбал, играти са рукавицама. Великобожно од њега.

Шаље често светог Духа да изађе на крај са мнош. Нас два се сасвим слизали. Такав је бесконачни, храбри Бог - траје са једног краја на други крај Свемира, свима да угоди, удовољи.

Узвишена несхватљивост: Бог створио, Исус искупио наше грехе, а свети Дух посветио. То ја никад не бих написао тачно пре сто година, него Цојс у Портрету уметника у младости.

Све религије поштујем, уметности се дивим, то више што је мање познајем: како архитектури, тако сликарству. Филм познајем, дивим се, али сам баш критичан.

Папу сам, чак двапут, видео у Риму 1970. на матурској екскурзији. Носали су га кроз цркву светог Петра и појавио се на његовом балкону и махао ми. Желео сам давне зиме 1972. ући у катедралу у Кракову, но, била затворена. Тада је у њој бискуповао Војтила. Патријарха српског сам деценијама виђао свакодневно преко пута моје зграде. Његова одмена, нови Владика Јован, је изустио прво јутро за свог, краткотрајног бивствовања на владичином трону, присутним свештеницима испред порте Саборне цркве: Поглед на горе, воздигните се!

Када уђем у неки храм говорим: покажите ми небо. Имам верски пасош са свим религијским визама. Будим се у Мачу Пикчију, а осванем у Стоунхенџу. Би ли ми неко са колеца Хароу замерио да играм лопту у његовом кругу.

У цамију улазим изувен, други нека се клањају. Мој верски живот овакав: мене неко прати у цркву, испред мојих главе и груди својом руком се крсти место мене, овлаш ме додирујући. У једном храму прво лево па десно, у другом прво десно па лево.

Навучем религиозну кору када сам у природи. Најјачи утицај да променим религиозна схватања имала је богомољка, инсект зелене боје. Једе лептире, не једе ружне ларве? Када загрми, излазим видети шта ми поручује тај бог грома и муње - мени паганину, јер их се не плашим.

Мој покров – бела мокра плахта покрила ми лице и груди. Засушила се и добих верски калуп: на темену се види тањирасти ореол; преко лица се оцртала велика усна. Плисирана тканина преко ребара до пупка – где ми срце куца.

Бог је Адама направио дахом, због инспирације попио вино. То разумем, али како га пре тога обликовао од глиба. Адам био сам, док му направили Еву, имао шаку. Јабука коју је дао Еви је била гмо. Адам и Ева живели у рају, и онда им прарода донела бебу и све остале. Први човек је живео девесто тридесет година и имао педесетак жена, зато што био нов, неистрошен, пуцао од здравља. Ако се нађу остаци Адама, познали би га по ребру, ту би фалило парче. Само Ева била направљена од ребра, остале се рађале, па није истрошио сав грудни кош.

Бог настао по човечијем лику или човек по божијем лику? Гледајући његов Постанак, Микеланђело се није много секирао што нацртао и Бога и Адама са пупком. Лепим, изразитим; пупчани Бог - пупчана религија. Ева са пупком, Адам га лиже.

И Бога и компјутер су програмирали људи пунећи им фајлове најбољим причама и мудростима. Бог је замена за свезнање. Зашто би Он направио велике научнике, филозофе, уметнике да буду му близу. Доводе његово постојање у сумњу. Крње му углед. Бог не воли мудраце, не трпи конкуренцију. Мора стално да повлачи своје судове, убеђујући се са њима. Не би настале религије никад и нигде, да је одмах предочио људима све научне истине и законе. А да је то урадио Њега не би било, самоукинуо би се, и зато их оставио у стању веровања. Он себе умножио у милоне необичних људи који ће до у вечност разумевати, стварати и мењати свет.

Многе није додирнуо, прогледао им је кроз прсте. Права дихотомија: додирне те кажи прстом или прогледа кроз прсте.

Пошто све види и све зна и све може, што мора да се моли и опомиње шта треба да ради; нека само сам то уради.

Хришћанство је донело једнакост људских душа; зато Гинзберг рекао да се Маркс први сетио да ауторизује Библију. Исусово учење је добро учење и треба га знати, али и Будино, Хиндуско, Мехмедово и осталих, боље него Марксово, који је преписивао од Исуса, мада је и Маркс рекао: не љубав према радничкој класи, него према драгани, чини човека човеком. То му из Новог Завета, од Исуса, па је затим Фром преписао од Маркса: смисао живота је љубав између...

Што Европа и остали свет немају монотеистичку религију, већ само Азија. Сви су друидни или многобожачки.

Пророк Мухамед се појавио у већ у 8 веку: Добро јутро, Исусе! Мухамед и други пророк – без имена, направили круг са ванземаљцима око Земље за минут и по, а није рекао ником да је земља округла, као Христ што није јавио за постојање две Америке. Није ни најавио откриће Америке. Да ли постоји статистика о доласцима: колико пута је Мухамед ишао брегу и обрнуто? Ред вожње одласка Мухамеда брегу, и доласка брега Мухамеду. У добра времена Мухамед и брег се сретну на пола пута.

У Библији стоји да је одређена далека старост људи до сто двадесет година. Ови старији се још сећају Метузалема и његових девесто шездесет и девет. Богови су рекли нема више толико - него само до један-два-нула. И генетика то каже данас, дотле су понеки стигли. Сто година после Бородинске битке у Русији су тражили живе који су тада били рођени. Јавило се њих двадесетак, до многих у Сибиру није стигла та објава. Запамтио сам да је један имао шест година и скупао чауре велике и мале, а други учествовао у бици са осамнаест.

Софизам за једног хирурга: Много пута сам имао операције на отвореном мозгу, али нисам видео ум или савест. Јер нико није видео ни Бога. Занимљиво. Сви који су причали са богом, запамтили су пуно тога, али и импровизовали нешто.

Српска изрека: ко пева зло не мисли, на амерички начин из уста гласом оперске поп певачице Саре Вон: Када певам, проблем може да ми седи на рамену, ја га нећу ни приметити! Ко пева, моли, медитира, игра-плеше, шутира лопту, пење се, скаче црно не мисли. Рок-музика замена за религију. Кад у цркви узму молитвенике и сви запевају – масовне караоке.

Католици се пречесто извињавају за грехе из прошлости, православци много мање: зна се ко је више крив! Црква је судопера хришћанства – Цојс, добри католик до малог пунолетства, затим им окренуо леђа. И православци су протестанти, не признају папу.

Први папа - свети Петар је био Јевреј. Папа нема своју папису.

Линија поделе хришћанства некад давно, између Рима и Византа, била на Неретви, да је била лево или десно Срби и Хрвати би били исте религије. Подела гласа божијег, као подела мобитела данас, утицај и већи број претплатника, па ромингуј. Попови су централа светог Петра. Папу треба изненадити са неба па у ребра. Нико нема монопол на религију и Бога.

Ако су верници прави; прво што их одликује је праштање. У хришћанству: ко тебе каменом... и окрени други образ. Хоћеш бити добар верник, било хришћанин, јеврејин, муслиман, будист, треба да вежбаш гађање хлебом, јер се ови зли ујединили: бацају каменице.

Католичка црква је имала инквизицију, да ли цихад из ње произашао. Фанатици мисле да је Бог на њиховој страни; тежак облик делузије. Зависници од вере. Терористи. Може ал Каида попити море где је сахрањен Бин Ладен, не би му нашли тело; тако исто ако мисле да ће тероризмом постићи победу.

Религијска дипломатија: Црква не признаје приказивање Госпе са бебом ако није напунио 40 дана. Бабиње. Холограмско појављивање Госпе и малог Исуса је свакодневно.

Побожност је церемонијална, религиозност носи преображај, исповест праштање. Клетва је религиозна инерција или реакција. Ако има Бога и све су клетве делотворне, значи има своје целате и милицију.

Сиан свет живи на и око Хималаја, и немају Бога него само божанства.

У многобоштву лоши богови личе на већину људи: пуно интрига, убистава. Зевс је сам походио неке краљице и жене и правио полубогове. У монобоштву изабрали су најбољег међу њима, безгрешног и преставили га таквог – за пример. Један Бог је слао светог Духа. Аристотел није био ни хришћанин, ни муслиман, ни јудејац; био је зевсовац или афродитичар. Ни Вергилије то није био, био аполоновац.

У осмом-деветом-десетом веку када се ислам укључио у божанску трку, Бог је имао свој врхунац, вукао их да постигну рекорд. Скоро сви су били за њега на планети, није се уобразио, али се образио – постоји ли то? Убрзо је Алах постао највећи... у односу на... с киме – с чиме се пореди. Са људима...

Религија претенциозна као и историја. Много им се придаје важност, више него љубави. Јеванђеља су митови и верско трачарење. Религиозни бумеранг одлети у небо са молитвама.

У почетку беше курац, повукла се реч.

Не убијају атеисти вернике, него обрнуто. А могли би јер им ови вређају мишљење, здрави разум и њихово уврежење да нема бога.

На крају да се негде сви скупе, могу у рају, само свеци свих народа, и они би се сукобили, проверавали би једни друге и чистили простор. Значи да Бог ништа више није ново рекао од оног што је говорио Исус, ни Алах од онога што је пренео Мухамед. Па шта ради хиљадама година. Понавља се. Догмата. Уградити му чипове. Нека се помире цркве и изабери панпапу; неког православног патријарха за промену.

Поглавље 4

Историја за издајнике

Читати у присуству одраслих

Деценија, век, миленијум, ера, и-хи-хи година...

Јебем миленијуме по вековима, деценије ми само предигра. Ово за оне који изазивају и воде ратове, за погинуле, убијене, расељене, за све људске трауме, плач деце и губитак сна.

Заговарам контрафактуалну историју по оном што је одбијено, убијено и срушено, јер проглашено за издају.

Историја је учитељица живота, а докторанткиња смрти.

Патриоте спавачи

По одласку Турака, Срби су лутали између две династије, краљевске лозе, које су једна другој радиле о крунисаној глави. Описан је смедеревски намештај када су хтели краља Милана удавити у пољском нужнику. На њега пуцале две Јелене, потом удављене у затвору.

Обреновићи и Карађорђевићи се помирили кад је Милан сину, рођеном 1876. дао име Александар, а Петар своме Александар по рођењу 1888. Александар је бранитељ народа.

Краљ Петар имао сестру Клеопатру. Она требала сести на престо. Кнез Михајло напокон заљубљен у Клеопатру Карађорђевић, унуку Црног Ђорђа, написао Што се боре мисли моје. Лозе би се тако уплетале. Михајло и Клеопатра узели би прво презиме Милошево Теодоровић: божији дар за Србију. Тако би се помирили Обреновићи и Карађорђевићи. Љубав би спасила Србију.

Почетком двадесетог века Србима је потмуло предочено::: Ако сада заспите, пробудићете се у гробу!!!

У читавом том веку, највише коришћен модни детаљ код Срба је био црни флор. Црне мараме су вечне, носе се у свим приликама.

Да нису убијени Обреновићи, Србија је требала имати специјалне везе са Аустроугарском. Црна рука је била војна мафија, важили су њихови закони, оверени чапшама ракије. Знак Црне Руке је био црни длан. Погрешно су гледали у њега, нису видели црну будућност за Србе и Србију. Боље да се назвали Црни курац и порадили на прираштају. Црнорукце могло да успава само хорско плакање деце и нарицање мајки и сестри које изгубиле синове и браћу.

Аустроугарска је призивала Фердинандово убиство; они били саучесници, поставили мало полицајаца, једва три тучета. Пуцали – промашили, поново га вратили да кружи; да је и Принцип промашио, вратили би га: још само један круг! Срби би имали много мање бурнију историју да Фердинандов возач није лутао сарајевским улицама. Што су објавили рат Србији? Могла и Србија пустити те истражитеље.

Први светски рат се догодио у тинејџерским годинама двадесетог века, међу незрелим и недораслим вођама и народима. Нешто касније избио и Други рат јер су неки остали

недорасли; права деца се играла рата. Све је у Првом рату било незрело од почетка, тако се и завршило, преко сваке мере миром и зато морало поново све још једанпут.

Аустроугарска је хтела Србију! Нисмо умели окренути историју, не да она води нас, него ми њу. Тако би и Србија хтела њих за себе: АУ у Србију!

АУ је у 19 веку градила православне цркве од Дубровника, богословију у Задру, па на горе до италијанског дела. И школство развијала.

Који робови - молили нас да уђемо у АУ. Било исто и тада: штап и шаргарепа. Увек је тако било свуда. Па и од Поћорека узми помало за оба што нам нудио.

Ако је сумњиво да је Франц Ф. хтео тријализам, трећу државну јединицу хабзбуршке монархије, већ само хтео учврстити старо државно устројство царевине. Боље и да смо двадесет година били ту, него што смо изгинули. Довели би нас у ред, и не би било комуниста. Увек нагласити: Не би било комуниста! Као онај коњ у шталаи што њишти код Мел Брукса на помен имена г-ђе Милер.

АУ пре сто година била заметак ЕУ, и ући у ту АУС - Словенска; све би било другачије. Уписујем се: Ја сам АустроУгароСловен на широко. Овде где живим сам Србин. И Црњански је био у Аустроугарин, није заборавио ни језик ни Србију. Још и Доситеј. Растко такође. Милева Марић је Српкиња из АУ. И Тесла с њом. Чеси и Пољаци су ту били. Мање је тема имао Кочић тада, него Нушић у Србији и касније у Југославији.

Принцип се пријавио за Први балкански рат; одбили га због телесне неразвијености. Рођен 1894? Старији од мог деда Васа две године а од ђеда Ђоке млађи годину. Принцип историјски егзибициониста, који покушава зауставити и променити историју. Гаврило Принцип убио Франца јер је знао да ће то изазвати рат и само у том рату, таквом ће се остварити југословенска идеја за коју се он залагао. Мирним путем не би ишло. А требала је Србија да буде придружени члан и сви југословенски народи би живели у АУ и таква срећена земља би средила и њих. Боље да није то урадио, поред осталог није био свестан

свега као малолетна, инфантилна особа. Злоупотреба малолетног лица у политичке сврхе. Сметао им Фердинанд што заказао војну вежбу на Видовдан.

Због рата погинули млади између петнаест и деветнаест година који су регрутовани и без зимске одеће ишли преко Албаније. Принципа бих одвео на Видо, Зејтинлик; па у кино да гледа филм 20-ог века. Видео би затровану земљу у Ипру и децу са гас-маскама. Иди у Ипр. И коњи носили маске. Колико је људи погинуло у Првом светском рату; то упоредити са ловином Ф. Фердинанда.

Тиме Принцип не би прекинуо припреме Драгутина Томашевића за ОИ 1916. Ја бих га убедио због мог оца и његовог оца. Не би убио да је знао за Први светски рат, и толику погибију Срба. Не би се морали Срби из АУ тући са Србима овде, ни са Русима тамо. Изазвао братоубилачки рат Гаврило. Не би било комунизма у Русији. Зањиштали многи!

Не би ни писац Француз, који се налазио код Вердена у рупи, срао у руке и пио урин. А да су пропишали крв шта би пили? Остали у рупи јер нису могли ни напред ни назад.

Принцип нека је ушао у политику, па за Беч у парламент, или нека пише пацифистичке књиге.

Боље да је Гађиновић донео у Сарајево кошаркашку лопту и окупио у дружину Млада Босна; па Гаврило пуца из даљине, а Андрић им буде пи-ар. Под старе дане је гледао грацилне кошаркашице.

Морали овде у Србији прво похапсити младобосанце, као друго: дозволити истрагу неке мешовите комисије и избећи Први рат, а треће, ако га не избегну, 1918. не журити са прављењем земље заједно са Хрватима и Словенцима. Би ли сви пристали на овако: Принцип не убија Франца Ф. - не убију Александра К. у Марсељу. Могла тада Југославија објавити рат Бугарској и Италији где се обучавали атентатори, његове убице.

Први светски рат је избио због колонијалних сила; због тога што оне то јесу; јер неке су мање колонијалне, па су хтеле да буду веће.

Сигуран сам да не би избио Први светски рат; без тог атентата. Вероватно би се курчили још годину-две показивајући мишиће; као што су код Вердана били ушанчени годину-две. Затим би се сви примирили; не би било бољшевизма, ни фашизма, ни нацизма.

Савезници најзад кренули у пробој за лоптом. Официр шутнуо лопту и кренуо јуриш.

Босни је била потребна АУ да их среди. Види се сада, а и пре и после Другог рата, да они не знају сами да направе државу. Као и КиМ, Европска унија ће им направити државу јер они не знају. Нас Србе само доправљају. АУС – тријумфират; аустријски цар, угарски и српски краљ. Ни Босна, ни Млада Босна, но Мирна Босна.

Велики рат

Први светски рат требао бити самоубиство рата, али само проширио епидемију. Сви да се накаке на своју историју због Првог рата. Историја није учитељица живота него баба сера. По ББС-ију Србија најбоље прошла у Првом светском рату; није уопште имала жртава. То би се и десило да нису пуцали на ФФ. Имала би жртава као Португал око 7 хиљада, или Бугарска 90 хиљада. Овако Аустроугарска и ми смо скоро нерешено: они милион и двеста хиљада, нас милион и триста хиљада мање.

Боље нека се у Дрину утопио Гаврило Принцип и сви његови, него што се у рату који су изазвали утопио Дис на броду погођеном од немачке подморнице. Тако му је за сваког идеалисту који у 20 веку мисли да је могао убити другог човека због различитих мисли у својој глави. Гаврилу би боље пристајало презиме Промашивач. Зар није боље да нешто у парламенту у Бечу (Бриселу) представиш, или поднесеш нешто мрско из Поћорекског писма; него милионске жртве, плус сви Словени и Срби у АУС.

Гаврило, јебем ти принцип! Због тебе и тих наркомана, један деда је прегазно снежну Албанију, прележао трбушни тифус, пробијао Солунски фронт, а други у Топличком устанку исечен од Бугара на комаде, не видећи га живог ни његов син - мој отац, ни ја. Мој ћед Ђоко никад није помиловао сина Милована. И што су морали убијајти своје непријатеље – чије су породице исто патиле због тога. У Балчаку због њега двадесетак погинулих ратника, неколико убијених сељана, много више протераних и све куће спаљене. Моја баба Станица добила шећерну болест кад јој погинуо муж, а била носећа са мојим оцем. Од ње су нека деца наследила исту болест. Жао му за Софију Чотек, а моју бабу Станицу мученицу није жалио. Не би постала удовица и преудавала се, због Гаврила. Не би њен отац, мој прадеда Јово, ишао да свети погинуле и рањене синове у Балканским ратовима, остао би још дуго жив, знао би му се гроб. Овако, остала само ливада, названа по њему. И моја прабаба Анђа не би гледала како јој Бугари пребијају на смрт мужа, мог прадеду Милоша, и не би ишла по исечено синовљево тело мог ћеда Ђока, донесено у скупљеној шареној черги. И не би дочекала вест да јој је други син Станко погинуо на Солунском фронту, носећи на грудима Карађорђеву звезду.

Могао се наћи неки бољи повод за Први светски рат од убиства Фердинанда? Што Мата Хари није појебала неког ко се пита за то.

У том и таквом рату на Србију ударило две трећине словенских војника. Поручник аустроугарске војске, Србин, пуцао себи у главу у возу према нападнутој Србији. Чудо нису остали дигли буну и рекли нећемо на Србију. Многи били за то сигурно. Док, неки једва то дочекали и крену на нас, окупирају и покоре, направе злочине по Мачви. На Церу за десет дана било двадесет пет хиљада погинулих из АУ. На почетку рата мобилисано око триста педесет хиљада војника из Хрватске. Извлачили регруте као на томболу; како се извлачили татини синови, можда на магнет. Хрвати су победници у рату: добили државу са седамдесет хиљада погинулих.

Нема сумње да су злочине у Првом рату у аустроугарској војсци по Србији чинили Хрвати у тој војсци, прикривене усташе. Многи Хрвати су вековима били Срби. Док трајао рат, 1917. у АУ-парламенту словенски посланици, заштићени имунитетом, су говорили о тридесет хиљада убијених цивила у Србији. Ко је имао имунитет у Титовој скупштини од 1945. до 1990 рећи нешто противно.

Напали нас претече фашиста и нациста, Србија се није предавала него отпор пружала. Димитрије Туцовић се јавио у одбрану земље, водио своју борбу против окупатора, није дигао устанак за социјалистичку револуцију.

Први светски рат за Србију био добар само због песничтва; не би било песама Плава гробница и Тамо далеко, ни Дана шестог Растковог. Ни Времена смрти Ћосића. Мање посла другим уметницима и тужно за историчаре.

Југославија најбоља велика идеја, али у правом тренутку: 1918. сви средили своје двориште, па временом, како народ каже. Сви би тражили од Србије. Југославија није могла постати мала Америка јер јој унутрашње границе нису цртане лењиром већ кривуљаром назубљеним, изгриженим, заломљеним, изумбаним као повратна возна карта која важи два дана. Југославија је требала по уговору на сто година, или макар педесет.

Многи југословенски добровољци који се прикључили српској војсци се изгледа истакли у плачкању аустроугарске Војводине па све на тамо и даље.

Алојзије Лојзек Степинац био солунски добровољац; студирао агрономију, био верен, (ко Исус и ММ) натерали га у попове – сада да буде светац. Кад војвода Степа Степановић чуо за њега, променио надимак у Степинац.

Три ратна покојника

Цар осваја, док краљ држи освојено. Што Краљ Александар није постао цар, он је освојио Нову Државу, играјући симултанку за преговарачким столовима. Ту Државу најбољи правили, били пуно бољи од оних што је после поправљали. Ипак је демократија каква таква правила. Била боља јер није на силу настала, на силу се распала.

Химна имала три строфе. И Лијена наша се чула, и грб имала мешани. Принчеви добијали имена редом: српско Петар, хрватско Томислав, словеначко Андреј. Хрвати то вратили Србима после седамдесет година: поставили црвено прво поље на грбу шаховнице, уместо усташког белог. Као они не играју усташки гамбит, павелићево отварање, да не потришу Србе. Најбољи Хрвати хтели Југославију, најбољи Срби хтели Србију. Да ли Хрвати хтели своју државу или само нису хтели са Србима или Срби хтели Велику Србију или су хтели са другима из алтруизма. У Србији није било буне због уједињења, у Хрватској је нешто мало било.

Је су ли Хрвати, праве демократе, у новој скупштини тражили испитивање злочина аустроугарских војника, хрватске националности у Србији на почетку рата над цивилима. Радићев неки Пернар је стварно био малоуман ако је питао: Пошто та крв? Увреда огромна.

На првим изборима у тој Новој Земљи 1920. комунисти имали 50 места у парламенту; јер жене, војници и припадници мањина нису имали право гласа.

Таква, данас Стара, Југославија била озбиљна држава; зато у њој забрањена КПЈ као претња демократији а не буржоазији. Комунистичке партије деловале мимо свих закона и биле забрањене у свим демократским земљама света. И Хитлер је прво њих забранио, касније и све остале. Краљ Александар ништа више да није урадио, доста што забранио КПЈ и усташе, и што био против СССР-а; препознао зло Октобра. Слао је комунисте на робијашке универзитете; није им правио Голе отоке.

Крах њујоршке берзе се десио 1929. криза је настала свуда, нама је донела Октроисани устав. Стара Југославија трајала до 1940; не можете у две деценије смирити и средити нешто што је пре тога 888 година било наврат-нанос.

Хитлер у бермудама

Велики рат су преживели тридесетдеветогодишњи Јосиф Цугашвили и десет година млађи Адолф Шикелгрубер. Први несуђени свештеник, други пејсажист. Оба два су превише познати по псеудопрезименима: Стаљин - Хитлер. Када се родио Адолф, Шикелгрубер отац је имао четрдесет једну годину, а мајка осамнаест. Обојици су очеви били пијанице. Данас да се нађ. понове њих двојица Стаљин би био Карбон, а Хитлер опет Шикелгрубер.

Пред крај Првог рата, многи Руси су више волели Немце него бољшевице; Немци ће отићи а ови никад; Немац ти може убити тело а ови ће вадити душу. Немци су пустили воз са Лењином за Финску, не знавши да је из тог воза искочио Хитлер; воз за две битанге. Пропустили Иљича и његов качкет да дигне револуцију и ослаби царску Русију. Враћено им касније када Стаљин није дозволио немачким комунистима улазак у владу са социалдемократима и добили су Хитлера. Стаљин створио Хитлера. Прво настао бољшевизам, па фашизам, па нацизам. Потоња два као реакција на бољшевизам. Њих не би било само од себе. Мрзели их и фашисти и нацисти и све демократске земље биле против њих. Није комунизам него бољшевизам од бољшевичке партија. Фашизам од фашистичке партије, нацизам од националсоцијалистичке странке. Оно што је радио бољшевизам од 1917. до 1941. било мало горе од оног што је радио нацизам од 1933. до 1939. Код првих страдале десетине милиона совјетских грађана, а у нацизму стотине хиљада протераних Јевреја, комуниста и других, касније милиони убијених. Троцки тражио перманентну револуцију; цео свет биће велики Гулаг, исто код нацизма – читав свет биће аријевски.

Хитлер био у радничкој партији, па радничко-националсоцијалистичкој; остало је само да је био нациста, ни радник, ни социјалиста. Забрањено. Ал Капоне и Хитлер нису плаћали порез држави, само је Ал заглавио затвор. Код фашисте Мусолинија и нацисте Хитлера било бесплатно здравство и школство. Стаљинов највећи плус је што био против фашизма и Хитлера, а Хитлеров је био тај што је био антикомуниста, антибољшевик, антистаљинист.

Хитлер и Мусолини су изборима дошли на власт; боље они него комунизам; диктатура – деспотија. Французи чували Европу од јачања Немаца после Првог рата, ха-ха, и чували краља Александра, ха! Хуго Бос креирао униформе: смеђе за СА, за СС црне. Форд антисемита давао профит од продаје својих кола у Немачкој Хитлеру.

Стаљину је само каучук недостајао док створа идеално друштво; мерак му био за ластиж.

Јапан и Немци су 1936. потписали Пакт против ширења комунизма. Та им је добра. Јапан имао разлоге: ту му СССР, и Кореја и Кина још. Немци прихватили Хитлера због страха од комунизма. Реваншизам је мала маца за страх од комунизма. Кад се појавио 1933. што их нису одмах напали ови што гарантовали Версајски уговор. Што САД нису Хитлеру припретиле, него су биле неутралне, и ако су биле у Версају 1918. и гарантовале да неће Немачка имати војску и моћ.

Ватикан и све часне сестре дигле руку у поздрав Дучеу. Фашисти су највише мрзели комунисте, хтели их уништити, тоталитарна конкуренција. Два највећа зла двадесетог века болшевизам и фашизам. Једино добро код оба је мржња међусобна. Неко рекао: комунизам и фашизам – братски непријатељи. Браћа по мржњи. Нацизам и Хитлер у црној боји; болшевизам и Стаљин преливају у црну. По системима најгори је фашизам, па болшевизам; по личностима најгори је Стаљин па Хитлер. Стаљин – он херој!? Не! Десетоструки херој, а није смео у авион. Домогао се власти, измакао Лењину испод руке. Владимир Иљич био сифилистичар и разбојник; не социјалиста и реформатор. Те 1917. Русија се изгубила у револуцији, а сви остали добили истакнуте уметнике, научнике, господу и лепе девојке.

Наравно, не предњаче фашизам, нацизам, болшевизам, увек је постојало неко Велико зло.

Кум 4 - Измишљен живот Јосипа Броза

Адолфов могући саборац у Првом светском рату би био други Јосип, презименом Броз. Он избегао тај рат, јер је раније отпловио за Америку. Постоји прича са два бродска газа како је отпловио преко Атлантика.

Први брод који гази за Америку предратне 1912. био Титаник. Из Саутхемптона полазио. Ишли Срби и остали народи из АУ преко Швајцарске. Јосип није имао две хиљаде долара за тај брод, па кад нашао паре, није било места. Хтео као слепи путник, али упао неки сликар, био бржи од њега. Могао је ложити угаљ на броду, уместо карте за превоз. Но, и ту било попуњено. Зато се коцкао у карте трећег разреда. Добио је на покеру од неког Џека Чавке и укрцао се у последњи час. Прошао је преглед хигијенске инспекције. По испловљавању упознао је даму из високог друштва Роуз. Украо је њен дијамант, а док је брод тонуо, убедио је даму у своју мисију. Преживео је потонуће плутајући на дасци, оставивши премрзлу жену у леденој води. Постао је кум у Америци и спасио Југославију. По једној причи о Алојзију Хитлеру, који ипак изађе купити кондом и спречи зачеће сина, тако и Тито преживи Титаник - инспирисан сам горњом причом о кондому.

Други газ иде овако... Пошто је био бравар бродоградилшта у Бакру, није хтео на Титаник. Рекао је: слабо су ударили нитне, попустиће сигурно. Чекао је двадесетогодишњи Јошка у Саутемпону свој брод за Америку. Пропустио је Титаник, затим се укрцао на мањи следећи брод на коме било доста места, јер се многи уплашили потонућа. Приспевши на америчку обалу, у њујоршкој луци, цариник му уписао име Ђусепе Браззи из Кумровца; Кумровезе. Брзо је, као добар бравар, нашао посао у

Бруклину. Свети Лука била слава бравара. Његов таленат открио кашљуцави младић истог нараштаја Вито Андолини из Корлеонеа, који је упловио 1901. у САД, као деветогодишњак, бежећи од крвне освете. Нашли су још једног сличног њима - Клеменцу, тако су почели као трочлана банда. Био је дон до краја свог дугог живота. Једна од важнијих година у њиховом животу је била 1939. када се родио Френсис Копола. Дон Вито је измишљен лик на стварним ликовима базиран. Тито је живео измишљен живот, као кад се каже измишљен, а мисли се на сањани, замишљен живот, по својим мислима. Филмска сага Кум 1-3 је драматизација и

екранизација живота ЈБТ транспонован у други незаконити и злочиначки миље, средину. Систем био исти.

Брозов отац такође био алкохоличар. Али нису му на Бомбашком процесу судили због тога. Он није у илегалном животу пре рата скупао потписе за изборе, скупао је бомбе. Ухватио га је Закон о заштити државе. Прво његово летовалиште је била Лепоглава. Управник му био добар пријатељ, сместио га у вип-салон.

КПЈ је исто била наша ствар, јер чим је нешто илегално, мимо закона, било криминално скроз. Тајна терористичка и разбојничка организација. Краља Александра убиле усташе, а прво покушали комунисти. Мафијаша се заклињу на слици свеца, а они Лењина и Стаљина. Комунистима је библија била Историја СКП (бољшевика). Два сведока за мафију и партију. Војник једних или других. Важније од породице и партије ништа није било: ни своја породица, ни морал ни ништа. Комунисти имали црвене бурме – верили се и венчавали са Партијом.

Броз био прави цинкарош, друкер, али онај који је лажно оптуживао људе. Закон о заштити државе био добар закон; направили повест на причи да се добро држали пред класним непријатељем, нису издавали, или неки јесу, па их држали живе; као код мафијаша.

Валтер прави бирократа, био референт кадровског одељења коминтерне, под контролом НКВД-а. Писао препоруке. У хотелу Лукс, огромном четвороспратном писоару са две злездице, у Москви где спавали Нкаведејци, смрдело на пишаћку јер скоро сви мочали у лавабо. Хрватски џепни марс Броз није могао у Луксу у лавабо. Ни грузијски Стаљин. Високи метар и бријач.

Петко Милетић, Сима Марковић, Милан Горкић и остали су били Несаломиви за Тито, Валтера и сличне му. Хтели социјалдемократију уводити у легалне токове. Зато их је све побио Тито, као што је Вито побио оне који су хтели организовани криминал мимо њега. Прва тројка била Тито (Вито) – Кошинич (Лука Браци) – Крајачић (Клеменце). Убијали редом. Моша Пијаде им служио као консиљере. Као да су Маркса, Енгелса и Лењина ухватили за браду.

Пристигао је у тадашње наше крајеве 1937. из СССР. Изабрали га за генсека иако се није борио против фашизма у Шпанском грађанском рату. Ишао ликвидирати своје и Стаљинове противнике, ето чиме се то истицао. Тито постао капо ди тути капејот.

Вито Кремонезе покушао са поштеним животом, али га рекеташа натерали на криминал. Тито покушао са поштеним радом, али увидео колико се више се политички рекет исплати, постао политички криминалац. Дон Вито чува и помаже све који га

подржавају, остали су непријатељи. Дон Тито само своју партију и ко га подржава, сви остали су непријатељи. Тито неће демократију, јер ће за десет година изгубити сву власт. Дон Вито нуде продају дроге али он неће, јер ће неко други јачи ући у посао, а он ће за десет година изгубити власт и главу. Прво сам Дон, после Маршал.

Вито умро у бапти, плевећи парадајз са унуком, а Тито? Шта могао похотни старац на самрти. Плавобради је убијао своје жене, а Плавооки и своје жене и своје противнике. Манијак, можда и психопата, оженио Пелагију када имала четрнаест година, а он двадесет шест. Од Чехиње Луције био дупло старији: она двадесет три, он у четрдесет шестој.

Понуде које је давао Тито нису могле бити одбијене.

Календар добошара

Добошар објављује коњским топотом:

јун 20 1920. у Вуковару Први конгрес КПЈ; програм: пролетерска револуција, стварање револуционарне црвене армије, експропријација. Там-там!

новембар 28 1920. Први избори у КПЈ, под паролом: за совјетску републику, трећа партија са 59 мандата? Там-там!

децембар 29 1920. Обзнана - забрана КПЈ. Там-там!

јун 29 1921. Члан КПЈ извршио неуспео атентат на регента Александра. Убијен министар УП Милорад Драшковић. Там-там!

јул 30 1921. Закон о заштити државе; КПЈ стављена ван закона, посланици лишени мандата, пропаганда комунизма проглашена злочином. Там-тарам!

октобар 26 1921. у Загребу осуђен на смрт члан КПЈ који извршио атентат на министра УП Милорада Драшковића. Там-там!

1922. Процес против 33 ухапшена члана КПЈ због атентата. Двојицу на смрт осудили; промењено за робију а дванаест њих на временске казне. Там-там!

Мусолини и фашизам у Италији. Там-там!

јануара 1923. формирана Независна радничка партија Југославије – легална. Пест!

јул 12 1924. влада Николе Пашића забранила рад Независне радничке (НРПЈ). Там-там!

мај 17 1926. у Бечу 3 конгрес КПЈ, измирење леве и десне фракције. Цигу-лигу!

фебруар 25 1928. у Загребу нови Месни комитет са ЈБ Титом, носилац борбе за јединство партије, против обе фракције. Коминтерни упућено писмо са захтевом да енергично помогне да се ликвидирају фракцијске борбе у КПЈ. Там-там!

август 4 1928. ухапшен ЈБТ. Там-тарам!

новембар 6 1928. у Загребу почео Бомбашки процес; Суд за заштиту државе је ЈБТ због партијске активности осудио на 5 година робије. ЈБТ не признаје суд ове државе, него само суд своје партије. Там-тарам-тарам!!

Краљ А уводи 6-јануарску диктатуру 1929. распушта скупштину. Там-тарам!

април 25 1929. на ју-аустријској граници жандарми убили Ђуру Ђаковића. Там-там!

у Загребу 1930. у сукобу са полицијом погинули комунисти. Там-там!

јануар 30 1933 мандат Хитлеру вођи националсоцијалистичке партије. Там-тарам!!

Стаљин по Декрету из 1935: смртна казна за све изнад 12 година! Тито пажљиво, опрезно прислушкивао, хватао забелешке. То друштво хтели да нам донесу КПЈ. Там-там!

децембар 1936. ЈБТ дошао у земљу да чисти. Там-там!

1300 Шпанских бораца било 1936, 650 погинули. Лака им земља!

погинуо 1937. Благоје Паровић као политкомесар неке интербригаде. Завршио, пази сад! међународну лењинску школу. Почасни народни херој; његова супруга проглашена за праву народну хероину. Там-тарам!

СССР Немачка 1939 потписале Пакт о савезништву. Там-тарам!

Хитлер 1939. саветовао Мусолинија да окупира Хрватску и Далмацију и разбије Југославију. Там-там!

јануар 1940. гроф Ђано примио Павелића и договорио усташку државу. Там-там!

новембар 1 1940. министар војске Недић поднео Кнезу реферат да Југославија приступи Тројном пакту, па и по цену губљења једног дела територије. Там-тарам!!

новембар 4 1940. Британци се искрцали на Крит. Там-там!

Година 1941.

фебруар 4 посланик владе Југославије у Москви обавестио да Стаљин одустао од склапања пакта о узајмној помоћи и нуди само пакт о неутралности. Там-тарам!

фебруар 14 Рузвелт слао поруку влади Југославије о могућности да САД пружи материјалну помоћ свим земљама угроженим од сила Осовине. Там-там!

фебруар 14 Хитлер и Цветковић – Драгиша обећао да ће покушати код Британије да Грчка, Турска и Југославија остану неутралне, а ако у томе не успе, Југославија ће приступити Тројном пакту. Министар војни Пешић: то је најбоље, то нам је једини спас! Там-там!

фебруар 20 британски посланик у Београду саопштио Кнезу да В.Б. жели да се Југославија, Грчка и Турска споразумеју о заједничкој одбрани од немачке агресије. Сматра да би та одбрана била успешна а ВБ ће све учинити да им пружи сваку помоћ. Там-тарам!

март 6 Крунски савет да Ј уђе у Тројни пакт а да ове обећају да неће повредити територију Ј. Там-там!

март 12 Черчил Цветковићу: да ће Ј неминовно пропасти ако пође путем Румуније и Бугарске. Там-там!

Енглези и Руси направили своје споразуме са Хитлером, али Срби то не могу. Там-тарам!

март 27 Хитлер саопштио своју одлуку да што пре нападне Ј и разбије је војнички и као државу. Што Хитлер није додатно бомбардовао Лондон због 27 марта? Изазвали га Енглези, њихова је кривица. Србија није крива за атентат 1914. у Сарајеву. Там-тарам-тарам!!!

Пакт је био Тројни

Противчињенична и противстварносна повест. Шта би било да није било.

Цар Лазар би потписао Пакт; он би раније приступио АУ у неком ширем савезу. Пакт је био најбољи али су Енглези хтели да ратујемо за њих; затим је Стаљин звао комунисте да и они ратују за њега. Фашисти су они који су 27 марта викали: Боље рат него пакт! Надам се да су истражени завек. Могли се држати Пакта два-три месеца док Немци нападну неког великог, Русе или Британију, па га поништити. Нисмо ми тражили Пакт, него нам је нуђен, малтене ултиматумом. Хитлер је то чинио због Србије. Дао нам је понуду која се не одбија; ми смо је одбили!

Боље пакт него разорена држава подељена на шест фашистичких државица. Боље роб него милион гробова. После годину-две обрисали би дупе Пактом; за годину-две обрисали би и образ. Ко се данас сећа да су Италијани били фашисти.

Шпанија била неутрална, могли смо и ми. Ми имали Пакт у рукама, били неутрални. Колико су пута Енглези потписивали са Хитлером уговоре о неутралности и не нападању; нису се узнемирили кад се наоружавао, ни када напао Аустрију, Чешку.

Значи остаје Пакт. Међутим, ко хоће дати допринос оружаном борби против фашизма и нацизма (сада умиру они који раније нису) нека иде у туђе армије; комунисти у Црвену, а други у савезничке.

Која сила били Немци кад дошли, да пожелиш таквог окупатора: у седам офанзива нису успели да униште партизана и четника, а били сто пута надмоћнији. Сад иде онај виц: Да им се није нешто десило!

Дража Михаиловић толико сарађивао са Немцима да му они тражили јединице за руски фронт. Енглези, који нас гурнули у рат, сарађивали и са четницима и са партизанима, само да се они не туку. Немци сарађивали са сваким само да не гину а ми да се бијемо међу се. Партизани кренули на позив СССР у борбу против Немаца, а не против четника; да помогну братском СССР-у, а не да се боре против свог окупатора и ослобађају своју земљу, мала реч је лицемерно. Комунисти нису хтели 1941. бранити земљу, то није њихова земља, не вреди је бранити, трула. Нису тад били патриоте, него по позиву.

Предратна демократија је изнела две забрањене стране: комунисте и усташе; и оне су обе донеле велико страдање Србима у Другом светском рату. Нарочито, њима.

Ми овде нисмо учествовали у Два светска рата, јер се нисмо борили ни са Јапанцима, ни са Американама, него са Аустроугарима, Немцима и Талијанима, за нас су то два европска рата, а што је горе то су била два велика југословенска рата.

Како Хитлер није направил инвазију на Британију, освоји је и окупира; уместо што пошао на СССР. Код нас не би било устанка КПЈ, јер важио пакт Хитлер Рибентроп Молотов. Четници би се сами борили, не би било грађанског рата, ни комунизма а за Енглезе ме боли кук. Краљ Џорџ би дошао у Београд, избегличка влада у Атину. Бомбардовао Енглезе а није их напао; Черчил имао борбено одело за узбуну.

Ја бих се родио у Балчаку од истих родитеља, са другим распоредом гена. Не бих назван Мирослав, мој отац не би чуо за Крлежу, и био бих старији пет-шест година. Или бих био подељен. Имао бих или другог оца или другу мајку. Њини гени раптркани али у другачијем реду.

Већи рат

Не би Енглеска и Француска објавиле рат Немачкој да су, уместо Пољске, прво напали Југославију. Што због Пољске 1939. нису објавиле рат и окупатору са источне стране? Шта би тада комунисти урадили. Хитлер обзнањује: Идем на СССР и уништавам комунизам - сви би навијали за њега!

Енглези су великим новцем покушали у Румунији, Бугарској и Турској; и не успеше. Само Србију окренули против Хитлера. Черчил говори марта 1941: Немојте срамно као Мађарска, Румунија и Бугарска у пакт. Где су данас они у односима са Британијом а где смо ми. Румуни и Бугари су православци, али су њихове владике биле за Пакт или се нису мешали. Данас шаљемо историјске екскурзије у Букурешт и Софију, нека виде деца њихове грађевине и како и колико се Румуни и Бугари стиде што су потписали Пакт. Све гледајући у земљу. Енглези су били за то да нас Немци нападну, тада не би напали њих, само зато су били против Пакта. Омиљена лаж: Енглези платили Хитлеру да их не напада, него Русе. А они по Версајском уговору спречавали немачко наоружавање. Да је Немачка напала само СССР, ови реч не би рекли. Да је Хитлер уништио Стаљина, а нацизам бољшевизам, сви би га хвалили да је уништио веће зло.

Енглеска и Француска су због напада на Пољску 1939. објавиле рат Хитлеру. Би ли 1948-9 објавиле рат Стаљину да је напао Југославију. Не би!

Када су Британци вековима освајали свет нису звали Србе да иду са њима. Могли су да зову Србе на освајање Калифорније, Срби много воле пролеће, то им стара вера. Звали би је Ново Косово. Када их напали Немци онда смо им требали.

Американци нису 1938-9 рекли Хитлеру да је Хитлер. Нису бранили Пољаке, Чехе, Французе, ни Британце. Могли их бранити овако: ајде бацај једну бомбу на Лондон! Само бацај још једну! Ајд бацај и још само једну! Још само једну, ајд ако смеш! Чик!

Енглези су смртно замерали САД што су биле неутралне на почетку рата, и нису се тукли због њих.

Енглези нас гурнули у рат. Што нису послали праву војску на помоћ, ако смо савезници. Мисије слали, мало оружја и одеће дали. Наши пилоти ишли да их бране. Мада није нас Енглеска терала да имамо два покрета. Кодно име Черчила – Тиква. Тито - Стари. Чича – Чемберлен. Боље за нас да се састали Чича и Чемберлен на крају рата. Енглези су помагали монархисте у Грчкој у победи над комунистима. Черчил после Берлина помињао ослобођење Москве; што није Београд ослободио.

Де Гол руководио отпором из Лондона; покрет Слободна Француска. И нису се борили за Стаљина. Ни Ослободила фронт се није борила за њега. Француски комунисти се прикључили Де Голу и био један покрет. Није Де Гол дозволио комунистима њихов посебан отпор. Да га је било и они победили у грађанском рату, стрељали би Ђанга Ренарта, јер имао концерте за време рата у окупираном Паризу. Да ли би Черчил рекао Идну: па шта ако имају комунизам! Да ли ћеш живети у Француској?

Де Голу се придружили комунисти (сигурно нису били забрањени у Француској) по нападу Немаца на СССР, на позив Стаљина. Што се нису наши придружили Дражи, као патриоти, да после рата пристану на праву демократску утакмицу. Не, користе рат, изазову грађански рат и освоје власт снагом оружја и још понечим. У Словенији су комунисти били део Ослободила фронт, у Србији нису хтели. Како би Хрвати ушли у такву српску војску.

У Француској имали трку Де Гол и Покрет отпора, нису се међусе тукли. На Шанзлизе ступили заједно поред Де Гола, али мало поназад. Значи Ослободила фронт била најбољи пример за све овде. Сви остали били фалични у нечем.

За време рата нико није ослобађао Аушвиц, Требленку, Јасеновац: све нешто нису могли. Који су то команданти што нису хтели ослобађати нацистичке и усташке логоре, јер нису имали војно-ратну важност – они би их и овако убили на другом месту.

Бачене атомске бомбе на Јапан су победничке савезничке мрље, а руске - масовна стрељања. Хирошима и Нагасаки су прочишћени фашизам, стопостотни концентрат Аушвица. Мали дечак бомба на Хирошиму, Дебели човек на Нагасаки. Атомске бомбе на Јапан биле на слово, на слово: К! Може: Кокира, летимо тамо; ау, киша! Ајдемо на слово, на слово: Н, може, Нагасаки! Кокира Нагасаки, дошло до замене, били густе кишни облаци изнад Кокире; то је најбоља одбрана од хидрогенске бомбе – густе облаци. Прва атомска са ураном, друга хидрогенска са плутонијумом. Шта би било да су стали, вратили се кући, оставили Јапанце непокорене. Само се окренули и отишли кући. Ни Јапанци нису њих окупирали. Кој ће мој тамо; не би постојале ни две Кореје. Хирошима је нуклеарна цуцла за Земљу.

Би ли се предали Енглези да је Хитлер бацао А-бомбу на Манчестер или Бирмингем, или Ковентри? Бацали те бомбе на Јапан и показали Совјетима Русима шта их чека. Бацали на

Јапан, а данас би римејк филма Моста на реци Квај био геј-филм. Јапан није хтео судбину Северне Кореје или Источне Немачке. Имали би Западни Јапан, па Источни исто. Био би пола-земље Излазећег сунца, а пола земља залазећег сунца. Није се због бомбардовања предао Јапан, него због страха од совјетске инвазије. Стаљин гори од бомбе. Стигли су само заузети Курилска острва. Не би сметало Совјетима ни што су трусна острва. Шта је за њих земљотрес и жртве уз то. Да је Италија остала на Осовини, као Немачка, била би болшевичка Северна Италија. Сицилија би постала нова америчка држава.

Генерал Монтомери добио Ромела на пражњење црева, имали дрвене машине за копање рупа у пољу, истоварили се, па затрпали. Ромелови војници срали по песку, као Вендерсов јунак у једном његовом роуд муви, ето мува на говна, ето дизентерије. Дан Де изабрали због рођендана Ромелове жене, он није био ту.

У Техерану 1943. договарају се сва тројица као три дона мафијашких породица из Њујорка, Чикага и Мајамија како да поделе територију, заједно се боре против државе и свако другом ради о глави. Черчил казао: да смо десет година трагали не бисмо нашли горе место на свету него што је Магнето (шифра за Јалту), али он мисли да би се могло преживети ако понесе одговарајућу количину вискија. Хопкинсов телеграм Рузвелту 1944. због Стаљина.

САД је добила Други светски рат и ако црнци нису смели да наређују белцима, као ни Јевреји Немцима. Тако да је било и код нас: да партизани нису смели да наређују четницима јер су били ван закона. И плус класне разлике и неједнакост, буржоазија – пролетери.

Највећи рат

Хитлер предвидео хиљадугодишњи Рајх, дочим трајао дванаест година. Хороскопски знаци се иживели, сваки имао своју годину, могло се написати шта је било у тих туце година по сваком знаку. Марта 1933. дошао на власт - значи у бику, а завршава се априла 1945. у овну. Године овнујског бика.

Стаљин честитао Хитлеру освајање Француске. Да ли југословенска комунистичка партија учинила исто?! Нису помогли Французима; значи шта ће они са савезницима; ако су само са Стаљином. Да није Хитлер напао СССР не би ни они дигли устанак. Дигли устанак да би помогли СССР, не да би ослободили Југославију. Хитлер Французима запленио пет хиљада тенкова и топова. И огромно складиште зимског веша за напад на СССР. Само то чекао па да их нападне. Хитлер је одложио напад на СССР, не због наше побуне, него журио да докује оружја. На месец дана због нових тенкова и авиона. Руси тада постављали минска поља и укопавали топове. Да је Хитлер оставио напад на СССР за 1942. да ли би комунисти дигли устанак до тада или чекали.

Ајхманов број у СС дивизијама био 45326. Какви ли су тек били оних четрдесет пет хиљада испред њега.

Немачка бомбардовала и уништавала Србију 1941-5, Србија није на крају уништавала ни нападала Немачку. Други су; ти други су бомбардовали и Србију, а ми њих нисмо. И Руси су им уништавали и рушили; и сами Немци су то чинили. Хитлер наредио уништавање мостова, индустрија, градова, пруга да их не користе окупатори, ми Срби нисмо.

Ујесен 1941. Хитлер зауставио надирање ка Москви и пребацио се на друге градове уз велике губитке. Да се Стаљинград звао Пичкиндимск он би `ладно прошао поред њега.

Хитлер је носио бич. За црвене говорио: све су то крвожедне убице. Хитлер се дрогирао, а и његови војници у Русији. Победила их вотка. Децембра 1942. Немце на Стаљинграду

Герингов Луфтхафе снабдевао дневно по педесет грама хлеба и дванаест грама масти – мас` и њифла дневно! Била то Велика Немачка од Атлантика до Курска. Постојао унутрашњи немачки покрет отпора; у превозу аутобуском: Ту свињу треба убити! Есесовац: На кога сте то мислили? – На, Черчила, а на ког сте ви мислили?

И Никарагва је објавила рат Хитлеру.

Немце није победила совјетска Русија, били су згажени и пред предајом. Него их добила предсовјетска, царска Русија, кад су вратили попове и раније хероје: Невског, Кутузова, Суворова и мајчицу Русију, људи почели да се боре и победили. Смрт за победу! Кад су видели да их не напада Јапан, дошли из Сибира борци по снегу и леду и помогли. За Лењина, Стаљина и СССР нису се много борили и пружали отпор, знали да Немци не могу бити гори.

Није то дошло до југословенских комуниста, престали би са борбом; не би они за мајчицу Русију, него само за СССР и Стаљина.

Руси били фашисти према Пољацима и према својим заробљеницима у Немачкој и свуда где су дошли. То кад Стаљину скочи, избаци се коругатор. И партизани су фашисти кад су јурили домаће противнике до иза граница, и тамо их све побили.

Устанак на леву ногу

Маратонска је тема, не средњопругашка: о четницима и партизанима. Предњи су генетски хтели ослободити отаџбину, домовину, земљу од окупатора – Немаца и осталих. За краља и Отаџбину. Потоњи се борили за Стаљина и СССР. Носили петокраке на капама, били део Црвене армије. Историјски уљез у туђим униформама, за туђе државе. Борили се против окупатора и дигли револуцију. Затим се четници борили против окупатора и против револуције. Њихову контрареволуцију су прогласили издајством и сарадњом са окупатором. Њима није било важно земљу ослободити од окупатора (издајници и саботери нису пружали отпор у априлском рату: не треба је бранити) него да је они ослободе. Само то било важно, тако и дошли на власт.

Партизани су антифашисти и антидемократе; четници су антифашисти и антикомунисти; потиरे се антифашизам и остаје: антидемократе или антикомунисти. Ко побеђује, шта је боље?! Они чија је подршка била у Лондону, или онима којима била у Москви. Демократија или диктатура и страховлада. Ко је издао у Другом светском рату народ и државу? Они који су у борби имали поклич: за краља и отаџбину! Или они који су се били за Стаљина и братски СССР!

ДМ се борио против два зла. И савезници су размишљали да наставе борбу и ударе на Стаљина. ДМ их преухитрио: први се борио против тих и таквих. Он је издао земљу кад је преговарао са терористом и злочинцем и отпадником Брозом да заједно воде борбу против окупатора. Могао је рећи: наши спољни непријатељи су Немци, унутрашњи комунисти. Или је то већ тада знао.

Ничег страшног не би било да је Михаиловић успео као Де Гол - направити један покрет. Не би било социјализма, а за награду - комунисти би били приведени закону да учествују на слободним, демократским изборима, притом одбацивши насиље.

Замерам ДМ што није још нешто учинио да избегне грађански рат, мање му замерам што није победио у њему, жртва би било још више.

Било је то ружење народа у два дела.

Да је комунисте предводио неки Србин, можда би се ДМ договорио с њим о једном покрету и искреној сарадњи.

ДМ је у борбу позвао патриотски дух и традиција борби против окупатора. Друге је позвао Стаљин да се боре и помогну њему. Он се сам борио. Да ли би Енглези и Французи објавили рат Хитлеру да је уместо Пољске напао СССР? Броз на Стаљинов позив се борио за њега, овај је завршио свој део посла – имао је комунизам. Док је Титу тек требао. Зато се борио за Стаљина а не против окупатора. ДМ је водио одбрамбени рат против окупатора. ЈБТ повео освајачки рат за власт, а ДМ да сачува власт, борећи се против немачког освајача и новог окупатора. Те 1941. задесило нас двоструко зло. Напали нас фашисти и нацисти, бранили нас од њих комунисти и бољшевици. Ко може победити два велика зла, нико није сам довољно јак. ДМ је бранио своју земљу од Немаца и других окупатора који је освојише, и од комуниста, партизана и њихових присталица који почеше је освајати. ДМ не верују да се бринуо за своју породицу, а камоли да бринуо за своју земљу. Свако ко се бринуо за земљу је знао да су нас напала два непријатеља – спољни фашизам и унутрашњи бољшевизам. ДМ остао усамљен и зато изгубио од надмоћног непријатеља. Није могао и са Немцима и са партизанима.

Победничка историографија је овако забележила: Једанаестог маја на Равну гору се склонили генералштабни пуковник бивше југословенске војске Дража Михаиловић, са 26 официра бивше југословенске војске, и одмах отпочео да се повезује са представницима буржоазије и са избегличком владом Краљевине Југославије у иностранству, у циљу очувања позиције буржоазије у новонасталој ситуацији. Истовремено је образована Команда четничких одреда југословенске војске.

ДМ дигао устанак против окупатора, не за борбу против илегалне КПЈ. Они дигли устанак да се, под један, боре против окупатора - нека кошта, шта кошта и, два, због социјалистичке револуције - проба се не плаћа. Зна се ко им бранио остварење тога – покрет ДМ. Да је остао на снази уговор Хитлер-Стаљин о ненападању, КПЈ не би дигла устанак, чекали би.

ДМ није имао резерву - само борба против окупатора. Ови имали - а-устанак, б-социјалистичка револуција, одмах их спојили. Тако Михаиловићу испао план-б - контрареволуција. Из предратне идеолошке зајевнице, испао је братоубилачки и очеубилачки рат.

ДМ био симбол отпора против два тоталитарна система: нацизма и бољшевизма. Срби једини народ који се борио у Другом рату против највећих зала нацизма, фашизма и бољшевизма. Борио се за слободу отаџбине против страног окупатора, за слободу и демократију против унутрашњег. Да је ДМ победио, амнестирао би све партизане, и Тита, не би му се судило за изазивање грађанског рата, и дозволили би му учешће на изборима ако би се одрекли насиља (за власт), и ушли у демократску утакмицу.

Четници и њихови потомци су исти они учесници из Балканских ратова, из Првог светског рата. Што би издали своју земљу коју су борбом стварали; они су издавали други покрет. Који није бранио земљу у Априлском рату, што је постао покрет и против непријатеља фашиста и против система бивше земље. Започели су грађански, братоубилачки рат; подижући револуцију су постали издајници.

Успостављена је веза Избегличка влада у Лондону – ДМ, и веза Стаљин у Москви – ЈБТ. Спојила се два маршала и која веза била боља?! Краљ Петар и југословенска избегличка влада, у којој је министар војни у отаџбини био ДМ је била у Лондону а не Берлину или Риму. Хор из опере Чича и горски орлови. ЈБТ је имао радио-станицу у Москви, не у Лондону.

ДМ је оклевао, избегавао непотребне жртве, чекао промене на највећем фронту. Комунисти журили, куповали време, не би ли стигли и револуцију извести. Оптужница против ДМ: Издаја против народа и државе? Ко је био против државе? Били комунисти. ДМ против државе! није због њега донешен закон о заштити државе.

Да ли је срећа имати један покрет у великом рату? Да ли је несрећа што смо имали два покрета? ДМ за ослобођење земље, ЈБТ саставио борбу против окупатора и борбу за власт. Који од два покрета је имао историјско, ратно, политичко и морално право на постојање. Јасно је. Нису комунисти имали право да ратују ни легално, ни легитимно, били су изван закона и забрањени. Нису имали ни цивилизацијско право на устанак и револуцију. Нису имали ни исконско, ни божанско, ни црквено право дизати устанак. Ни хуманистичко право није имала партија дићи устанак. КПЈ није имала ни естетичко право. Нису имали ни праведно право; правда није била на њиховој страни. Били су издајници будуће земље у којој ће живети и која је пропала. Најгори издајници у рату подижу револуцију да би дошли на власт. Зато ДМ двоструко није издајник.

Да је комунисте предводио неки Србин (као Туцовић) можда би се ДМ договорио с њим о једном покрету и искреној сарадњи.

Учитељица живота је извукла уши комунистичко-партизанском покрету.

Мирко, пази дијабола!

Могли их Британци условити ако се бију међусе: нема помоћи! Изгледа да се у Босни нису сукобљавали четници и партизани, био мали патриотски блок.

ЈБТ су руке биле кржаве до лаката од убистава које он и његови вршили пре рата; затим у рату и после њега газили у крви до колена због убистава над свима који били против њих. ДМ у односу на њега и њих окрвавио палац и мали прст. Нема помирења без покајања.

Четници су гинули за краља и отаџбину; издали их и краљ и отаџбина. Партизани гинули за Стаљина и СССР; после рата су они издали Стаљина и СССР.

Два антифашистичка покрета, боље да нису то били: због петнаестак хиљада убијених Немаца за читаво време рата! Партизани имали хиљаду и по народних хероја, а четници ниједног. ЈБТ био троструки народни херој, ДМ ниједном. Ко је са запада одликовао ЈБТ. Никто.

Шта би било да су четници позвали САД и Енглезе да уђу у земљу и помогну им у борби против Немаца и партизана, као што су Руси помогли партизанима против Немаца и четника.

Да су међу обореним америчким пилотима које је прихватио и спасио Дражин покрет, били авионски митраљесци Кларк Гејбл и Џејмс Стјуарт, у грађанском рату би победила Дражина страна. И да је Оди Марфи ратовао у близини, исто би се десило. Ова земља не би била комунистичка, а Србија постала 51 држава САД.

Можда су и сами Немци пред крај рата и њиховог пораза навијали за ДМ, да нам не дође комунизам. Борили се жестоко до краја, да их не победе комунисти - хтели добро Србима.

Осудили ДМ на смрт јер био против комунизма. Дочим је он њих осудио на пола века комунизма док им не изађе на нос. После тога их чека одлазак у велико ништавило.

Четници били морални победници. Равна Гора победила на крају: Све је данас из њихове борбе, засад, осим монархије.

Да није био тамо где је био 1941. и није урадио то што је урадио, ДМ не би постао историјска личност. Поменуо би га Цуне Гојковић у сећању да је мајор Михаиловић дозвољавао деци брати слатке трешње у његовом дворишту у улици Брегалничкој.

Небески живот је слава после смрти.

У маратонској трци су потребна стална освежења, узимам их са уживањем: Предратна Комунистичка партија Југославије била екстремистичка, милитантна и терористичка организација и због тога забрањена. Партизани се борили против Немаца, Италијана, Бугара за слободу, а против покрета ДМ за власт у ратно и поратно доба. Тиме су издали предратну државу краљевину Југославију, коју нису признавали, јер ни она није њих. Дочим је ДМ издао будућу државу социјалистичку Југославију. Такав Други светски рат је почетно-крајње стање државе; у том интермецу су се тукли међусе. Оно због чега је КПЈ била забрањена пре рата, исто то хтела остварити и за време рата: црвена армија, само једна партија – таква и требала је бити забрањена. Нису смели у демократску трку, упустили се у грађански рат, хтели на силу; то је њихов терен. Партија није имала чисте намере, њихова борба и ослобођење, нису ту била чиста посла. Нису имали никакво

право. Зато се све срушило као лоше, после педесет година. Показало се да су заслужили потпуну забрану. Стигло их историјско испарење. Скакавци који су нам појели године.

Усташе и комунисти су користили Други светски рат да направе своје државе, четници да бране и чувају стару. И шта је данас; није ни усташка ни комунистичка, него стара земља.

Пољаци имали просовјетску Народну армију, али сви заједно варшавски устанак дигли. Раздор у српском народу су направиле они који су формирали други покрет и заратили са првим покретом, и то су само имали Срби. Ни Французи, ни Пољаци, ни Грци, на почетку ни Словенци. Толико о патриотизму југословенских комуниста, нису бранили своју земљу... одложене патриоте - кад буде време, на туђи зов, не на свој. Баш је био устанак на леву ногу. Идеолошка религија као део историје. Без њих, немаш две стране и нема издаје.

У Словенији била Освободила фронт; Витомил Зупан каже да су у њој били и комунисти и нису смели да писну, одмах би се остали борили против њих. Тамо постојала и ОР – Опрезна рит; опрезно дупе; што би у Србији била јорганџијска бригада, они који ратовали под Јорган планином.

Чизма партизанска главу чува, а шубара четничка је квари.

Народне издајнице јер су у борби против четника сарађивали са страном силом, црвеном армијом, која се после показала и била спремна за агресију и окупацију. Хитлер чистио Јевреје и Словене – расно. Стаљин и Тито чистили класно. Крали им куће, богатство, слике, жене као Немци Јеврејима. Што је класна борба чистија од расне; обе су из неког комплекса више или ниже вредности.

Не може нешто што је у својој бити близу фашизма, бити антифашистичко; то је као кад змије једу змије; па је змија антизмијска. Ком партије биле забрањене у свим демократским земљама. Профашисти нападају фашисте да би дошли на власт у време ратног крвопролића. Британци требали да их услове заједничком борбом, једним покретом, исто и остали. Или им није било много важно шта се овде ради. Черчил је трговац туђом крвљу – су Дражине речи.

Кроз борбу против окупатора провучите социјалистичку револуцију, лакше ће се прогутати и сварити. Револуција је дум-дум еволуција; самоубиство друштвеног система, камикса политика. Револуција није краћи пут, него странпутица, скретање са лутањем. Револуција је у

суштини борба против демократског уређења, а као, против ненародног режима, експлоататорске буржоазије и краља.

Победили у грађанском рату који су они изазвали али изгубили у клетвама. Стигле их клетве невиних. Комунисти нису донели праву и потпуну слободу него себи делимичну; само да могу да раде шта хоће, без закона. Стеван Филиповић узвикнуо пред смрт: Живела КПЈ! Није дуго живела, многи цабе изгинули. Не живи већ тридесет година.

Дизали су устанак у Србији, а државу правили у Бихаћу и Јајцу, што даље од Србије. У Јајцу ништа легално није дошло; забрањена, криминална организација КПЈ и сателити: да поделе плен и власт и територије и одузму легалним. Ни тих 240 није било присутно; пола је дошло, пола се водило као присутни. Онлајн гласање прво било у Јајцу на Другом заседању Авноја. Село Ба је Лондон, Брисел и Вашингтон за Јајце. Личио је на предратни парламентарни скупштински живот. Јајце је личило на све претходне КПЈ-от конгресе: тајновито, устројено, намештено, монолитно, једногласно.

Сви имају свој Дан устанка: и ниједан није на Немце – него на околумудне.

У Србији, у Чачку 41 жене носиле транспаренте: Моле вас мајке, жене, сестре да престанете братоубилачку борбу. Али Тито никад није слушао жене – имао их доста; али ћерку да је имао... КПЈ не прихвата ни делић одговорности, а камоли да је умање, за изазивање братоубилачког рата.

На многим местима су избегавали борбу против непријатеља; па што су онда првоборци? Наше песме сви нека се плаше! Ко пева зло не мисли.

Четници су сви били у црним тројкама са обавезним крвавим камама, а партизани су украли само један црвени шал. Украо је шал, иако су му рекли да ће у комунизму имати шалова колико му треба; неверник.

За шуме су тражене борачке пензије у којим се крили партизани. Шума народни херој, забрањена сеча. Равна Гора проглашена за издајничку шуму. Шума народних хероја. Самопроглашени маршал је имао и самопроглашене народне хероје. За шта је Иво Рибар народни херој, можда био комунистички пророк. Имали су 1322 народна хероја, деведесет једна била жена. Прва Маркова жена Анђа погинула у борби са четницима, проглашена хероином 1953.

Отмар Креачић није учествовао у бици ниједној, а изашао као генерал-лајтнат, и народни херој. Имао две виле у Загребу и базен са морском водом. И стан у Њујорку.

Оне што су дали живот за отаџбину, одвојити од оних што су пали за револуцију. Одвојити и народне хероје.

Марко? Крцун? Праве херојчине. Предњак је на оснивачком конгресу КПСрбије 1948. рекао: Живео вођа и учитељ међународног пролетеријата – велики Стаљин, на чијим смо се делима учили и по којима смо радили! И то патриоте, хтели ослободити земљу а не поробити је. Хајде да су били занешени и дрогирани; него су све трсили: Масовни убица бр. 1 и Масовни убица бр. 2. Марко потпуни ништак а Крцуну једино значајно у животу: што се обратио Бори Пекићу у затвору – ми такве сахрањујемо на два метра дубине. Крцун је прави лик из Кума. Наредио убиство своје девојке коју је Недић држао у Заводу за преваспитавање скојеваца. По њему настао Кајзер Созе. На другом месту видеће се шта је Ранковић још страшно рекао у говору на нареченом конгресу.

Јосип Броз Тито био троструки Народни херој, кад му одсекли ногу пред смрт, хтели и четврти пут. Драгољуб Михаиловић троструки бранитељ: против окупатора, против партизана, против усташа. Није то истакнуто народно херојство, него велеиздаја. Пошто Тито признаје само суд своје партије; зашто није дошао као сведок оптужбе на суђење Дражи. Само нека каже о чему се договорали њих два на разговорима ујесен 1941.

Драгољуб Михаиловић се храбро борио у биткама на Церу, Колубари и Мачковом камену, као и Солунском фронту и због исказане храбрости одликован је Златном медаљом, Орденом белог орла и, једини у дивизији, енглеским Војним крстом. За учешће у истим биткама 1914. године одликован је и Јосип Броз, али као наредник агресорске аустро-угарске војске.

ЈБТ је исто волео лоше вести чути одмах: Погинуо Лола; па Сава, погинуо и Крцун, смењен Ранковић. Чим је Стаљин постао маршал и он је затим. Хрвати дали два маршала: Тита и Дида.

Тито срушио мост на Неретви 3 марта 1943. у среду, два месеца касније 12 маја се завршио мост на реци Квај, исто у среду. Један сруше, други изграде. Светска антихитлеровска коалиција.

Београд је ре-окупиран 1944. Каква и колика је била та слобода, када пола народа није хтело слободу од тих и таквих који га ослободише, а друга пола исто, али изаћи на изборе, а не пушком. Злочинци су се показали одмах у Ужичкој републици. Та република за два и по месеца је стрељала шездесет девет људи; убијали су углавном Србе. Међу њима, посебно, њиховог Жики Павловића. Убијали су судије који су им судили пре рата по Закону о заштити државе. Стрељали и сликара Михаила Миловановића јер је осликао краљеве и војводе. Убили су многе виђене људе са врха власти – будуће непријатеље њиховог система. Ужичка република није ослобођење него пресвучена окупација. Ужички калифат: сваког неверника (који не верује у њихово) желе мртвог или да преобрате. Као што данас Исламска држава у Палмири одмах стреља пар стотина људи.

Герилски рат се води да би се задавали бројни и болни ударци окупатору и правила штета, а чувало своје људство. Биланс Другог светског рата код нас: од најмање шесто хиљада пописаних жртава, преко милион па до два милиона демографских жртава; наспрам око петнаестак хиљада немачких жртава. Не знам за италијанске жртве. Написано да је двадесет хиљада Немаца погинуло или нестало у Другом рату на Балканском фронту - у Југославији и Грчкој. За прве три-четири недеље, губици Балканске војске Аустро-Угарске на Колубари: Погинулих преко двадесет осам хиљада; несталих: преко седамдесет четири хиљаде. На Церу шеснаест хиљада младића изгинуло за неколико дана. У целом Другом рату толико хиљада Немаца за четири године?! На Сремском фронту за сто седамдесет два дана погинуло око тринаест и по хиљада младића из Србије и Црне Горе. Седам милиона Немаца погинуло у 2 св рату, војника и цивила. У борби код Иво Циме убијено или заробљено двадесет две хиљаде Јапанаца и седам хиљада Американаца. Напалм бомбама напали Токио на куће од папира.

За сваког убијеног Немца стрељано је стотину Срба, за сваког народног хероја убијено је стотину Немаца.

Они су по ослобођењу убили, стрељали сто-двеста хиљада цивила ненаоружаних. А за четири године петнаестак хиљада Немаца само. Колико је то јака војска била. Који мој су их ослобађали кад су били живи за време рата, више изгинули по ослобођењу. Направили списак виђених људи који се нису компромитовали у рату али; за сваки случај, ако неће на њихову страну, да не буду можда против па их све стрељати. Ко Немци Јевреје.

У књигама стрељаних без суда и осуде има 58 хиљада само у Србији. И нема потпуних књига за Београд и Крагујевац. За неко кратко време после рата. А за четири године погинуло или нестало око 15 хиљада Немаца (11 хиљада убијено, 4 хиљаде нестало). Само на Неретви, у првом делу операције Вајс, погинуло је 13 немачких официра, 322 војника и 101 нестало (однос 1:3); а партизана: 6521 убијено, а 2010 заробљено. Двадесет пута више. Важно да је Врховни штаб сачуван, сем рањеног Тигра. На Сутјесци било горе: обостране жртве двоструко веће.

Партизани нису ишли да се обрачунају са усташким режимом у Јасеновцу, Загребу или неком стратешком месту; што нису ослободили део НДХ па направили неку Сисачку републику, него су ударили на њих у бежанији, у Блајбургу, на жене и дејач. Што Личани нису ослободили Задар, Загреб, Шибеник, Јасеновац него Шумадију. Срби нису ишли на усташе, него у Србију на четнике који им ништа нису учинили. Партизани су вршили четничко чишћење.

Жалибоже свих који изгинули од шестог априла 1941. до данас.

Часни издајник

Најмање људи изгинуло под Недићевом владом, највише због усташа, затим партизана, четника, па руље осталих. Они да се нису ваћали оружја, код Недића би било природних жртава као у мирнодопско време.

У Хрватској постоји побрђе названо Равна гора, али била неискоришћена за те четири године рата. Хрвати да су имали историјску срећу, као што нису (имали су смолу), добили би антифашистички, антикомунистички и антиусташки покрет. Они би његовог вођу ставили на коња иза Бана Јелачића. Али није се појавио неки Дражен Миховиловић, па још пуковник, тојест бојник.

Њима су четници исто што и усташе, јер је и ДМ имао своје чете на руском фронту уз Хитлере. Хрвати су опростили Италијанима окупацију дела земље и све могуће злочине, опраштају и не замерају Русима што су се светили Немцима; Енглезима што су бомбардовали немачке градове до потпуног уништења; Американцима што су бацили бомбе на Хирошиму и Нагасаки, али не опраштају војводи Ђуићу што се светио, не би ли направили равнотежу са усташтвом.

Да су за дом спремни, требали су у Априлском рату против Хитлера то показати, затим против италијанских окупатора, али нису. Што усташе нису априла 1941. основале НДХ и бориле се против нациста, фашиста и комуниста за демократску земљу. Нису ни они у партизанима се за то борили. Они су за дом спремни према другим народима у Хрватској. Они кад изуште тај поклич не помисле на стране завојеваче, него на домаће Србе. Војна парада и цвеће у Загребу приликом дочека Немаца, открила аустроугарностагичаре. У Београду пале бомбе нама, пркос њима. Хрватска се тада звала Усташка. Излазиле усташке новине Спремност.

Као што су Немци решавали проблем Јевреја, тако су и усташе проблем Срба. Једну трећину Срба побити. Они били ревносни у томе и премашили план, иначе би пала влада. Око триста хиљада покатоличили, зна се и тај број пребацили, и то много; трећину раселити. НДХ установљена 20 априла 1941. па све до 26 јула није подигнут покрет против Усташке; није им сметало, дали Павелићевој влади сто дана да ради на миру. Нигде се нико није бунео против Хитлере НДХ, али се бунели у неким местима 1918. против СХС. НДХ била остварење тисућољетне сна о сопственој држави, због ње треба тисућу година да шуте, ако

их још буде као народа, нестаће као Сијукси. Јасеновац отворен 21 августа, после сто дана рада усташке владе; да не кољу више по кућама, него да имају праву радионицу на покретној траци. Предузимљиви људи. Јасеновац, Јадовно, Градишка и остала места биле творнице смрти. Док су остали злочини биле мануфактурне и занатске радње. У Јасеновцу су се сваки дан убијали од посла. Тамо је усташким кољашима сваки дан био црвено слово у календару. Нису никад постили. У Јасеновцу убијено само осамдесет хиљада хиљада, па што га отварали за тако мало људи. У Јадовном за четири месеца око тридесет хиљада, у Јасеновцу за четири године осамдесет хиљада, значи био неисплатив, требало га одмах затворити.

Хрвати партизани се извињавају што су то били; имају алиби да нису били усташе.

У Јасеновац одвођени и убијани Срби, Јевреји, Цигани, Хрвати-комунисти; што партизани нису ослобађали те комунисте. Био раван терен, није се могло прићи; да је био на Равној Гори они би га ослободили; и Сремски фронт је био равница, па изгинули Срби.

Пропорционално највећи је Јасеновац; да једна пинцимип држава направи такав геноцидни злочин. Цео Јасеновац од четрдесет до осамдесет хиљада за четири године; а Блајбург и нека друга страдална места за четрдесет дана идемо од тридесет до шесто хиљада. Колико би их било у Јасеновцу да су тамо Срби доводили Хрвате.

Зар су Срби били против НДХ или пружали оружани отпор, па их за казну слали у радне логоре. Би ли усташе смеле ићи на наоружане Србе. Шта су домобрани бранили и од кога; када и против кога су устале усташе?!

А да је, недајбоже, победио фашизам, Хрвати би славили усташки покрет као победнички, антибољшевички, антистаљинистички (историју пишу победници, као што кажу партизани), као што је партизански антифашистички, стаљинистички, али није демократски. У Србији нико не би победио; можда Љотић? Недић би поднео оставку. У дан када је Павелићева влада полагала извештај о првих сто дана рада, Недић је оформио Владу националног спаса. Није Недић квинслинг јер би се онда по њему то звало недићевска влада. Квинслинг је био нациста, имао такву странку, који 1942. направио владу у Норвешкој, окупираној или неутралној. МН није правио наци партију, када је и посетио Хитлера, ставио штиталку на нос.

Имам разумевање за све српске официре који су у Првом светском рату видели велико страдање и хтели све то избећи у Другом светском рату и на сваки начин. Имам неизмерно разумевање за маршала Петена (10 јула 1940.) и генерала Недића (август 1941.), а не Квислинга, он је био нациста. Читајући Ремарка: На западу ништа ново и Три ратна друга, и Време смрти Ћосића, Дан шести Растков и много тога. На крају и хронику и историју мог села Балчака, коју је сачинио мој отац, где стоји: да је што у Балканским, што Првом, што у Топличком устанку погинуло тридесет Балчачана (четвртина села). Међу њима је и мој ћед Ђорђије, који никад није помиловао свог сина Милована и мене, његовог унука. Разумели су они боље од других, спасити кога се може спасити. Не може нико освојити цели свет па ни Хитлер. Он је одмах почео губити рат у песку северне Африке. Његови војници нису знали да закопају мочку и говна, као мачке, и сви су добили дезинтерију, ваљда. А онда их је дотукао руски мраз и снег. Да су Петен и Недић само прочитали На западу ништа ново, а нису учествовали у Првом светском рату, урадили би исто. Пристали би да своју част и животе дају за то што су урадили.

Шта би било боље од Недића? Пакт. Шта би било боље од Павелића. Хрватска имала Равну гору али била анонимна. Остала са малим г. Хрвати да су имали историјску срећу а нису... имали су дуплу историјску несрећу: усташе и комунисте.

Боље изгорела Народна библиотека и Радио са фоно записима певача и свирача него Пакт!
Боље НДХ него Пакт! Боље Јасеновац, Јадовно, Бубањ, Јајинци, Крагујевац... него Пакт!

Од свих српских генерала, најбоље од најгорег, желео Недић, никако они које Енглези нудили и тражили митом. И да смо били активни део тројног Пакта (Немачка, Јапан, Италија; три од осам најачих земаља), па у неком трену приђемо Савезницима, не би било Усташке, ни комунизма. Овако су нам замерали педесет година због комунизма, па због насилног распада земље, и још нам мерејају. Ко данас нешто посебно замера Немачкој, Јапану и Италији, заједно с њима обележавају Дан победе. Нас и Русе прескачу, тако је било и за 1914. Заједно је сви обележили, нас гурнули позади и Србију избацили из приче. Недића нису послушали.

Натерали су окупатори Недића, а КПЈ драговољно пошла за Стаљином, када их позвао. Недић мање љубио Хитлера у дупе, него они Стаљина. Он у руку, они у дупе. Да је само Недић био, и да нису постојала два покрета, он би остао за сва времена, јер је спасао народ, сачувао земљу, замерке би се истопиле. Недићева влада је била надгледана окупација, по Немцима сви остали су били бандити са оружјем. Највећи бандити су комунисти јер били и против Немаца и четника и предратне-ратне власти.

Прочитао сам Апел српском народу и потписао. Апел упоредити са прогласом од Четвртог јула – плинте у крви. Недић је превентивно спасавао могуће жртве јер је забранио отпор. Са правне стране капитулираш и прихватиш окупациону власт - Недић. Он је власт, сви против су бандити. Све што ураде против је тероризам. Колико је погинуло у Србији за време Недића; ови за три-четири месеца побили.

Недићу сигурно не могу да суде комунисти или одлучују о кривици – они су најгори у Србији. Између Недићеве владе, Равногорског покрета и партизана, најгори су потоњи. Комунизам је велико зло, и многи су сматрали да само злом може се спречити.

Милан Недић је часни издајник. Недић признаје све што му иследници стављају на терет, али то је само комунистички терет, није демократски, цивилизацијски, ратни, људски, а тај терет је временом већином испарио.

Апел за Апел

Сваки светионик има и своју мрачну страну. Није још годину дана поживео Милан Јовановић Батут, сада се ништа по њему не би звало. Потписао би Апел српском народу. Мика Алас није потписао; не, није био на реци, био у логору, заробљен као резервни официр. Нису знали Енглези да се бави криптографијом, ето њега у Блечли парку како са Аланом Тјурингом разбија енигму. Од непотписаних подигнут је морални споменик професору Милошу Ђурићу због речи које је упутно једном од потписаних који га је нуткао на то. Лако је теби. Ти у дипле свираш, а ја студентима етику предајем! Тако је одговорио диплашу и композитору Милоју Милојевићу. Милојевић се борио у Балканским ратовима, касније прешао Албанију. Био пијаниста и Мокрањчев ученик. Био и ђак Исидора Бајића. Наступао по свету као диригент, били ту Минхен, Праг. Концерт за клавир у одржао келнској катедрали пре Кита Церета. Као Вук скупљао музичко песништво и размишљање у народном духу. Вршио етно-музиколошка ископавања по сећању и души народа на Косову и Метохији. Био хапшен од окупатора, тешко повређен после савезничког бомбардовања, умро је 1946.

Када му то рекао, Милојевић је дланом преклопио лево уво појући све од Мокрањца.

Шта би Ђурић рекао Белићу: Ти спелујеш аз бука, а ја етику; или ти јотујеш, тражиш непостојано а, а ја етику! Рекао би Милинковићу: Ти на парове разбројс`, а ја етику! Батуту, који умро 1940. и био пријатељ Милинковићу и Белићу, шта би њему рекао Ђурић да је

потписао: Ти стављаш пијавице, а ја етику. Да ли би Владимир Ђоровић потписао апел: Ти гледаш у пасуљ шта се догодило, а ја етику. Индивидуализам је способан само за иронију, писао Карел Чапек. Милош Ђурић није читао његов Рат даждевњака.

Ђурић даље додао: Више од половине мојих студената је у партизанима. Шта ће ми рећи кад се поново сретнемо?. Био слаб професор етике и педагог кад дозволио да пола његових студената оде у партизане. Нису имали ни етичко право на устанак. Учио их моралу да искористе окупацију за дизање социјалистичке револуције, промену друштвеног уређења и грађански рат. Етички је у току окупације и рата убијати идеолошке противнике, лишавати живота оне који другачије мисле.

Ђурић није рекао својим студентима партизанима: на крају рата и после, немојте давати дозволу професору психологије Николи Роту и осталима за право узимања књига од народних непријатеља за ту вашу ствар. У које таламбасе морала је он ударао када су му студенти отишли за комунистима који свирали у Панову фрулу социјалне правде. Плинтачи у крви на стопалима у ритму: Лева лева лева!

Михајло Ђурић је био левичар, или је само имао страх од комуниста. Плашио се њиховог терора, били насилни и ван закона. Би ли исто рекао да је знао да ће му син Растко погинути на Сремском фронту. Шта да је имао животну и моралну дилему: Не потписати Апел или његов син остаје у животу?

Како после да их погледам у очи - не би их гледао, ставили би му повез преко очију. Ђурић требао му рећи: Ти диле – ругање, а ја предајем етику (врх) и имам-немам страх од партизана да ће ми учинити неко зло, ако...

Милојевић је знао, као потпуни слухиста, те 1941. да песме партизанке неће никад остати у народу, ни у нашој традицији. За њихову песму: Певају машинке, лепше него птице! Рекао: Ко ово пева, велико зло мисли. То била химна и Ал Капонеа на покољу на Дан светог Валентина. Шта му је Милојевић могао рећи на сусрету после рата. Вероватно није имао ту прилику и поново поприча са Ђурићем. Да ли му Ђурић долазио на гроб да се покаје за своје речи и наум. Много боље је Милојевић свирао у диле успомоћ целог оркестра, него што је Ђурић предавао етику. То би знао ако се срели пре Милојевићеве смрти. Историјска етика је на страни Милојевића. Диплаша. Недић је био врх етичности рекавши: Лако је, могао и ласно, изгубити главу, а ја ћу изгубити част!!!

Нулте године

Није освојен Стаљинград, иначе би га Хрвати славили као дан Победи. Више их било на источном фронту него у партизанима. Данас се хвале партизанским антифашизмом, у њему већином били Срби. Да имају једну велику битку против Немаца, славили би је као Ивоциму. Загреб је последњи од фашистичких градова освојен, ослобођен после Берлина и Минхена.

Имају ли усташе неког западног савезника, Америка или Енглеза, који ће рећи неку лепу реч за њих. Ни Хитлер не нађе коју лијепу. Код четника биле официрске мисије, спасавали оборене пилоте, Де Гол имао охрабрујуће речи њима, у Америци снимали филмове о њиховој борби и херојству. Реганове речи су уклесане у заједничку историју: Коначна трагедија ДМ не може да избрише из сећања његову херојску и често усамљеничку борбу против двоструке тираније које су савладале његов народ – нацизма и комунизма. Нису Стаљин, Хрушчов или Брежњев на сав глас исхвалили ЈБТ. Прави Хрвати су били у ЈВуО, колико год да их је било. Дражин прави Валтер направио у Загребу своју отписану дружину. Да ли је НДХ имала амбасаду или дипломатско представништво у Лондону. Опростили и Немцима и Талијанима и Јапанцима,

само не опраштају Србима два дана Пакта са њима. Хрвати данас не замерају Немачкој и Италији што су биле фашистичке земље, и што су им створиле фашистичку НДХ, што су им Италијани узели пола земље али замерају Србији што је имала покрет ДМ. Само четницима неће да опросте. Усташама се диче и поносе.

У Ендехазизи Срби били на трећине издељени: трећину овако, трећину онако, и трећину тако и тако. Међутим њихова алхисторија све пребацила на рачун ДМ и Равногорског покрета и југословенске владе у избеглиштву у Лондону: пола Хрвата ће побити, а половину поробити. Као, то је бајаги Тито у четири ока рекао Степинцу. По тој драматизацији Хрвати су знали да ће их Срби половину побити. Зато их предахитрили. Потекло од Степинца, он то испричао Богу, Овај посведочио, да ће Дража убити пола Хрвата. Дража и Степинац били ратни другови, саборци са Солунског фронта.

Има ли писаних доказа да их Степинац превођењем у католичанство спасао од сигурне смрти. Захвални Срби га назвали кардинал Степа. Је ли Степинац после рата поништио прекрштавање Срба, и да ли су Јевреје и Цигане покрштавали у католичку веру. Свети Степинац није скочио у врели катран, самоспалио се или вршио непрекидне мисе за спас Срба и других. Покатоличио их да му буде већа паства. Жртва комунистичког система, причао са Титом у четири ока.

Да ли су Срби за сваког убијеног Србина убили сто Хрвата. Нису, обрнуто је било. Усташе побегли 1945. и нису остали да бране НДХ од партизана. Да ли је суђено Павелићу и усташама у одсуству. ДМ имао суђење у Америци – није осуђен.

Три месеца био припреман бомбашки процес. Од хапшења до суђења Јосипу Броз. Исто три месеца било Дражи од хапшења до суђења. Тито да је имало имао војничке части био би сведок тужбе на суђењу Дражи и говорио о чему су се договарали и докаже да је Дража издајник. Понављам то. Нека рехабилитују и Павелића ако имао договоре са Титом о заједничкој борби против окупатора. Оптужница Дражина: Кривично дело организовања банди у циљу обарања постојећег државног режима. И Немци 1941. рекли да је организовао банде и у ФНРЈ му рекли 1945. да је организовао банде и судили због тога. Доле краљ, живео Тито!

У Европску унију не би ушле ни усташка НДХ, ни комунистичка Југославија, а стара Југославија би ушла, цела или подељена – одмах. Не би јој требала поглавља, имала их испуњене.

Мусолинијев фашизам трајао од 1926. до 1943. Хитлеров нацизам од 1933. до 1945. Стаљинизам од 1917. и још је ту негде. Два највећа зла: нацизам и комунизам. У периоду пред и за време Другог светског рата, нацизам је носио ленту највећег зла, али на дуже стазе комунизам је врх. На пијацу где се износи зло, наређате Хитлера и Стаљина; кога би прво купили? Туце година хитлеризма или цели век стаљинизма. Мрзели се међу се због конкуренције. На пијаци се појављивали накупци и узимали на ситно од њих. Били прво болшевици, па фашисти, па нацисти. У свим државама биле забрањене те партије, као антидемократске, па и у Србији. Краљевина Југославија није признавала СССР, нису имали ни дипломатске односе до краја 30-их, па што би КПЈ признавала. Слаба је то била држава, предатна Југославија, кад није скроз угушила ту партију.

Глуви шпијуни

Енглеска и Француска 1939. признале Франкову владу

Само 8 одсто Американаца године 1940. било за улазак у рат. Није им понуђен Пакт, иначе би га потписали. Зато Југославија потписала Пакт јер нису хтели у рат.

Потписали са Немцима Пакт о ненападању, па СССР извозио челик, гвожђе, нафту у Немачку да направе оружје и нападну Француску. Нико није правио саботаже на тим пругама. Било би боље да смо ми имали Пакт са Хитлером а да је он напао Русе, па ми да прекинемо Пакт. Стаљин није прекинуо Пакт са Хитлером кад нас је напао. САД су ушле у Рат са Јапаном а не Немцима.

Енглеска и Француска дали Хитлеру Чехословачку, у нади да ће после тога да удари на Стаљина и међусобно се истребе.

У Берлину основан комунистички нудистички клуб.

Немачка и Јапан направиле: антикоминтерна-пакт, права осовина то била. Да не беше ту Хитлер, цела Европа би ушла у Пакт.

Оно што су фашисти, нацисти радили Јеврејима, то су комунисти свугде радили идеолошким непријатељима. Све по закону: одузети кулацима и буржоазији.

Колико су уметника и глумаца стрељали по ослобођењу. Убијен Аца Цветковић, велики комичар. Настрадао човек који се презива Црвенић. Комунисти не прихватају грех изазивања братоубилачког рата, грех издајства, зато вичу: држите, издајнике! Они би и Бату Стојковића, из Ко то тамо пева, прогласили за сарадника окупатора и издајника, и стрељали после рата да је преживео бомбардовање Шестог априла у аутобусу. Од осталих преживелих: музичаре Цигане би у у Јајинце или на Сајмиште. Мића Томић би у четнике, онај што кашље би био партизански комесар, Мишко би у партизане, после рата постао министар саобраћаја. Деца оног сељака што им изорао пут би била: Деца палог борца.

Бог чува Југославију, од 1945. Срби се чувају бога.

Срби се после Првог рата измирили са свим народима из Аустроугарске, после Другог се измирили са Немцима, Италијанима, Бугарима, само се нису измирили са Србима.

Топ листа историјских противника Србије. Ко је листом против нас. Турци милион недеља од Маричке битке до 1879. били на врху нису се скидали са ње. Хтели ми, хтели и Аустроугари да их скину, вековима трајало. Бугари басирали, Шиптари терцирали. Турци у новом аранжману су Бошњаци. Последњих много недеља ето их и Хрвати.

Ранг листа најгорих историјских догађаја у Срба, извукла на врх неке мањине које победиле. Прво место припало пијаним официрима и Апису који 1903. престрељали краља Александра и жену му Драгу. За њима терористи из Младе Босне који устремили принца престолонаследника Фердинанда. Затим српска влада која одбила Аустроугарски ултиматум. Четврти је протест 27-ог марта 1941. У наставку листе устанак КПЈ - који је то малер да имаш ком-партију! Од шестог места па до краја имаш уклоњене либерале, Устав из 1974. Милошевићева појава 1986. Референдум из 1990. - Шта иде прво: Устав или избори за Уставотворну скупштину. Сви ти и такви догађаји су нас уназадили или унизили за сва времена. Боље да нису. Црна Рука, Млада Босна, КП, Усташе, 27-мартовска руља -Црна Братија. У 20 веку зло је почело од тајних-злочиначких-терористичких организација; није од званичне државне политике; тек 90-их од њих.

Мене неко да пита за Први светски рат: Јебем ти матер Пашићу и принцу Престолонаследнику, што га нисте избегли. Због мога деда Ђока и свих осталих. Кажем за Други рат: Јебо вас 27 март и остале историјске егзибиције. Због страха и стреса моје мајке и

ратовања мога оца; уместо да рађају и стварају. Метнем вас, вас и вас, и вашу величину на таљиге па у историјски бездан .

Можда је сва историја претенциозна, не придавати јој значај превише и само према њој однос Црне Гује.

Мој генетски код иде од преткосовског, косовског, покосовског, преко устанака, Првог светског рата и на том коду је Равна Гора, није НОР – то је ипсилон хромозом историјске поделе.

Знао сам да ме рат неће никад захватити; то одговара мом чистокрвном, исконском пацифизму, моралу и љубави за људе.

Пишеш само о Двадесетом веку јер имам његов одраз, били живи људи па ти причали. Захватио их век, ухватили их ратови. Пола те историје сам је живео, пола су живи сведоци. Нема ко да ми исприча како су јели Немањићи златним прибором, како су називали турску кашику.

Сценарио у рангу Златне утопије - Моја контрафактуална историја од 25 марта 1941 године:

Британски премијер Черчил шаље ноту пред потписивање Тројног пакта у којој тражи да не изгубимо душу и доживимо срам као Мађарска и Румунија које су већ потписнице. Наша влада је на то одговорила: Не би долазило до Великих ратова да је дрчка Британија оставила неко парче Света - Немачкој.

Комунисти на позив Стаљина одлазе у помоћ Совјетском савезу. Броз ће, као у Шпанији, организовати и слати комунисте у борбу. Разочаран што је Југославија остала демократска земља, плашећи се новог суђења због слања бораца против савезничких немачких снага, остаје у Москви и после рата нестаје у новим чисткама.

Пред крај лета 1943. Италија се предаје и прелази на страну савезника. Тим раскидом за нас не важи више Тројни пакт. Тражимо нове разговоре са Немцима и спремамо се за отпор. Савезничке снаге 1944. отварају јужни фронт у нападу на Немачку. То одвраћа СССР, од похода преко наших земаља, и сви журе што пре стићи у Берлин.

Пуковник Михајловић није постао историјска личност. После рата предаваће на Војној академији. Обориће на испиту Гошњака, Туђмана и поручника из шпанског рата Дапчевића, те неће постати генерали. Биће сахрањен на Новом гробљу.

Како није било усташке државе, ни погрома над Србима и осталим, и није било влакова без возног реда, у наредним деценијама се скоро изједначио број Хрвата и Срба у Хрватској, па није било снажне жеље да се одвоје од Југославије. Исто се десило и са Словенијом.

Мађарска и Румунија постале чланице Европске уније, заједно са Великом Британијом, без стида и срама, где је Југославија већ била пуне две године. Мада смо морали да распишемо референдум свих грађана, на питање: Да ли се срамите што сте потписали Тројни пакт?

Осетио се земљотресни смирај двадесетог века.

Поглавље 5

ИЗВОДИ ИЗ ВЕКОВНИКА

Држати одрасле за руку

Фолиранти су преварили живот, они се само праве мртви! – Фолиранти. Арсен Д.

Мирис дома старих људи

Све што је овде опасно, пишем као заштићени сведок, само мени познатог идентитета. Заштићен сведок за свој живот. Не бих да добијем помиловање, које не тражим; него због многих осуда.

Незнабожац сам; не зна ни он за мене. То му је тако, не зна човек. Немајући веру у астролошка тумачења људског карактера, био бих сто година испред свог времена. Покушавао сам предвидети много тога и много шта; највише о фудбалу. Знаће се све тада. И овај дан ће једном бити стогодишњак. Како га се сетити? Једино што бих покушао сада, а остаће за сто година: Такмичим се у скоку у вис, пропуштам све висине, остали скачу, и кад сви испадну - постављам лествицу на три метра за прескок. Имам шест покушаја за то; додирнуо сам је главом из прве. Не могу је прелетети, али први сам покушао – то мој живот. Прескочиће је неко за сто година. Борим се сам, али кроз сто-двеста година многи ће стати на моју страну и пружити ми помоћ. Последњи покушај остављам после својесмрти. Двадесет први век био у страху од мене. Било ми га жао, зато одох у двадесет други.

Спремао се смак мога света од почетка осамдесетих. Болови ми у претплати. Вечна туга. Без праве љубави, правих пријатеља, без изгледа на прави посао. Одржавали ме у животу уметност фудбала Зика и Марадоне са својим дружинама, појава Пиксија и још неких даровитих играча, продор Радничког у европска такмичења, одласци годинама на ФЕСТ и прочитане књиге. Било је карикатура и пар добрих афоризама; почех писати драме. Узео сам позицију Печорина: исто ми и добро и зло. Ругам се свему. И тада неизбежна политика. Знао сам да је социјализам пуфнуо, као нагажена велика црна пухара. Пратећи мој тим по Европи 1980. чудно сам се што Беч и Амстердам немају самоуправљање. Ето нама демократије једног дана.

На крају миленијума живот ми спасавали, редом: Циклус раних филмова Никите Михалкова, Три боје Кјешловског, Емисија о бразилском фудбалу и његовим почецима; у коме помешани фудбал, расизам, социјала и криминал. Спасли ме и Шопаловићи у ЈДП-у; а на паузи дивља крупковача из бечке металне пласке и паклица данхила; и нешто из драме: миш, капа, пекари и жена на париској премијери усред стојећих овација: Ја сам Српкиња! Живо ме враћала увек присутна музика, и сваке зиме нека виртуелна љубав, било која, само нек ручно раде емоције као у филму Кроз таласе, када она женска љубављу спасава мужа; и филмови у којима љубав све побеђује: Енглески пацијент, Индокина, Поверљиво у ЛА. На самом његовом крају стигао Арсенов генијални албум Министарство страха и на њему ремекделне песме: Твоје тијело-моја кућа, Човјек без звијезде, Чистим свој живот, Дај ми мало и остали стиси. Шта ти је још спасило живот, сети се! Има тога још.

Убијали ме филмови: Раселове Заљубљене жене, Приче о обичном лудилу са Беном Газаром и лепооком Талијанком, Дом за вешање, Кроз таласе; спашавали ме црњаци: Вранац, Блатина, Поступ, Кратошија; Бабић нисам пио.

Нисам све пробао, имам природни трип; бејак спреман пробати колико могу учинити за пријатеље, без одласка у небулозне авантуре. Право сам злопамтило, памтим само оне који су ми добро чинили.

Кроз све басне сам прошао, бајке осташе бајке у читанкама, а сва наравоученија се показаше као филозофски аксиоми. Насрадин Хоџа је више знао од Драге Савете. Амбијентална сам личност, не студијска. Немам ђавола у себи који ми не даје мира и опомиње, али сигурно би ми понекад био добар пријатељ - кад се померам и извлачим главу из виртуелних испарења. Условно бих био пуштен у рај. Недостајале су ми неке даске у глави; данас имам направљен свој намештај у њој: многи се могу сместити, многи се изгубе као у руској степи. Белова црна овца блеји сама за себе. Самошем се. Сам сам, сасвим сам сам сам! Кад схватите да ником нисте потребни, тад сазнате да највише требате самом себи.

Посвећено читам књиге које ме пронашле, више знају, паметније но што сам сам. Остале ме не привлаче више, утрнуо ми читалачки нерв. Осим оних за врућину и разбистригу. Тако и спорту, фудбалу. После стварно великих ови су ми тако мали.

Шта ако ја једини видим библијски фер-плеј у фудбалу. То је моја морална непослушност.

Радио сам на себи дуго, много је тешко. Свет сам оставио за крај.

Чека ме у старости место стилита, на неком ступу, довољно ми, или још боље, планинској заравни, димензије фудбалског терена, ако смо више нас. Столпник сам прави, наштелујем дух на двојку – нешто мало хране, воде мало више.

На крају нека ме спале: колики сам дошао на свет од кило и по; у урну, која толико захвата, ме преспите.

Не бих ни мрава згазио: тражим саучеснике за тај подухват. Масовни сам убица јер мислим да ће многи људи сами да се убију. Нисам ослободилац али сам ослобођен.

Пре но отворим очи, на капцима пројектујем лепе слике које очекујем у том дану и памтим снове пре самог буђења. Не мењам своје илуминације за деменцију још. У кафани сам инсталација, поред воде, струје, грејања, ту је и мој дух. Има људи створених за матице, неки буду јаз или устава, неки су брзак, неки вир, неки понорница, неки су жубор, неки тишак, мртваја и тиња.

Аритметичком прогресијом сам стекао пријатеље, а геометријском брзином их губим: само смањим корак шестара и многи остану ван кружнице. Смањивао сам тај круг и сада се вртим око себе. Толеранција ми се заљуптила, како старим. Наљутила се. Торо је чекао пријатеље који нису долазили. Ко се сећа њих? Емерсон рекао: пријатељ је ремек-дело природе. Ту сам и ја, идем поред њега: Нема брата док не роди Мајка - драмска пауза – Природа! Нисам имао пријатеља као Хејли. Он имао своју комету.

Од пријатеља остали ми само Ханс Кастурп, Хари Халер, Вукашин Катић, Стивен и Леополд. Маестро и Просјак из Шаргана. Пекић гимназијалац, Пекић робијаш, Пекић у средњим годинама, недовољно остарели Пекић. Очуван ми грегари нагон.

Маслачак-пријатељства имају три фазе: зелена – миришемо се; жута – пробамо се; бела (седа) – одувамо се: пууу! и ништа није остало, сува дршчица.

Многоструки број људи је студирао по неком реду. Грађевина. Машинство. Електроника. ГМЕ инжењери! Упијали знање на празну главу, па им се смутило. Потемкинови сељаци. Достигли глупост обрезаног курца. Једино њихово филозофско питање које су све време постављали било: Да ли је Онан био леворук? Тражили реку у коју просуо семе. Све математичке и физичке формуле упрegli да израчунају снагу ударца старца. Била међу њима једна ендемска излучевина личности: Албино говно. Немају емоције, немају образ, није их стид ни срам, не црвене. Нисам примао ударце да паднем и устанем. Него само ниске ударце у леђа. Када их сретнем, цитирам Лудолфа ван Цојлена и промрмљам: Пи!

Образ им сишао у пете. Кад их буду сахрањивали, земља неће у њима препознати људе, човека; примиће их као врећу гнојива.

Осећам се као у филму Повратак у будућност; нешто им кажем а они ме гледају зблануто: за ово још нисте спремни! Имали су мозак за још једно прање. Неким људима кад изнесем своје идеје, добију потрес мозга. Липоиди су слични липовом курцу.

Знао сам да ће ми страни језици остати страни. Цицијашки сам учио енглески језик, зато знам шкотски. Говорим српски са шпанским нагласком; неки ме мало мањана разумеју.

Волео сам школу из задњег клупишта, али није било професора за којим бих пошао, који би ме подигао у висине и повукао у дубине; нисам проверио распон крила и капацитет плућа ронећи на дах. Мерили су ми одраз ногама али одраз стварности нису; све седећи професори. Не би се по њима снимили Друштво мртвих песника, Клуб императора или Хористи – француски филм о Клементу (Благоје) наставнику-асистенту и музичком педагогу. У току мог школовања није нигде пролетео шешир професора Вујића, по најновијој глумачкој моди. Само је пар пута прохујао смећи тренчкот пролазног професора Врбића. Прозукло сам му добацивао: Хемфри! Био исти Богарт: исти број зуба, зато исти глас, промукли, препукли. Нико никад није нешто рекао вредно пажње у школи. Неми филм, нема школа, неми професори. Фабула раза. Уствари, добили би само скрубол комедију, нискобуцетну са натуршчицима: Кондом професора Ђоке. Или боље педагога Ђоке. Западна иначица представљања: Ја сам Ђорђе НН а пријатељи ме држе за Ђ(ћ)оку! Студенткиња која погоди величину кондома, и то својеручно провери – положила је. Ђока имао своје љубимице па им покаже педљом дужину свог споловила. Комедија пуна еротских досетки са елементима замене лица, идентитета. Мислило се да је глава, кад оно главих породице.

Мој нараштај се образовао и предавао другима. Седми степен образовања, осми, идемо до десет; ту им прокључао мозак од академских звања, и онда се спарушкали. На време су пригрлили и књигу и девојку и посао. Учитељска деца приме све сажвакано, као птићи.

Последње поколење које је суботом ишло у школу је моје – 1952. Било најбројније после рата иако била сушна година. Демијурзи у гимназији давали описне оцене као у војсци. Те последње мајске суботе 1971. написана ми карактеристика: НЕ на пети! Ни квадрат, ни куб, него пети. Ево мене у глави разредног старешине: Ограничених могућности, нерадан, нетактичан, не поседује изграђене квалитете? не... понестало одречних речи! Није било лако наћи их за оваквог. Стварно сам био без квалитета: положио ванредно два разреда (други и трећи) за годину, првотимац Кошаркашког клуба, самоодређеног (касније потврђеног) и-ку-а од 128, председавајући Доњег дома одељењског парламента, потајни љубимац девојака, старијих и млађих до три године. Били смо одељењски прваци у фудбалу, кошарци и одбојци; свуда предводник. На никог се нисам наљутио у четири школске године; ни на такве разредне старешине, недорасле и незреле, инфантилце из шездесет осме. Да је тада било

квизова општег знања, био бих међу првима од хиљаду ђака. Имао сам број неурона плус један.

Кад ме је један боб оборио на поправном из биологије, тражио је да све знам. Срамота ме било да поновим разред па сам ванредно наставио школовање, дао две године за годину и стигао свој узраст. Разредни старешина у матурској години, тај што ми давао писану карактеристику, није ни за поређење са мном. Бољи сам човек и педагог; не бих се никад светио ђаку дајући му слабу оцену због несташлука, чак морфолошких или естетских разлога. То што се тад видело, а оно што се још није открило: бољи сам писац од њега предавача сх-језика, иако ми пунио вежбанку за писмене задатке јединицама. Толико сам изнедрио афоризама, драма, сценарија, есеја, плус сам, као велики зналац, написао Фудбалску библију. Може бити јасније што не гледам више филм Друштво мртвих песника, јер рондзам од прве трећине филма па све до сутра дан ујутру. Разредном да је жив рекао бих: ти си боб! Први његов мало коришћени синоним је скот.

После пола века обукао сам матурско одело, кошуљу и ципеле. Рука ми се проширила, капа омалила; као папском нунцију стоји на врх главе.

Дневник отменог пропадања

Мој ДОП је почео у раним нест-годинама. Свако дете које држало до себе писало лексикон са пуно рубрика за попуњавање. Девојчици из разреда, која је предала Титу цвеће, сам уписао најомиљеније драме: Михизовог Команданта Сајлера, коју сам гледао у зајечарском позоришту, маму му немачку, и Развојни пут Боре Шнајдера Александра Поповића, коју нисам, али ми одраз то указао. Нисам записао да бејох заљубљен у њу. То је била почетна дневничка стилска вежба. Ретки су водили дневник, било је пуно споменара међу девојчицама, али лексикон је био врх. Позоришну иницијацију имадох када је Ненад Цигановић опалио из пиштоља-капислара у Агатиној Мишоловци, крими-драми са причањем и пуцањем, у истом позоришту.

Дневник отменог пропадања озбиљно почиње урезивањем у сећање плаката о наступу бледоликог Свјатислава Рихтера у нишком сифонијском оркестру средином шездесетих. Или филм Луди Пјеро са Белмондом који дечак није разумео, али сам га морао гледати због Каргуша.

На матурској екскурзији крајем септембра 1970. у Напуљу, стајао сам пред плакатом на лименој зеленој огради која одвајала улицу од пролома. На њему писало: Умро Карузо; Пошто сам, мало пре тога, гледао филм Велики Карузо са Мариом Ланцом, мислио сам да је живео после Другог светског рата – и зато сам гледао сачувани плакат кад... уствари, чували га ту педесет година, ни скидали, ни цепали. Утом, крај мене пролази госпођа гурајући колица са заплаканом маломесечном бебом и умирујуће му говори на брзом напoлитанском наречју: Не плачи, Паоло, водићу те код деке и баке у Соренто, њихова кућа крије дивне мирисе, волећеш њихов дом!

За породицу Адамс сам сазнао тако што је хрватски сатирични лист Керемпук објавио пар каишева тог црнохуморног стрипа.

Тешко је пренети кафанске доживљаје седамдесетих и како су примљени тадашњи велики хитови Рамо, Рамо или Чаше ломим. Свако је прихватио ново коло „са-са“! Није нам се излазило из њега. Устрептао сам у близини стола за којим седели Елизабет Тејлор, Ричард Бартон, Лизина ћерка и Харди Кригер, у хотелу Амбасадор. Још ближи ми био Бата Живојиновић и његове речи: Ово да јебеш, па да умреш! Не знам само на коју је мислио.

Скинуо сам на Тјентишту са баракe кухиње плакат за Крлежину Леду, играну у неком сарајевском позоришту. Био је лабуд на њему, не сећам се Леде, но се сећам карикатуре где је лабуд гурао свој врат али је Леда скупила колена, вероватно је тад болела глава, није била расположена.

Гледао сам Псеће срце у коме је Јова Радовановић, Први Млади, играо епизоду уметника који користи позоришни улаз позади. Упознао сам то куче касније у Атељеу, није лајало на мене као на дебеовца Луку Лабана. Намирисало ме као старог гледаоца његовог умећа у представи. На Бору Тодоровића лајало јер му узео срце, иако га одлично имитирао. Постао сам првак међу статистима. Место ми је у позоришној суфлерници.

Сада бележим нешто што је мало нас видело или запамтило. Гледао сам Енвера Марића како на Чаиру заслужује десетку за одбране; нису могли да му дају гол. Деценију касније на истом месту, Панта је добио исту оцену за одбране против Војводине на влажном терену.

Добио сам позив редакције Јежа за учешће на конкурс за пријем нових чланова. Доживео сам блам; јер сам вече пре тога гледао, због инспирације, филм Интеријорс, који је Вуди направио као да је знао шта Богдан Тирнанић пише о његовим филмовима - досадни су као Бергманови. Пио сам киселу воду уместо вина и ујутру сам био празан ћуп. Написао сам црњак о атентату на Регана. Пих.

Одгледао сам целу четрдесетоминутну одјавну шпицу Апокалипсе Сад у биоскопу код Славије.

Задесно сам се Осмог децембра у Амстердаму када убијен Џон Ленон, преко канала видео хотел Хилтон, у којем је са Јоко Оно тражио мир у свету из кревета. Гледао сам у театру Ташински у краљевској ложи, Кјубриков Шајнинг, са гојзерицама на ногама пребаченим преко ограде. У кину сам увек пребацивао ноге преко наслона реда испред. Право исцрпљивање доживех, иако ме пре тога преплашио и плакат где Џек секиром цепа врата купатила у коме сакривена ужаснута Шели Дивал. Мој цицијашки енлески ми је мало помогао, стегло ми се пркно, само ме је Чаробњак из Оза као дете више уплашио.

Гледао сам Карамазове у СКЦ-у седећи на пивској гажби, делећи је са војником у плавој униформи Емиром К. Крај нас је наслоњен стајао глумац Зоран Р. убрзо после његове операције, изгледао је свеже и вечно.

Љуба Мољац ме увео на предпремијеру драме Свети Георгије убива аждаху. Гледао је и Гордан Михаић и његова лепа ћерка. Нисам видео њихов аплауз на крају, јер на предпремијери се не пласка – научих тада. Присутан сам био на читању награђене драме у Музеју позоришне уметности Свети Сава од Синише Ковачевића. Добра драма, али су је латентни педери нападали с леђа. Касније ме забављао СК својим причама о фудбалу; будак којим годинама бупам у земљу, зна више од њега.

Био сам на Фесту редовно више година осамдесетих. Један сам од срећника и учесника громког хорског смеха, пуне сале Дома синдиката, када је добачено вербалном наметљивцу и галамцији преко сваке мере: Сине, иди кући, стиг`о ти угаљ! То се десило док смо збланути гледали Леонеов Беше једном у Америци. Гледао сам деветочасовни документарни филм Шоа заједно са три стотине Јевреја.

Љуба Рајнвајн ме похвалио у новинарској школи и прочитао моју написану вест о вестима за пет дабл ве. Ево је: „Њено Величанство Вест је горда на своје суверенство над облицима изражавања у новинарском царству. Инаугурација је извршена оног, историјског, тренутка када један новинарски допис добија „главу“, коју, затим, задеси сва силесија царског достојанства.

На Вест је пригрнута одежа изаткана концима значаја, прошарана златним нитима новог и обрубљена препознатљивим мотивима актуелности. Постављена на престо оивичен брилијантима истине, са руком чврсто ослоњеном на мач исковане прецизности, увученим у корице поенте. Поврх свега златна круна, изрезана са горње стране, да представља пет „дуплих ве“ састављених унакруг. Крунска питања (ко, шта, где, када и зашто), која почињу са W стављена пред Њ.В. Вест представљају симбол демократичности у царству Пера. Владар даје одговоре уз неизбежни апсолутизам: само један прави почетак – то сам Ја!

Да у деловању Њ.В. не постоји догматски начин саопштавања показује Њена модерна композиција-пирамида обрнутих страна врхом заривена у свест поданичке јавности“.

Нисам само књижаре и библиотеке обилазио, него и винотеке. Она у Македонској ми била важнија од Политике; бољи род и боље бербе него у Политици. Имао сам и време проведено у књижари у Цетињској: грамофон, музика, Мира Бобић и глумци. Важно место у ДОП има донекле редовно читање Ферал трибуна пуних петнаестак година, од почетка распада земље до гашења листа. Умрли су једне исте године неколико папа; верницима папа Војтила, фенситиповима принц Алберт од Монака, а мени: Сол Белоу. Прочитао сам Авантуре Огија Марча на позајмицу из опатијске библиотеке. Колумбо је мислио да је злосретник, кад су га у ланцима отпремили у домовину. Што међутим, не доказује да Америке није било. То је Огијево. Мој папа, кога видех на матурској екскурзији, Павле Шести је кардинал Ђовани Батиста Монтини. Гледао сам пар пута подизање куполе на храму Светог Саве.

Одужих и аутостоперски дуг. Пишао сам са мостова у Дунав од Београда, преко Беча до Линца.

Играм Лигу са Сетембринијем и Хансом Касторпом. Како сам упао у ту Лигу, које сам све лиге прошао, то нека буду појединачне приче; колико су Пекићеви Скакавци помогли да уђем у ову Лигу. Као Пајтоновци: сањао сам сањиве снове.

Мој отац имао некад партијску дојаву чије говоре и чланке да набави, које књиге да купи – али Селинџеров Ловац у житу то није био, још у првом издању. Можда уследио неки прикривени отпор. Код њега војску служили другоразредни фудбалери и балетан Душан Трнинић.

Видео сам из трамваја Бору Пекића у енглеском ходу, држећи склопљени кишобран, седео са Николом Милошевићем, духовним оцем, упознао Даницу Драшковић, чијој сам се храбрости дивдио. Поносим се пријатељством са Штефом Бобеком, спортским оцем.

Моји идоли из сенке Зорица Премате и Горан Поткоњак.

Трансцедентална медитација ми је отворила неку малу креативност. Данас, без ње, сам сортирам мисли, многе одбацујем и мислим само на оно што желим: лепо, стварно и потврдно.

Први мој запамћени афоризам код неких је био: Ко се усере од страха и прдежа се плаши. Нису хтели да ми објаве карикатуру: Југославија је цела нота а саставни делови као осминке. А како би тек ове афоризме: Наш социјализам је најближи људском лицу, дошли смо до курца. Или: Без крви се ни курац не може дигнути. Ако желиш изаћи на врх, немој загрејати столицу, него степенице. Нарочито оне завојите. Неко направи скок, неко троскок, а неко седмоскок.

Још седам наизуст: Царски рез је лоповски улазак у живот кроз прозор; Јустинијане Србине! Константине Велики Србине! Није то глад, већ пузајућа дијета; Напојница је ђаво информације; Што би рекли Спартанци: боли ме дупе за зуб! Да ли више волиш кокошку или јаје? Наркоман седи као на иглама.

За живот ми довољан полусобни стан од десет квадрата: соба 2x3; улаз, туш-шоља и кухиња по квадрат и један остаје за духове.

Писао сам пропало – неколико драма, једну монодраму, два филмска сценарија.

Сви људи на свету знају за Шекспира, белог стихоклепца, кажу да је стоко без репа његово. Његов јамбски десетерац се зове бели стих. Мање су познати неки други. Знаци навода су непотребни; само његово може бити: Дувајте ветрови да прсну вам образи; Припеци, Сунце, да ти табани поцупкују од врелине. Водо заталасај и поплави док избацујеш воду из ушију, трескајући главом; мраз нек стегне док се сам не увија у гуњ; чеше гузицу док му се образи не зацрвене; стреси копље да са њега нападају капљице крви, к`о вода са растегнуте жице; Шекс је први почео и знао је шта ће са стиховима. Није га тешко имитирати али ја не знам где ћу и шта ћу с њима? Кад бих знао да их бело удесетерчим, били би шекспировски стихови.

Увек ми је на уму Симовићев стих: Лугам жељан очинства. Код мене би гласио: Жено, љубим ти јајовод! Исто и Миљковићев: Драга, да ли ћеш на скелету осмех мој препознати! Драга, кад отвориш урну да ли ћеш приметити да се пепео ускомешао и намрешкао, направила се срцолика дина. Са уживањем ћу поновити ова добра места.

О узвишеном укусу вреди расправљати.

Клајн риплеј

Поштовани господине Клајн

Могуће је да сте приметили, ако Вас интересује фудбал, да неки спортски коментатори и поједини писци (Басара и неки млађи Видојковић...) користе реч текма, да би скратили ону у употреби: утакмица или да не користе туђицу меч. Познато ми је да се на западу бивше земље користи та реч, али не знам откуд им? Делује ми као да се мазе... нема тамо текмичања, ни текмаца.

Речник српскохрватског књижевног језика Матице српске на страни 129 има написану реч: такма ж заст. утакмица, такмичење, итд.

Верујем да Вам ово може бити занимљиво.

Поздрав из Ниша

Текма је словеначка реч за утакмицу (глагол је текмовати- такмичити се). У навијачком сленгу појавила се још у време старе Југославије, вероватно захваљујући преносима из Словеније. Догађало се чак и да утакмицу репрезентације преносе три извештача из три републике, међу њима Словенац на словеначком.

Срдачан поздрав Иван Клајн

Пуно хвала

Тако да кажем: отворили сте ми уши! Намах се сетих речи словеначких коментатора: текмовање... Сад само мислим да наши не треба да је користе; могу такму...

Поштовани

У Рјечнику особних имена (Мате Шимундић) стоји: Колинда, ж. према енгл. Colin, одмил. од Nicolas < грч. Nikolaos. V. Nikola.

Поздрав

Захваљујем на обавештењу. Питам се који је то Colin био толико занимљив Хрватима да су по њему створили ново име, па још женско.

Срдачан поздрав

Поштовани

Претпостављам да нисте ни пре двадесетак година слушали преносе фудбалских мечева из Сарајева, када би радио-репортер узвикнуо: Још један погодак Дарке Панчева (Дарко Панчев)! Мене сада више занима ова реч из тога краја. Давно пре рата (1927.), у Сарајеву је одиграна фуд(т)балска утакмица између Сашка (САШК) и Бска (БСК). Извештач Политике је исписао и овај ред: Солијанац удара ногом и теже блесира Сотировића. Тежак је босански...

Код Вујаклије је била одредница блесура "повреда (об. у спорту)" са придевом блесирац, али не и инфинитив блесирати. Данас то нико више не би употребио, јер се утицај француског (blesser повредити, ранити) сасвим повукао пред енглеским, о чему се управо спремам да пишем у следећем броју "Нина".

Срдачан поздрав

Поштовани

Пре скоро пола века за Партизан је играо ватерполиста Тедески, мислим да је био Новљанин. Тадашњи, добро верзирани, коментатор нам је пренео да тако Италијан зове Немца – Тедески. Пошто Мађар Србина назива Рац, да ли с тим има некакве везе назив древног града - Рас или држава - Рашка. Или је Мађарима то дошло од имена Рус? А неки пак германски народ су Пруси?

Поздрав

Италијанско tedesco 'Немац, немачки' је од средњовековног латинског heodiscus, а ово од старовисоконемачког diutisc, што је у данашњем немачком дало deutsch (дојч). Мађарско Рас заиста је, као што претпостављате од Рас, одакле је и Рашка.

Срдачан поздрав

Поштовани

Не знам да ли Вас интересују серије о Космосу; са уживањем сам, прошле и претпрошле зиме, поново и поново, гледао једну такву на NG. Насловљена је: Cosmos: A Spacetime Odyssey, води је сугестивни Neil deGrasse Tyson, није глумац, него баш астрофизичар, коме је одавно Carl Sagan предао штафету за тако нешто.

У једној од 13 епизода, у једној од много реченица изговорио је и реч: delusion; на титулу се нашао превод – делузија! Заљубих се у њу. Нађох јој на интернету задовољавајуће значење.

Искористио сам прилику да завирим у Речник (6 из.), чији сте коаутор; у Нишу га разговорно називамо: Клајнов вујаклија! Не беше је. Да ли би право значење укратко било: илузија – чулна, делузија – умна обмана, или делује климаво?

Гледао сам повремено "Космос" и Деграса Тајсона, не знам тачно на којој телевизији. "Делузија" сигурно не постоји у српском. У енглеско-српском речнику Данка Шипке налазим само превод "заблуда", али реч значи не само погрешно веровање него и измењено стање свести, тако да би се могло превести *чулна обмана, умна обмана*, како Ви предлагате, а вероватно и *халуцинација*.

Поздрав

Поштовани

По ком (чијем) правилу се у конверзацији, приликом персирања, користи велико слово. Мени је гртко док читам.

Поздрав

Ово прилажем: Срби никада нису говорили сутски, него судски.

”Не знајући како да стиша угледну публику, председник судског већа одлучио се да стиша

Станислава Винавера. „Ко је Вас, господине, овластио да се мешате у судску расправу?” – рекао је судија Вукајловић лупајући чекићем и гледајући у Винавера. „Одлично реторичко питање, господине председниче судског већа” – Винавер је схватио да је добио реч: „Оно ми омогућава да Вам узвратим питањем: Ко је Вас овластио да судите, а вероватно и пресуђујете, по питањима закона језика, који нису у Вашим параграфима?” „Господине, Ви себи дозвољавате исувише.” „Није то ништа према ономе што сте Ви себи дозволили. За законе језика у овој судници од Вашег судског већа овлашћенија је свака клупа у публици. Пред Вама је цвет нашег Университета, и наше Академије, такорећи национална ботаничка башта.“

По Правопису, т. 78, "уобичајено је писање великим словом Ви, Ваш за једну особу", поготову у пословној и службеној преписци, с тим што ни мало слово не би било погрешно.

Поздрав

Поштовани

Мој скорашњи покушај да у наш језик уврстим реч: делузија је баш закаснили. Реч је уврштена у Велики лексикон страних речи и израза од Радомира Јовановића, са значењем које би и Ви ставили. Пошто је издање (и допуњено) одавно распродато не могу Вам послати копију те странице.

Поштовани

Не спада у ерудицију оно што се има прочитати на новчаницама, али ипак, када држим новчаницу од 1000 динара и прочитам текст уз ту цифру: хиљаду динара – имам неки отпор и све мислим да треба да стоји у номинативу: хиљада динара. И потпис гувернера(ке) ми

изазива пажњу откад се један од њих, у овом веку, потписивао прво презименом, па именом, притом се хвалећи петицом из српског језика. Стари људи у мом селу су умели да кажу: има леп рукопис као гувернер Народне банке, мислећи на предратно време.

Хвала на Вашем писму. Питање је занимљиво, али није лако одговорити на њега. Покушаћу да се тиме позабавим у једном од следећих бројева НИИ-а.

Срдачан поздрав

Скамењени бројеви

Необично питање поставља читалац Милорад Вучетић. Он каже да кад на новчаници од 1000 динара, поред цифре, прочита словима хиљаду динара, „имам неки отпор и све мислим да треба да стоји у номинативу хиљада динара“.

Речи стотина, хиљада и милијарда су по значењу бројеви, али се мењају по падежима као именице женског рода. Будући да се најчешће употребљавају у објекту („Навешћу ти хиљаду примера“, „Дугују нам милијарду динара“), оне су се усталиле у том облику, који граматичари називају „скамењени акузатив“. Само тај облик имају и у свим сложеним бројевима као стотину двадесет, хиљаду (и) пет, милијарду и сто милиона и слично.

Поштовани

Хвала Вам што сте ми отклонили недоумицу око „хиљаду“ динара и донели одушевљење неким мојим пријатељима за „скамењени“ акузатив. Мало ми је засметало што сте погрешно написали моје име, и притом узели друго: баш Милорад! Велики сам заљубљеник и познавалац фудбалске игре, а то име носи „најбољи“ српски судија Мажић. Скоро га је, за Стретење, одликовао и Председник. Убеђен сам да Вас не занима фудбал, па и не знате ко је он. Рећи ћу Вам само да суди напамет!

И сада, пошто моје име има додатак слав већ деценијама сам у дилеми да ли је то настало од речи слава, како стоји у етимолошким речницима, или означава припадност великом словенском племену. То име је често код Пољака, и пише се Mirosław а Словен је slowiański, а слава је, можда, chwala.

Поздрав од Мирослава, а ја јесам Мирни Словен

Извините што Вам нисам одмах одговорио. Управо сад пишем о пореклу имена на -слав, а са етимологијом је доста посла, и то треба да изађе у броју од 16. марта.

Срдачан поздрав

Да ми син буде славан

Дугујем извињење читаоцу Мирославу Вучетићу, чије сам питање о „хиљаду“ цитирао у броју од 23. фебруара, при чему сам га погрешно назвао Милорад. У писму у којем је указао на моју омашку, он напомиње како је „већ деценијама у дилеми да ли је додатак -слав настао од речи слава, или означава припадност великом словенском племену.“

Име Мирослав (као и Светислав, Владимир, Богољуб, Радивој и многа друга) спада у тзв. битематска имена, тј. она која су сложена од основа двеју речи. Таква имена постоје у свим индоевропским језицима. У старогрчком, на пример, многа садрже основу речи клеос, „слава, углед“: Перикле значи „славом окружен“, Софокле „славан по мудрости“, Темистокле „славан по закону“, Клеопатра „славна по оцу“. Многа имена германског порекла садрже

основу hruod, „слава“, одакле Рудолф „славни вук“, или Hruodger=енлеско Родер (фр. Роже, итал. Руђеро), „славан по коњу“. У сличном значењу употребљава се и berht, „сјајан“ (исти корен имамо и у енлеском bright), као други елемент имена Алберт („сјајан по племству“), Херберт („сјајан у војсци“), Хуберт („славан по уму“) и других. Оба корена сусрећу се у имену Роберт „славан и сјајан“). Све ово указује да су и словенски родитељи желели да им син буде славан, угледан, важан у друштву. Ипак, ни другу Вучетићеву претпоставку не можемо сасвим одбацити. Речи слава, Словен (Славен, Славјанин) и слово (са значењем „реч“, као и данас у руском) несумњиво су у сродству, али је тешко рећи каквом. Петар Скок у свом етимолошком речнику каже: „Основа слов- тумачи се на шест и више разних начина“. Можда је највероватније да треба поћи од некадашњег глагола слуги,словем, `говорити`, који је по презентској основи ускоро добио облик словити (одакле наше ословити и прословити). Слава се тако зове јер је славан онај о коме сви говоре. Словени би по томе били „они који говоре“, док су Готе и Германе, прве стране народе са којима су дошли у додир, прозвали „Немци“, тј. немци, немци, они који говоре неким неразумљивим језиком. Занимљива је и хипотеза да наш придев туђ долази од старогерманског deuto-, од чега је данашње немачко deutsch. Фрањо Туђман би по томе заправо био Фрањо Дојчман, што политички звучи сасвим логично.

Поштовани

Недавно је завршено снимање ТВ-серије о Немањићима, у којој је и посебна епизода о Стефану Првовенчаном (Stephanus Protostephanus).

Пре пар година је важна нишка комисија донела одлуку да улицу (носила је то име читав век) Стевана Првовенчаног преименује у Стефана Првовенчаног.

Памтим добро предавање наставнице српскохрватског језика у седмом основне школе када је, говорећи о делу Вука Караџића и његовом првом Српском рјечнику из 1818 године, поменула да има 28 слова јер нема одредница на ф (сем нешто турцизама) и х. Устао сам тада и надобудно упитао: Ако није било тих слова, како су људи говорили хвала и фала? И пре него је питање стигло до ње, одговорио: вала! Сетих се да је мој деда говорио: Вала ти, к'о брату!

Значи ли то да је до почетка 19 века код Срба постојало само име Стеван, па се тако звао и Првовенчани?

Поздрав

Хвала на Вашем занимљивом питању. Ја баш нисам стручан за историјску фонетику, али погледаћу литературу да видим који аргументи за један а који за други облик имена.

Поздрав

Пише ми читалац Мирослав Вучетић: „Недавно је завршено снимање ТВ-серије о Немањићима, у којој је и посебна епизода о Стефану Првовенчаном. Пре пар година је важна нишка комисија донела одлуку да улицу (носила је то име читав век) Стевана Првовенчаног преименује у Стефана Првовенчаног. Памтим добро предавање наставнице у седмом основне када је, говорећи о Вуку Караџићу и његовом првом Српском рјечнику из 1818. године, поменула да има 28 слова, јер нема одредница на ф (сем нешто турцизама) и х. Значи ли то да је до почетка 19. века код Срба постојало само име Стеван, па се тако звао и Првовенчани?“

Заиста, у Рјечнику из 1818. Вук је о слову ф писао: „Само је за туђе ријечи... Прости Србљи или га изговарају као в, н. п. Стеван, Степа, Вилип... или га промијене у п, н. п. Стјепан, Трипундањ, Тришко... Но будући да у нашем језику има речи Турски, које се изговарају са ф

(н. п. ђерђеф, аферим, седеф и т. д.), а такве ђекоје морамо узимати и грчке и латинске, зато ћемо и ми узети ф међу наша слова.“

Данас се број речи са ф знатно повећао, јер се тај глас јавља и у низу позајмица из западноевропских језика, као и у новопримљеним гречизмима и латинизмима: „Вилип“ је данас само Филип, филозоф више ни код сељака није „вилозов“. Што се тиче грчког имена Stephanos, са основним знаћењем „венац“ или „круна“, оно се код нас издиференцирало. Стеван је народни облик, што показују и хипокористици Стева и Стевица, док је Стефан учени облик у црквеној и историјској употреби, који таквих хипокористика нема. У духу Вуковог учења, код нас је временом и за владаре преовладала

варијанта са в. Ја сам у школи учио о Стевану Првовенчаном, у Београду и данас постоји улица Стеван Првовенчаног, а дали су и њој мењали једно слово – не знам. Пред крај прошлог века јавила се реакција, тј. тежња да се рехабилитује „изворни“ Стефан. У Енциклопедији „Просвете“ одреднице гласе: Стефан Немања, Стефан Првовенчани, Стефан Дечански, Стефан Лазаревић, а данас има све више родитеља који новорођеног сина крштавају Стефа, вероватно из поштовања према српској традици, можда и према Његошу, чији се игуман у „Горском вијенцу“ зове само Стефан. Како год било, тог малог дечака ће ако не у породици, а оно сигурно у школи и међу друговима звати Стева, Стевица или Стевча.

Без риплеја

Поштовани

Може Вам бити занимљиво како сам у своју књигу "Фудбалску библију" `убацио` и Вука Караџића.

Срдачни поздрав

Вук помагач

Лоптач

Вук Караџић је умро 1864. године у незнању, да је, годину раније, у једној енглеској таверни основан први фудбалски савез, ‘отац свих савеза’. Да је поживео још коју годину, сигурно би до њега допрле речи: фудбал, гол, корнер, халф... Како би он превео саму игру; оно на прву лопту као ногомет, или би лопту оставио, па би било ноголопта, ноголоптање, ноголоптач; дочим би се у његовим дотадашњим речницима нашле речи: полутка, крило, чистач, вратар, мета, гледалац, помагач, бранилац.

Њему би тренинг била обука, тим дружина, а тренер учитељ. Преврће се у гробу, што данашњи ТВ-коментатори (он би га можда назвао обавештавалац или излагалац) упомоћ позивају разне стручне консултанте, а не своје учитеље српског језика, да им изађу на поправни испит. Таквима би сигурно добацио ‘иди музи краве’, лупкајући дрвеном ногом о статив. Вероватно би рекао да је игра дангубица, а кад би већ гледао момке како боси по трави се клизају и падају, у његовом речнику би то била разбигузица.

Алал вера! би рекао или не би арчио `артију за то.

Бајан или

Васиони неки потез играча,

Гнездио би се вратар,

Дичан вођа дружине,

Ђачки ред при изласку на утакмицу,

Егаве ноге судије, али не и кривда,

Жураво би било десно крило,

Забадао би се погодак,

Иверје би летело,

Јавкао се међашњи судија,

Кламиће му заставица,

Ландање одбране,

Љевке, варај дупе, љевке,

Маћи ил' не маћи,

Навада је то, не навала,

Њуши,

Облеће лопта,

Пачити се у све,

Размицање по ширини,

Сириште нема да се добаџи,

Тупка ногама пре ударца,

Ђерају се,

Ука,

Цика,

Чанчаро, ниједна,

Џакала је раја,

Шалабазање је то право,

Изишкао би их све.

Овим, он не би био достатан тумач, јер Вук у првом Рјечнику није имао одреднице на слово Ф, а не вреди посао ако немате придев фантастичан.

Живи дувар

Кад Србин уђе у собу, остави пешкир на чивилук, на кревет стави мадрац, не сламарицу, одозго душек, свр' њега чаршаф, утутка јастук, покрије све ћебетом, па јорганом, прекрије чергом или ћилимом.

Да је игра дошла у Србију пре одласка Турака, употребљавали би и ове речи.
Турци сада кажу за фудбал, ногомет да је мач, то би ми сигурно прихватили.
Голман је калеџи, јер је гол кале. Статива се одомаћила као дирек. Још једна
оружана реч, из првог арсенала, топ је лопта. Зашто је мрежа мрежа.
Игралиште је топсас.
Ова игра је и њима као да иду у рат. Трава је чим, судија хакем, није хаџим.
И код свега тога гледалац, који ужива, мора да буде сеџирџи.
Иначе, соба на турски је ода, отуд наше одаја.

Поштовани

У делу Боре Пекића Беснилу, на једном месту је писало „нечомурни књаз Милош“! Прелиставао сам све постојеће речнике нашег језика и нисам нигде наишао на тај придев – нечомурни. Не могавши да испчекам излазак Речника Српске академије наука са одредницама на слово „ч“, замолићу за Вашу помоћ у проналажењу значења речи нечомурни-чомурни.

Поздрав

Ово писмо није послато. Професор и академик Иван Клајн је умро 31 марта 2021. пре но је рукопис завршен.

Никад ме неће испунити чомурност. Реч нечомуран да испирам кроз реку других речи, док се обликује. И постане златоносна – један груменчић злата.

Историја СФРЈ у вицеџима

ДРЈ, ФНРЈ, СФРЈ су измишљене државе за коцкарску игру са три шибице. Мене нашли испод ФНРЈ, ту сам рођен. Она Југославија, рођен сам у Оној Југославији. Показној и граматичкој. Да сам сто година млађи не бих се родио још тридесет година. Голоруко и босоного детињство значило да нисмо много имали у рукама и на ногама, али у души, духу... Све је у тој земљи било за понос, осим политике. Не одмах, јер је желели и правили најбољи а срушили најгори. За понос природне лепоте, људи, уметници, спортисти. Она је рођењем донела тројке, кад се породила шесторке, да би титовским резом испале седморке. Србија Брсија, Хрватска Врхатска, Словенија Веслонија, Црна Гора Нрца Рога, Македонија Кедоманија, Босна и Херцеговина Собна и Црехеговина, Косово и Метохија Соково и Темохија; Југославија Гујославија.

Како створити једну југословенску нацију кад би један био Југословен, други Југославен, трећи Југослован.

Северославија су Пољаци, Чеси, Словаџи; Истокославија су Срби, Бугари, Македонџи; Западославија су Хрвати, Словенџи. Остаци су на југу.

Није Србин, већ Србијанац. Зар није неко Хрватсканац, Словенијанац, Македонијанац, Албанијанац, Црнагоранац, може Бихлија. Бихањин и Бихањка. Лепше би било да су тамо све Бембашанке и Бембашанџи. КиМ, а становници Кимлије или Кимљани или Кимљанџи.

Херцеговина по херцеџу, вођа; Војводина по војводи; Санџак значило застава које се даје на управљање турском војводи.

Реке-државе Конго и Босна, Конгоанци Боснанци. Инд Индија, Босна Боснија. Босанац није из земље Босане, не Боцване. Што није њихова земља по реци Дрини: Дрињани, слично неким старим народима – Римљани. Најбоље нека је Твртковина.

Србија Русија : Крајина Украјина, Крајинци Украјинци , Крајишници Украјишници.

Никог не би болела глава је држава најближа Грчкој и Грчканцима, названа Скопска Црна Гора.

Францусканац и Енглесканац су нам горе. Енглези и Енглешке, Французи и Францушке, Шпанци и Шпанке.

Ја сам Брсин, Балканац, Европљанин.

Испуштене вести

На насловној страни новина слика неког онижег ћелавог човека, како на улазу у авион маше шеширом према онима који то сликају. И речи мог озареног оца: Помирили смо се са Русима! Тиме је почео мој политички живот.

Отац је знао рећи кад се приближе три сата: испустићу, изгубићу вести! Изгубљене вести; тако се Титово време може назвати, па се треба напунити. Комунизам није дошао у Србију после Другог светског рата, него на првим локалним изборима после Првог светског рата у Краљевини СХС. Добили су власт и у Нишу. Најопаснија банда у Југославији свих времена била је КПЈ. Комунизам је организовани политички криминал. Мимо свих закона покрадеп, поробиш и побијеш; узмеш власт – као код мафије. Владају комитети и комисије. У демократији постоји гласачка кутија, у диктатури гласачки бункер. Плинтачи у крви. Нису признавали законе, зато су били ван закона. У оружаном и крвавом револуцији и преврату, они су постали закон.

Црна Земља је још један наслов и назив за комунистичку земљу; зна све тајне покопане у њу, и све побијене људе у њој – а горе као рај! Комунизам је клетва пећинског човека или ванземаљаца. Пошто они долазили само код пећинског човека, ванземаљци су је сигурно бацили. Комунизам друштвено ремек-злодело; самоуправни социјализам – друштвени перпетум мобиле. Били смо најдаље отишли у комунизму као што су Бушмани најдаље отишли у Првобитној заједници. И једни и други смо добили стакленце кока-коле.

Нису смели објавити да је Тамиш затрован у суседној, братској, пријатељској, социјалистичкој Румунији, него би измислили неку нашу непогоду. Далеко биле капиталистичке Аустрија и Италија, не могу њих оптужити. Хипи-комунизам код нас био. У социјализму се губи чуло слободе - је мој одговор мртвом песнику.

Кажу да би било боље да је победио Стамболић него Милошевић. Пред рат било боље да победили Кнез Павле и Цветковић, него Тито и Ранковић. Тито био политички махер јер се сналазио, чувао власт између два блока, мало овамо – мало тамо, а Кнез и Драгиша били издајници што су се варкали.

Нацисти забранили све партије осим своје. Комунисти се љутили што је само њихова партија пре рата била забрањена, па зато они после забранили све друге. Нису дозволили да њих забране на крају, када су изгубили, него су се самозабранили. Комунизам (Црвена Краста још једно име за њега) је црвена краста која никад не зараста и зато се отклања заувек.

Док је Тито био жив српска химна је била: Лепе ти је Загорје зелене! Бата Ж је говорио да је Загорје као Шумадија.

У његово време хлеб је купован по куп-систему: пола, четврт и осмина. Цигарете на комад.

Троцки рекао: религија је опијум народа, а ја: комунизам је дубока наркоза малог мозга. Смрт комунизму, слобода свима! Оно за Енгелса и колевку: пазити да се са прљавом водом из колевке не избаци и деца. Контра Енгелс је одавно рекао: грбо дете је требало избацити из корита, а воду пречистити. Дете је било прљаво а не вода. Дете преваспитавати: дати му рачунаљку, читанку, лектуру, ћачку књижицу; оставите му лошту. Избећи политичко чедоморство, историјско децоубиство.

Читав слободни свет био против комунизма и против Исламске државе. Најгори кројачи историје комунисти; њихова одела се одавно не носе - де моде. Много су покривала, мало откривала – испали су дроњави. Украли су од историје парче тканине и покушали да је скроје, могли само велику марамицу да се историја исплаче и издува слине. Часна комунистичка реч! –лажеш!

Почели са четири-пет камиона у Ужицу 1941. а завршили камионима са хлађењем на КиМ крајем истог века.

Комунисти су разбили, срушили две Југославије. Пошто био грађански рат, шта мислите ви сад: ко је у том рату требао да победи? Од ка-пе-јота није остала ни јота, Равна гора је победила. Историју пишу победници: ДМ је победио ЈБТита. Све је данас по ђенералу, сем што држава није краљевина и нема му гроба. Ништа није Брозово, сем што има гроб, Кућу увелог или вештачког цвећа и засебне државе од република и једне покрајине. Равна Гора је победила: све је данас зашта се борила; парламентарна демократија; одаје почаст некадашњим краљевима, нешто мање данашњим наследницима, али им се даје. Кућа цвећа је скромна туристичка атракција; с времена на време је и вампирска дестинација, ходочашће дугих очњака.

Социјализам је био... ма, био је мрак, сине! Не знам чије је, али је право одређење: највеће ништа у историји људског рода. Дефиниција над дефиницијама. Можда и није лоше што смо видели комунизам на делу - то не ваља. Социјализам нај ништа, а АРЛека највећи ништак у историји српског народа. Ништак са девет нула; Крцун са шест, остали са три или обичне нуле.

Следи наставак дела говора тог милијардера на нареченом конгресу српске ком-партије. Спремни на тихи ужас!

Другови и другарице!

Пред нама је реферат о улози комуниста у изградњи државности и државе или, правилније, о борби комуниста за правилну изградњу државе и државности. Ја ћу у вези с тим рећи неколико речи. Једно од моћних оружја у рукама наше Партије јесте критика и самокритика, смело и отворено уочавање и признавање грешака, које чине како појединци тако и руководства. То је највећа гаранција за нашу Партију да ће се све грешке брзо и енергично отклонити, да ће се рад правилно поставити, да ће се другови руководиоци, руководства и организације научити да раде правилно и да не праве грешке. Ја мислим да је наша дискусија, која траје већ три

је на Косову и Метохији постављен задатак мобилизације. Та мобилизација је спроведена, али партиска организација, партиско руководство на Косову и Метохији није предузело све потребне мере да се обезбеди правилна мобилизација, није спровело политичку кампању да то не буде присилна мобилизација, него да се јављају добровољно у нашу војску, да схвате да је и њихова дужност да се одазову позиву наше Армије и да учествују у борби против окупатора и домаћих издајника. Догодиле су се такве ствари које најбоље говоре и о шовинизму и о локал-патриотизму, и уопште о неправилном односу комуниста према масама. Навешћу само један пример који све то најбоље илуструје. Приликом спровођења једне групе Шиптара за попуњавање јединица IV армије избио је један инцидент, који није био такав да се није могао локализовати, да се његове последице нису могле смањити. Ја нећу овде улазити у детаље. Један Шиптар изазван од неког спроводника скинуо је пушку и убио га. Дакле, убио је нашег друга борца. Али, наши другови руководиоци очигледно нису се снашли и место да читаву ствар реше тако да се спречи даљи сукоб, хтели су да их казне, хтели су да примене репресалије, хтели су да стрељају 40 Шиптара за једног убијеног борца. Ту њихову глупу намеру и нама потпуно туђе методе искористили су непријатељски елементи у тој групи Шиптара и успели да изазову побуну. Неки су почели да бацају бомбе на спроводнике те колоне. А наши командири су наредили да се отвори ватра. Том приликом убијено је око 200 Шиптара. То је пример на коме се морамо

наше војске, него и наше Партије. Други случај, који је опет последица бирократизма и злочиначке несавесности у извршавању задатака, јесте да су неки Шиптари из транспорта смештени у просторијама где је раније био неки магацин, нека барутана. И ту се угушило 130 људи. Ето, то су примери на којима се треба учити, на којима треба васпитавати наше људе у свакодневном раду на извршавању задатака. Многи су Шиптари изгубили поверење, то је јасно, али га нису изгубили само због тога што су осетили на својој кожи стару Југославију, него су га изгубили и због грешака које данас праве наши руководиоци према њима. Све ово је могло да буде избегнуто само да је наше руководство на Космету извршило правилну мобилизацију и извршило правилан транспорт тих војника. Међутим, они су то препустили војницима, командама места, уствари неким бирократама, или несавесним људима, и зато се све то могло баш тако догодити.

Нисам то могао својеручно отипкати, ето копије! Више нисам отварао на другим местима јер би искочили нови костури. Ранковић правио државу са побијеним Шиптарима, без истраге и осуде, зато је никад није доправио. Као што неће на Косову направити државу док не нађу убице деце која се купала у реци Бистрици.

Грешке су то мале са Албанцима, замислите грешке приликом спровођења њихових издајника према Голом или друге њихове лустрације. Прочишћења су вршена у сваком месту од партије. Док је СКП(Крцун) милионер чистио оне које су савезници враћали из Аустрије. То су радили другима а у ИБ-у су 1948. сами себи чинили. Не верујем да су Турци масовно убијали.

Презиме које су могли да носе Димитријевић, Принцип, Чабриновић, Ранковић, Пенезић, Милошевић и многи други је Зликовачевић.

Титова је горела до зоре јер имао добар старосни тајминг, исто као и Стаљин. Почео у тридесетим па му се није све смучило. Коча, Лека, Пера имали лош тајминг, по њима се ништа неће звати. Албанци су магарце звали по Леки.

Пошто су дошли из шуме, називати њих по њима, не градове, улице и школе. У селима и планинама нека се називају долови, горе или камење по њима. Тито није бранио приватне парфимерије, кројаче и обућаре, али јесте књижаре, биоскопе и фудбалске клубове. После њиховог ослобођења све музе: Талија, Калиопа, Мелпомена, Уранија, Полихимнија, Ерато, Клио, Еутерпа и Терпсихора, биле рођене сестре по оцу, све се презивале Броз. Јеванђеље по Јосипу - за све се питао.

Револуција једе своју децу - ту је примењена историја; снага јој на уста улази - то је афоризам! И комунисти као ИД убијају своје који застране идеолошки. Скрену. Коштала нас кружница партијског квадрата.

Социјализам је мождани удар историје, одузима се читава десна страна – Ф, ко беше тај на Ф, питам се, не сећам се!? Од социјализма нема фосилних остатака; само мала представа, тачка из хипнозе. Рани Маркс: не љубав према радничкој класи, него љубав према драгани чини човека човеком. Сваки радник сања да буде капиталиста, и сваки би то постао да може или је способан.

Ласте су правиле гнездо само на терасама правих комуниста.

Перу историју као нико пре. Југославија се држала једно четрдесет година; прво је ударила комунистичка партија, потом и феминистичка алијанса. Све из Љубљане. Реституција коштала десетине милијарди евра, колика је то пљачка била 1945-те а стара Југославија била трула и пропала. Најдаље у критици система се ишло изјавом: Милован Ђилас је био у праву. И толико.

Прво идеш у кумровачки инкубатор; па овде дојење, онде повијање, овде ноша, вежу првену пионирску мараму на леђа са три чвора. Затим од комитета до комитета, неки све до доктората и маршалата. Морам и овде да убацим Пајтоновце: Револуционарна наука - да прогласи било што и да не образлаже! И други њихов: Може да предаје велике социјалисте ако може да докаже да нису били у праву.

Неки се боре да Србија буде краљевина, нико се више не бори да буде комунистичка и социјалистичка.

Бравар је био бољи! проговара чобаница са Овчара и Каблара. Бравар је био бољи – упишите браварски занат. Ко мисли тако ето му заната. Бравар је био бољи бравар. Бравар је био бољи обијач. Сусрети Титових поклоника: браваријада. Титова владавина је доказ да је краљевина најбоље уређење за Србе. Титова епоха: Пи, кака! Кад он прича гробови начуље уши; да виде шта их чека. Присвајали су туђе виле, жене, намештај, књиге, ствари; приписали и туђе ратне заслуге из борбе, из илегале. Математику смо учили из уџбеника Димитрија Митриновића који је живео у Лондону, и нису га мирисилаи овде. Психологију смо од Николе Рота који је

имао удбину ћагу да узима књиге из библиотека народних непријатеља. Да ли и Митриновићеве? Рот био књишки рекеташ: нађите у његовој Психологији лекције о поштењу, моралу, етици; његове су и Педагошка психологија и Основе социјалне психологије.

Оно што ми говорим моји рођени гени: ја сам Нулта Србија. Мој генетски темељ то носи. Знам где и од кога сам задојен: један мој деда стигао на Крф, други се борио у Топличком устанку 1917. али сам ујео историјску сису о народноодбодилачком рату и соц-револуцији, у чему учествовао мој отац. Њему немам шта да замерим (није имао живог оца за узор), навукао га идеолошки нарко-дилер Ћићко.

Зидање Новог Скадра

Југославија била тамница народа, зато сви хтели да се ослободе и ослободили се. Прва Југославија, Друга; Трећа није успела, као ни Трећи рајх. Дрчни народи сви хтели одмах осамостаљење и свим средствима. НИКО СЕ НИЈЕ СЕТИО ГАНДИЈА! Нико није засео са цвећем пред касарне - нико не би погинуо. Само Ганди не треба да се извињава за криви распад Југославије. Велика душа; овде нико није имао велику душу. Неопирање насиљу, он узео од Толстоја. Трпљен спасен. Заборавили су Тарзана и његову ненасилну борбу.

У Босни и Херцеговини било мудрих и помирљивих људи који говораху: боље двадесетпет година преговарати, него један дан ратовати; не, многи су хтели живи историјски споменик.

Боље би прошла Србија да се прва осамосталила. Ови би били опрезнији, не би журили, било би им сумњиво, били би против: шта ли спремају, Срби?

Сви који су узели оружје су лоши момци. Мисле да су праведни, само су се бранили. Добри момци су они који нису узели оружје; пацифисти. Сви да су узели оружје сви бисмо били мртви; нико да није узео оружје нико не би био мртав.

Наши лоши момци били су јачи од њихових лоших момака. Маркале је злочин сигурно, то су урадили неки злочинци али са које стране. Ови су били лошији зато су и лагали, као Маркале. Као што су вестерн-филмовима масакр направили неки бледолики, па подметали стреле црвенокожаца.

Не негирати геноцид, него га не потврђивати.

Удружење Маћехе у црнини и мрклини протестовале: Неће да слушају Тамо далеко јер ови то певали. Неће српско име, језик, песме, веру, али пију шљивовицу из бардаклије са утиснутим српским грбом. Нека забране и хлеб који ови јели.

Демократија је као енглеска трава: мора се триста година газити, док се утаба. Не би ли се примила, била отпорна и погодна за игру у свим временским условима и променама.

Ово је Историја која се неће учити за три-четири деценије, јер ће у уџбеницима бити само најмања заједничка историја. Може се назвати Занимљива историја народа на тлу бивше Југославије. Тако се пегла историја. Они неће славити Олују, ми нећемо славити Церску битку, јер су многи Хрвати изгинули, и чинили су злочине према обичном народу. Национални програм је да сви Срби буду на дохват гласа, цепа и новчаника.

Никад никакво зло Србија није изазвала Америци, Енглеској, Немачкој, Италији, Француској, Шпанији и осталим земљама које су је бомбардовале у сумрак двадесетог века. Био је то римејк филма Квака 22, и потпуно исти ликови и њихова неспособност. Било је то термално стање демократије – навођена крстарајућа томаhawk ракета одсекла део зграде Армије где је био војни затвор, јер ту суђено Албанцима; као политичким противницима. Дебили! Колико

су им били способни пилоти, као онај што рушио мост код Грделице на Јужној Морави да не види цео воз који му прилази. Имали стари железнички Ред вожње; тог воза није било у њему, они проверили пре тога. А и воз иде кроз тунеле, па се није видео. И пројектил! Баш тако и два пута – мост кратак, то био рафал пројектила. И онда излази главни шериф Ерп, Вајат Ерп. Са плавим очима боје језера Мисурија. Маршал Кларк, Весли Кларк. Са очима боје баре борске јаловине. Тако вам он за мост у Грделици и воз на њему, плесне надланицом по длану леве шаке: туу! Баш сад наишао кад је овај пустио бомбу, па још једаред (као пао на нож два-три пута) да га овери! Јесу ти генерали дрвенести, затупави били, као онај Немац, као да га направио Ћепето: Гађали смо зграду дуванске индустрије јер војници на Косову пуше, а и мост преко Нишаве којим ти војници иду на Косово?! Само га окрзнули, лечили му каријес, а Нишаву можеш да прегазаш где хоћеш и без мостова. Једини оправдани разлог уласка у НАТО савез би био, да неки наш официр стане му на чело. Наши нису много поштвовали сирене за опасност, једино тако смо могли да се супроставимо, мирујући док је проглашена опасност и да нисмо пуцали на кластере касетних бомби.

Тада био отворен слободан лов на Слободана Милошевића. Одмах су гађали његову резиденцију. Данас се у граду причало да је он у болници Драгиша Мишовић - сутра су је бомбардовали. Када смо, неколико дана раније, чули да се крије у кинеској амбасади - сутра је бомбардована; грешком – старе карте су имали! Као онај дебиласти пилот који је хтео у Италији испод жичаре да пролети и откидао сајлу побивши многе људе: старе карте. Имали су и старе карте када су педесет пута бомбардовали Ниш на крају Другог светског рата са све гледаоцима на игралишту где су Руси и Совјети прослављали годишњицу Октобарске револуције. За све друго имају прве карте на свету, само имали старе карте за кинеску амбасаду у Београду и жичару на италијанском скијалишту.

Задатак из главобоље

Предложено било од нас за Косово и Метохију: Мање од независности, више од аутономије; где би они имали своју владу, свој парламент, свог председника, некад би морао да буде неки Србин; уз све то, можда и своју царину, химну, заставу, где би имали бригу за широка права српске мањине и црквених поседа. Неки гранични камен са Албанијом био би српско-албански и где би на застави КиМ био мали знак бившег суверенитета Србије. Ако Албанци не би на то пристали, онда су дрчни преко сваке мере. Мораће неко од њих некад да се извини за све невинне српске жртве у последњих век и по. Није само српска власт била лоша према њима (она није била добра ни према нама) – протерали Србе и није им дозвољено да се врате (нека неко од Албанаца каже да је то било ружно), него ни они нису хтели да буду под том влашћу и одговарало им: што горе то боље!

То је могао бити компромис - КиМ да буде привремено надгледано независно, па кад Србија уђе у ЕУ, КиМ уђе у Србију која је у ЕУ и сви буду задовољни. Јер овако Албанци неће да буду задовољни, а Срби не могу да буду задовољни. Нису хтели да буду Југословени, али хоће да буду Косовари. Најбоље то моје: КиМ привремено независна држава до пријема у ЕУ, и тад се враћа у Србију. Све би се смирило и ми и они, навикло би се после двадесет пет година.

Како су партизани ударали на Недића, исто тако је ОВК ишла против српске власти; што горе то боље. Сава Ковачевић је исти Харадинај. Кад нису судили Сави, неће ни Харадинају.

Дале светске силе Албанцима независност јер се уплашили њих. Кажу: Пргави су, они ће да се и даље боре. Шиптари су гинули приликом бомбардовања, али се нису љутили на НАТО.

Ако смо колонизирали Косово – онда ће они да нагрну у Србији, као и сви колонизинарани. После добијања независности ето многих Алжираца у Француску, ето Индијаца у Енглеску. Само нема још Албанаца овде никако.

Никад се неће знати ко је први почео. Него ко је први престао. Срби су 1999. последње злочине начинили, Албанци наставили. Ако смо први престао, значи и да нисмо први почели. Са Албанцима се не можемо такмичити у зулуму. Људи поквареног срца. Са Албанцима са КиМ да направимо историјски споразум у који ће да уђе да смо ми први престао да мислимо, желимо и чинимо њима зло, као држава. Док они и даље пуцају, убијају, руше, терају. Нисмо пипнули ниједног Албанца у Јужној Србији; не би пипнули ни Албанце на КиМ да нас нису дирани.

Србија неће никад признати независно Косово; увијено ће признати да КиМ није потпуно њен део. Косово је могло да буде независно и поред тога што су Србија и пола света рекли: не! У ЕУ не можемо ако нису сви за. Код Антисарија променити: Косово не

може да се споји са другим државама у савез; мора се додати: ОСИМ са Србијом, као домицилни, бивши део – само референдумом, нека не мисле да имамо намеру освајојити га. Ако отворе референдум за спој са Албанијом - ЗСО по аутоматизму постаје део Србије.

КиМ није у саставу Србије као покрајина; то је привремено независна територија. Ако је у интересу, бољитку свих грађана на КиМ а посебно Срба – нека КиМ буде у свим светским организацијама. И спортским; фудбалери Србије ће одиграти пријатељски меч са репрезентацијом јужне покрајине; без химни и обележја. Понашати се као да је то наша покрајина. Тамо живе наши људи и грађани, све радити за њихово добро. Шингари ће видети рад и труд за њихово добро и прихватиће Србију; нек имају две домовине: Косово и Србију. Два држављанства. Србија брине о њима и све чини за њих; као они су независни; па им изађе на нос наша брига за њих. Зато ће да беже из нашег загрљаја.

Морамо ожалити све жртве великог бомбардовања и Албанце погинуле од нас од 1945. до данас, ако сматрамо да су наши грађани.

Србија да промени име у Северно Косово. Њима нека не дају српско име, као Грци Македонцима. Скрпљена Србија – Крпљавина. Косово једна осмина Србије - значи праделовина.

Кулинове вести најновије

Када се сви буду стидели своје историје, човечанство ће бити здраворођено за нешто друго; притом не мислим на Хрвате. Ушли смо у Прву Југославију и заборавили Хрватима мржњу и злочине начињене у аустроугарској војсци по Србији; ушли у Другу Југославију и опростили усташке злочине. Они неће нигде са нама и ништа нам не опраштају за деведесете. Хрвати су се трбухозборачки извинили за злочине у Другом светском рату. Мора са усана да им се чита, а од других траже да дају на разглас читавом свету, даје се то на знање и у рају и у паклу. Није им из срца. Јасеновац је био океј, целати су имали породице, морали су да хране децу. Ако сада имају мисе за Павелића које врше католички свештеници, тек шта су радили за време рата; шта је тек Степинац радио. Степинац је могао бити светац да је све покатоличене, спашене од усташког ножа, јавно после рата вратио у православље и држао мисе за оне убијене које није спасио.

Ми и Хрвати два неповратно различита народа са истим језиком. За Хрвате: ко ти је крив, за Муслимане: сам си крив. Босна је од бола препукла на пола. Босна да се зове Твртковина. Ми Срби смо распуштен народ, а Хрвати усвојен, у кошарици су остављени; Срби мали народ, а

Хрвати мајушни. Опростили су Понтију Пилату али Дражи Михаиловићу - не. По командној одговорности Рим је убио Исуса и не могу они да буду главни исусовци. Тако исто за Хрвате и четнике. Нервира их, ко Ханибал Римљане!

Споменик Бану Јелачићу на коњу требао бити окренут према изграђеном Загребу, Горњем граду, али га комунисти померили према северу, затим је навијен према југу. Бане, пази, Срби на 3 сата! Не, на 12 ури; вртешку од споменика направили. Коња са Баном и

Дражом би окренули ка небу. Хрвати нас зову Нова Влашка. Само добри Србин је добар Србин. Добар Србин је само Хрват.

Хрватска има море и крашке јаме. И море и јаме су пуне гостију у сезони.

Виртуелна им историја; такви им исти јунаци и хероји: све бојник до бојника. Хрвати имају хрватски зрак у конзервама; почели и историју да пакују за понети. Застава Загреба треба да буде бела, кад им се види историја.

Хрвати били антифашисти у партизанском покрету. Зашто никад нису певали партизанске песме.

Немају народну душу. Имали слабу расну хигијену и зато се изродили, само да их буде више од Срба, на том простору нису бирали. Хрвати се предозирали стварањем своје државе, на тешким дрогама крви.

Лијепа наша, домовино? Двоструки плеоназам: наше је све лепо; домовина је свима лепа. Пева се: Мила мати

Хрвати да преграде Ортанска врата да не припадају Балкану.

Због беспрекорности и чистоте Хрватска и Косово треба да се зову: Западна и Јужна Вирџинија. О Хрватима и Албанцима терапијски разлог – да не полуде од беспрекорности. Хрвати се понашају пријатељски и покровитељски као да је КиМ њина покрајина.

Никад није проблем у свим Југославијама било нешто великосрпско, него нешто малохрватско. Увек, мала вредност а зинуло им дупе. Великосрпство мање од Малохрватства.

Боље Југословени, већи народ; овако сви ће нестати за пар векова. Као Југословени би трајали још један миленијум, а као Срби, Хрвати и остали још два и по века и нестаће, утопљени. Хрвати народ без тежишта.

Да дођу ванземаљци Хрвате не би ништа питали; знали би већ где је рођен Тесла. Не би посетили ни Јадранско море.

Српске земље у Х назване Сао Ластин реп. Да се Вуковар звао нпр. Прњавор, мада ни они нису ништа криви, прошли би поред њега. Вуковар би се помињао само у Извештају о водостају Дунава, Вуковар: два – нула – осам, двестотине осам!

Рађаће се у Хрватској Људевити, у Србији Алексе.

Индоленција

Бора Пекић и Драгољуб Мићуновић су вршњаци, рођени исте године. БП је, као члан илегалног СДОЈ-а, са осамнаест година осуђен на четрнаест година затвора. Истовремено, на Голи оток на служење казне од двадесет месеци, је отишао, као члан правоверног СКОЈ-а, и ДМ. Четрдесетак година касније на оснивачкој скупштини Демократске странке за председника је изабран Голооточанин, бивши комуниста, асистент на црвеном универзитету Карл Маркс, праксисовац. Неразочарани марксиста се ухватио на црвени лепак и никад га

није пустио. То је први грех Демократске странке. Неко је некад клео да на чело ДС дођу бивши марксисти. Само је нулти председник могао да буде на врху: Бора П. Деценију пуну сам чекао долазак демократије и формирање странке тог имена. Помно сам пратио сва дешавања али нисам ухватио ко (или шта) је бацрио клетву на њу. Клетва је била оваква: Политички живот странке ће бити песма Прокол Харума: Блеђе од блеђег бледила! Тако се на првом опозиционом митингу М (60-годишњак) појавио у белом оделу, и показао да има добру, здраву простату, није му кануло ниједном.

Само оснивање и настанак ДС је ГМО Животињска фарма. И овде су победиле свиње и штенци. Коњ, гусан и остали склоњени; били су мање једнакији од других. Штенци су млади који су водили студентске буне, увек мирне, плишане, непартијске. Све њих је уствари ДС општенила: од 10 марта код Теразијске чесме (Плишани зека револуције – Лека), преко студентских протеста у сенци Видовданског сабора, преко истих таквих иза главног протеста коалиције Заједно, све до оних црних неподрезаних ноктију из Отпора.

Странку су водили људи без осећања и страсти. Политички кастрати. Бавили се политиком због власти, утицаја и пара. Први је био пепељаста јахач ДМ, а њега смењује шлагер филозоф ЗЂ, под утицајем Гаге Николића, шлагер певача из популарног филма. Постојала је у Југославији осамдесетих година андерграунд политичка сцена. ЗЂ је свуда био, као да имао задатак. Присутан у свим одборима; и у чувеном одбору за укидање члана 133. Ђинђић политички камелеон, марксиста па демократа, а није се одрекао овог првог. Само прешао на демократију. Вуди Ален снимео филм Зелиг, о човеку тог имена који је биолошки, психолошки и социолошки камелеон. Зелиг био и на конгресу нацистичке партије. ЗЂ тако био члан терористичке црвене бригаде Бадер-Мајнхоф. Група имала шмајсер на логоу. Чудо га нису убили спавачи из те разбијене групе, јер их напустио из разлога: био против насиља и терора. ЗЂ је међу њима био једини бледолики, без руменила, као онај у Регтајму међу црнцима. Механички метафоричар који одбацио ленонке да би имао бистрију политичку диоптрију. Свако који је ставио његове ленонке види свет врљаво као и он. Клонирана фарма неомарксиста. Ђинђић човек без дела, и као градоначелник и као премијер. Што рекао Меша: морал му је као конач, у сваку иглу се може уденути. Дао пар надри-мудрих изјава. Пун амбиција, жеља и скривених намера. Нигде није самостално изабран. Његова сахрана је више личила на Титову него Палмеову. Оде нам љубичица жута. Тако је било за њим: после Ђинђића Ђинђићи.

Павле Стојковић, први комунистички председник нишке општине, и Зоран Ђ су имена која историји уђу на једно уво, изађу на друго.

Бескрвну и безбојну странку од почетка пратило право бледило и жутило. Од Животињске фарме до Невидљивог човека ХИ Велса – ДС. Галерија ликова који из бледе преливају у светло провидну. Из његових сочива испали сви редом; ни под лупом се сада не могу видети. Све слепци. Види се кратковидост и врљавост. Преотели странку невидљиви ликови. Имали смо поларног фазана, председника који служио као политичка пратња европским државницима. Његово поколење одређује графит: Меги је мушко! Песма: Ретко те виђам са девојкама, и филм Давитељ против давитеља; па кад оно буде имало председника и владало, нормално да ће кренути парада поноса. Иза њега имали су проблемедолог и провидног, изблајханог сина стаклоресца, невидљивог и сада леденог човека. Њихов министар је увео порез на све; па и на муштулук и драгичку – није било радовања. Опозициони манекени. Лоши политичари којима свака влас смета. Подвијачи репова. Слинава партија. Црна рупа их не би препознала и примила у се и кроза се. Од ДС нема ни опиљака.

Ђинђијанци племе безбојокожаца и провидних. Ха-Ии-Велсу су измакли испод лупе.

Позив на број: 351831,08075

! Читати окренуто отпозади

Пред прве вишепартијске изборе после Другог светског рата, у Србији, изречен је један афоризам и написана два графита, који објашњавају шта ће се догодити у тадашњој земљи. Не знам чија је била мисао: Сви Срби су живели у једној земљи, док се социјалисти нису тога сетили и двојац непознатог зидног уметника: Плод руже је шипак и Guns N' Roses. На власти је неколико година био Слободан Милошевић, који није у свом речнику имао одредницу на слово д – демократија. Додуше није помињао мртвог ЈБ, али без комунистичке партије, социјализма и Југославије није му било живота. Убрзо је променио име партије, заборавио на социјализам и, пошто није било Југославије, постао је Србин. На суђењу у Хагу је изјавио: Најбољи Срби су или у гробу или на робљи. Он се оба допао. Најбољи Срби су били у Југославији.

Некада је то било, када у бокс мечу за титулу светског првака Парлов Куељо, Мате га млати десет рунди и ништа. Десило се да је у 11 рунди Куељо омирисао песницу и пао. Тако је и СМ у једанаестој години вишепартијског система, од мириса воња скраћеног и склепаног Доса пао – најгори га оборили. Отпор ха-ха-ха и ки-ки-ки Савез за промене, који касне десет година понављајући речи из деведесетих.

СМ није знао кад је доста. По изласку из хеликоптера у Шевенингену учи стражаре жижино коло и пева им: Играле се делије, наред земље Србије. Тако је забрањена Мај веј, била Слобина песма, извела нас на прави пут.

СПС кад се одрекне мајке КПЈ и маћехе Милошевићеве странке, биће права социјалдемократска странка.

Плава Тачка

Родило се човечанство, ваља га љуљати. Има превише непоузданих доказа да су нас у предисторијско време походили Ванземаљци, несхватљиво развијенији од становника Плаве Трунке. Остали цртежи, записи и предања, а Они отишли. Обишли све тада постојеће заједнице. И никад нас више не посетише у време историје и много развијеније цивилизације. Вероватно су одвели знатижељне и немирног духа који отишли далеко, па ти, бивши Земљани, им после бранили да нас опет посете. Ставили нас у галактички карантин. Звездана браћа ванземаљци. Ванземаљце нећемо разумети али они ће разумети нас, зато су и долазили.

Сви људи постанком из Африке; све цивилизације настале ван ње, осим Египта: Месопотамија, Индија, Кина, Европа. Створили их они који је напустили, били знатижељни, имали идеје, освајали, откривали. Било је пуно цивилизација: од Ертрураца, па кинеска, мајанска и остале. Све је то мало. Тек када су откривене све оне и сви континенти, могло се све објединити. Тек је тада Земља кренула у развој кад је разрађен заједнички мозак.

Колико и како су задовољне биле Инке, док нису стигли прљави и покварени Шпанци. То је права срећа: имале су кромпир, пасуљ, кукуруз, парадајз, дуван; могли су у Мачу Пикчу да иду у опсерваторију и гледају небо. Нису знали за Европу и Азију, никад чули за Исуса и Мухамеда, и онда једног дана на њих набасали глибави Шпанци и затрли их. Микробија да се зове Америка; микроби покорили Јужну Америку; девет од десет домородаца умрло од болести пренесених из Европе. Инке нису пили кафу. Маје нису имали точак. Маје и Ацтеци нису ишле код Апача и Чејена јер били развијенији од њих. Што није било обрнуто? Апачи, Чејени и остала племена на северу би били на развјетку где су били и пре петсто година, да

нису откривени од Ванамериканаца. Да ли би Ацтеци, Маје или Инке пошли у потрагу за другим световима, новим континентима. Индијанци путују у Индију, своју прапостојбину; Индијанци, вратите се у Индију! Јер они преко Индије, Кине, Камчатке, обалама Аљаске стигли у Америку. Нова Индија, треба да се зове Америка. Маје, Инке и Астеци су некада били Кинези, па се ширили на тамо, преко Камчатке. Понели пиринач али им се осушио.

Индијанци су се тукли међу се. Што се Индија није бунила због Индијанаца. Нису се мешали у унутрашње питање САД. Најпознатији Индијанац је Кристифор Колумбо. Христ рекао: неко мога имена ће стићи у Нове земље, да се ја не оглашавам. Колумбо је знао да је копно близу по убуду комараца. Требао је да се окрене назад. Земља комараца.

Било је много расиста према људима црне боје коже али их нисмо јели.

Пети октобар 1582. постао Петнаести применом Грегоријанског календара, нико се није родио, нити умро, нити се разболео, није се јело, ни јебало, ни причало, ни птице нису певале. Шта са тих десет дана елиминисаних. Дани без историје. Десет дана који су испали из историје.

Социологија патње или социологија патологије; У 18 веку се учило да је човек првобитно био добар, да су га изопачиле и исквариле само друштвене заблуде и да на путу критичког рада на друштвеној изградњи треба опет да постане добар, срећан и савршен и да ће такав постати.

Када је већ освојена цела земљина кугла, од појединачних, изолованих цивилизација морало је доћи до тоталитарних; многима се чинило да је само цео свет добро место за живот свих њих. Друштвени системи од најбољег до најгорег. утопија капитализам феудализам првобитна заједница робовласништво смак света комунизам и фашизам.

Зна се ко је Гогољев шињел износио, а Лењинов качкет накривио на лево. Стаљин и Хитлер носили исту лудачку кошуљу. Боја се разликовала. Многи су после везивали исти чвор на њој. Стаљин био старији једанаест година од Хиће. Политика од погребца до погребца Стаљин, Хрушчов, Брежњев, Черњенко, Андропов. Горбачов поживео дуго. Није ни он ту више.

Крај историје је био у Хирошими и Нагасакију. Сада свако може располутити Земљу. Видећемо ко то хоће? Хирошима и Нагасаки нису геноцид, него катаклизма. Јапанци нису знали да је слика Рите Хејворт била налепљена на бомбе избачене на њих.

Међународна лига за организацију напретка, поменуо сам је већ раније, играм је са Сетембринијем и Хансом Каструпом, има своје секције; На основу Дарвинове теорије развића Лига за ОН изводи филозофски закључак да је најбитнији природни позив ((моје-природа дели позиве)(неком Нептуновом поштом кроз течност хромозома)) човечанства да себе усавршава. Свако ко хоће да се одазове – дужност му да активно сарађује. Наш организам наш животињски део нас спречава да служимо разуму.

За то служе верски храмови, кад сте расположени или не, кад сте љути или не, кад вам је добро или не, увређени или не; одете у храм и будете са Богом, не да убијете сваког који вас је увредио. Људи ће бити у миру кад , и овако већ, а тек ће измешани бити буду ишли у цркве које(тако измешани иду свуда у бископ, кафане, утакмице) кад, не у једну цркву, него у цркве, богомоље, које су једна поред друге, а на крају ће бити једна црква и у њој ће бити религиозни штандови, као сајам, биће један свештеник за све који ће пресвлачити костиме, одежду и мењаће ставове и метанисаће са гласовима. Шта ће ти да је све твоје или муслиманско, ако не кажеш пури: волим те или једеш лошу храну или не читаш Абн Хардена или Гетеа, а не слушаш Бетовена.

Морају сви признати да су убијали невинне, били зликовци, да никада није било нити ће бити славне историје у освајању и убијању. Ако хоћемо да се у свему разликујемо од животиња. Значи не само свест о постојању и о сутра – нас разликује од животиња, него и свест о јуче, да је то било ужасно, али да сутра неће бити нових ужаса једино ако нико никога и никад не убија.

Америчка спољна политика је као дресирање слона за извођење пируета у стакларској радњи. Први наш телевизијски комичар и имитатор је говорио како је помогао многим људима у болести: тако сам спасао покојног Јована, па покојног Милана, па покојног Петра; исто тако Америка: многим смо демократски помогли, тако смо спасили покојну Југославију, па упокојену Сирију, благопочившу Либију, Египат, Ирак и непрежаљене Персијске земље, спасили смо и комотозну Украјину. Када су престали бити изолационисти, у колико се држава умешали. Франкенштајн америчка спољна политика; праве хумано и демократско друштво негде у свету; нешто погрешно, узму мозак из погрешне тегле, уместо у формалину натољен у етил алкохолу и постане наказа, створе политичко чудовиште – оно њих напада; ратују против њега и некад га и убију. Остане има шака пуна шрафова за новог Франкенштајна 34. Само где су изгубили тамо је срећена ситуација, Вијетнам нпр. свуда је код осталих крш и лом. Највећа демократска тековина САД је да увек на крају признају да су јели говна за све паре.

Где је био Џон Вејн Једанаестог септембра да у седлу и чизмама спасе макар један живот, приземљи један авион, ухвати једног терористу. Он ће убити Либерти Валанса. Сада пола века не би смели да снимају филмове са акцијским јунацима, већ само о неспособним шоњима у војсци, у контроли лета. Само о типовима који медитирају. Нека сниме Дванаест жигосаних терориста који руше куле, ударају у Пентагон, Кватрогон. Да није било гужве на аеродрому, ударили би у Белу кућу. Ови што бранили не би знали, што рекао Саливен, да организују молитву муслимана у џамији. Квака 22 Трећи део.

Где им је детектив Вилис, који је имао гологузу и главоболну каријеру, информацијски неписмен. Босоноги детектив није тај дан дошао на посао; узео је боловање због жуљева и пликова на табанима и ужасне главобоље. Где су биле Булокова и Робертсова; аналитичарке Анџела Бенет и Дерби Шо; чекале да чују: рез! па да провере у књизи снимања како ће то решити. Што маршал Кларк, Весли Кларк, звани Тарзан, није спасао Америку тог септембра; ударили му у Пентагон. Напали грицкалицама и дуваљкама направљеним од хемијских оловки са куглицом на врху, срушили им Тврђаву.

Историја им је истребљење домородаца на Четири континента. Срећан је Антарктик без њих. Демократија им је да се на крају извињавају због тога.

Колонизацијама прошириш царство, покупиш, донесеш, ојачаш. Стигне те кад тад реколонизација; јак си, али дођу и навале ти које си освајао: пола Африке се сјати у Француску, пола земаљске кугле на отрва Велике Британије, ситне острвске земље у Холандију, и још си јачи. У фудбалским тимовима њиховим, више играча су бивши колонисти.

Златна милијарда је геополитичка алхемија.

У Америци нема остатака човеколиких мајмуна. Ни они нису хтели тамо живети.

Нестао би људски свет ако се педесет година не роди ниједно дете. Ко би тада био бржи за нови људски род и ред: нови Бог или неки други мајмун!? Сваки човек је самртан, а сви људи су бесмртни. Рече Аристотел.

Поглавље 6

Кидавела из Ниш

Сви људи ће умрети, само неће моја мајка! – шестогодишњи ја

Он оре `де Балчак иде страном

Не хтедоше моји родитељи да им се деца рађају у Прилепу и Призрену, где је отац службовао после Другог рата, него у Србији. Некад давно у околини Прилепа је живео мој далеки предак Драгоје, дочим је после Великог боја пребегао у Црну Гору. Ја бих се тиме ту вратио, као чукунунук орла. Овако, рођен сам испод Ртња у некој гравитационој колевци, која се љуљала сама.

Мом ђеду Васиљу, мајчином оцу, се родило деветоро деце. Био је вршњак Рудолфа Валентина, опеваног као Руди. Спокојно је спавао, могао си му ставити чашу воде на чело, не би се просула. Научио је назвати и сазувати оба опанка истовремено, да не губи време. Њему је посвећен овај наслов: Он оре `де Балчак иде страном. Осим прича како је прешао Албанију и прегурао Солунски фронт, учио ме пецању, бирању и спремању рудњача. Био Стари Словен, правио и пио медовину.

Увек код себе држао ватру, нож калемар, дрвене округле украсне чинијице, мању за соли, и већу за сир, у крпицу увијено парче сланине. На свадбама сам гледао - он је калемаром љуптио до провидности прасећу или јагњећу плећку. Живео деведесет. Нацибај се варевине – говорила ми моја баба Петра. Загонетан ми био шифровани језик моје мајке и њених сестара: М плус самогласник И употребљени у сваком слогу: Мићу мизе! Ми смо као деца користили П плус самогласник у сваком слогу: Апакопо хопоћепеш.

Жута броћика је израсла на гробу моје мајке а трава бостанка поред мог оца.

Све је горе у боји. Гледајући ткање шарених ћилима и прекривача моје мајке, пауци су плели у боји.

Мој прадеда Јово Велимировић, отац моје бабе Станице, је погинуо у Великом рату у који је ишао да свети синове погинуле и тешко рањене у Балканским ратовима. Остао за њим познати топоним: Јовине ливаде.

Две године проведене у Билећи памтим по прогутаним кованицама, које су ми истресали изнад месинганог лавабоа, држећи ме за ноге. Чувамо још ножић за отварање великих канти за маст које бацали из авиона. Сећам се укуса холандске чоколадице, како је рекла та девојчица, које су прављене од земље. Слушах са три године севдалинке, па и Чудила се, аман ја. У мајчином аранжману је било: Чудио се, Мића пишигаћа! Са врха Видуше изнад Билеће, на Видовачу изнад Балчака.

Имао сам шест кад се преселисмо у Зајечар. Нису ме дали прерано у школу, отац рекао: нека се игра још једну годину. Пре рата сељак, чобан, дрвосеча са мало основне школе, набавио прво издање Ловца у жити, чуј; купио међу првима телевизор, потом транзистор шарп, апарат за бријање ремингтон. Имао пре тога ручну машиницу за оштрење жилета, дрвено помагало

за скидање дубоких официрских чизама. Чешки сервис био наређан у две полице стакленог ормана, ауто га није интересовао. Водио на ђевапе у војни дом, када певала велика четворка: Цуне, Лола, Нада и заборавих ко? Имали смо пољски телефон на ручку у предсобљу. Њиме га звали кад затреба.

Жељно сам месецима чекао док кућне ствари и моје играчке не стигоше на железничку станицу ускотрачном пругом из Параћина. Мојим дрвеним трициклом сам се возио до зграде. Имао сам ручни флипер, дрвени тенк који штекће, федере на извлачење којим сам постигао светски рекорд у истезању, настављени један за други: четири улаза или четрдесет и два метра. Ишло редом: скије, бицикла. Кад се отац једном није вратио са службеног пута, донели телеграм: После операције слепог црева осећам се добро! а мени рошуде са гвозденим точкићима.

Крајем педесетих смо открили морску пену и заиста укусне виршле.

Нисам ја Титу предао цвеће као првак, изабрали су девојчицу, био сам немиран како кажу. Она је имала слику са њим, нисам то прежалио.

Наша учитељица Ната С је будуће центамене учила понашању на улици. Два по два. Имали смо такмичење у брзом ушивању мрког дугмета, двопутанца, служио за шлиц - будућим специјалцима. Најбржи је био најнижи дечак, будући тенкиста. Ми остали нисмо добили ни место, ни ред. Предратног академског образовања, стално је понављала: утврдите градиво, учите са разумевањем, добијате петицу. Постигао сам то једино за фудбал.

Кликере смо звали кенци: најубојитији били каменци, гвозденци, цигленци, стакленци тек на крају. Играли у дугмиће; петопутанац од зимског громби капута вредео пет једнопутанаца ушивених у кошуљу. Тако вредновано дугме – могао би и човек од један до пет.

Огладни се од мириса пиварског слада.

Глумио сам на правој позорници у играказу Чија је ово клупа, поневши за реквизит мој дрвени тенк. Њиме сам бранио свачије право на клупу. Звонили смо на врата глумцима, брачном пару Свиларима, да их гледамо како глуме на кућном прагу кад изађу. У поткровљу куће у близини становао млади Гојко Ковачевић; забављао нас свирањем малом хармоником а усређио важном улогом у филму Обрачун са правим дасом Александром Гаврићем. Боксер Зоран Филиповић - Дамба шетао смеђо-плаву браду викинга из Дугих бродова. Брод био довучен у стару будванску луку, пишноу сам златно звоно од морске пене, нисам знао да је то стиропор. Дамба имао улогу у Повратку Жике Павловића, као Ајкула.

Седео сам у првом реду концерту Мата Колинса и Делфина. Карло Метикош је окренуо микрофон према мени: најавио сам последњу нумеру Пеги Су! Био сам млађи две године и један дан од девојчице Јосипе.

Ко ће ми веровати да се месецима слушао Чаби Чекер и играо његов твист, права лудница. Наш је мјузикл био: Пала мачка с крова, чист твист и рокенрол шездесетих. Откривам само почетак: Каман а твист агени, пала мачка с крова! После гледања филма Мост на реци Квај презвиждали смо у колони цели град уздуж и попреко, надоле и нагоре. Истеран сам из школског хора јер сам на проби свирао на харфици за сечење лимуна и куваних јаја. Изгледа да сам се у основној понашао као Харпо, а у гимназији као Гручо.

Прво возило је био цип Вилис, седео сам у крилу војника, голмана у цивилу, и пичио улицом према Влашкој мали четрдесет на сат. Свидело ми се, али се нисам палио. Знали смо да се четвртном не улази у кривину. Кола била ретка, само црна и бела боја; црна крапа неваљалу

децу. Скупљали смо слике са шибица и плехане грбове са бицикли. Највише шибица је било на ђубришту иза амбуланте, у њима су људи доносили гонце, за који преглед не знам.

Док је пролазио поред зграде Роко Ћирковић илузиониста, добацивали смо му: Роко! Опрезни су шапутали: немој да те спусти са терасе и ишчупа уши!

Највећа агресивност изгледала овако: провучеш кажипрст испод нечијег носа, знак да признаје твоју доминантност.

Упропастио сам мајчине, меке, жуте, кожне рукавице бранећи на голу, имитирајући Шошкића, Вареша и друге атлете.

Да нисам летње распусте проводио код деде и бабе у Прокупљу не бих никад гледао концерт забавне музике Милке Стојановић и Живана Сарамандића, потоњих - оперске диве и оперског дива; ни гледао фудбалску утакмицу, као и читав град, између дебелих и мршавих. Не бих ни знао за долазак мог идола Милана Галића, после првенства у Чилеу, са вереницом из дединог сокака; ни гледао шеснаестогодишњег Славка Миленковића Чворка, на бразилском: гаринча, који би свог вршњака Месија сваки пут претрчао, прескочио и предриблвао; и не бих на познатој плажи код Мине воденице видео ласту младог Јанета Бактијаревића, чувеног нишког боксера. Не бих видео ни долап поред Топлице.

Мој отац је често обилазио Ћићкову мајку Петрану. Водио је и мене пар пута. Док су причали и пили кафу, ја сам кружио око његове бисте.

Деценијама се у мојим сновима често понављале две слике које нисам разумео. Прва је била неки жути каменити крш, док је друга слика била нека црква са спуштеним кровом. Морао сам кад тад их протумачити – и јесам. Тај крш је био први поглед двогодишњака на Балчак преко Водица. Говорили су ми: Горе је Балчак! Док сам као тридесетогодишњак први и једини пут дошао у Охрид и у шетњи видео цркву из сна. Заборавио сам јој име. Мора да је неки мој орао предак из околине Прилепа долазио у ту цркву. После њиховог откривања немам више те снове.

Нишоловка

Балканском улицом у центар Ниша улазе само они које избаци река ниже Тврђавског моста, да не пролазе мокри поред споменика. Ја сам испао на кривини пруге кад заломи према железничкој станици. Због зграде коју прву угледам после тандркања преко гвозденог моста, направљеној у улици рођења Душка Радовића. Изгледала ми је београдски.

Ниш је био и мој избор. Све пре тога, и моје родно место, је био штабни избор очевог официровања: слат је по команди где је требало.

Када сам почетком септембра једне године средином шездесетих, стајао испред предратне зграде Занатског дома, у који је залазио у време Великог рата Џек Рид, гледајући у излоге, будућег биоскопа Чегар, отвореног неколико дана касније, нисам знао да десетине метара иза мене стоји метална капија иза које станује најдуховитији Нишлија тога доба – молер Авда Зекић. Тада сам бирао између своје засебне собе или биоскопа у улици, па сам изабрао биоскоп. Због мене су одмах идуће године почели филмски сусрети глумца. Уживо сам првог видео Ивана Бекјарева у хотелу Парк, његов филм је био Боксери иду у рај. И Мика Антић био на сусретима; написао сценарио за филм Доручак са ђаволом. Жалио се да му ствараоци Црвеног класја украли идеју за принудни откуп и преснимили сцену, где главни јунак јебе главну глумицу згуза у житу. За више од пола века видео сам два-три филма на Летњој позорници, остале сам гледао преко године. Три одвојена застакљена одељка са

окаченим плакатима: Данас Следећи Ускоро. Биоскоп је то: Даје се данас, следећи долази, ускоро се приказује, тако научиш са плаката све. Нисам могао да ишчекам неке филмове.

Врата моје улице су из Душанове у коју се улива раскрсницом на Т. Њени велики прозори су из Учитељ Тасине, а мали из Јанка Веселиновића и Облачића Рада. Преко терасе се улази у њу са кружног трга, а преко крова кроз оџак из Саборне цркве. Све остало између је омеђено зидовима.

Липу сам прозеленио у зиму двадесет петог децембра; хоћу казати да је моја липа зелена сваке године код мог прозора до тог датума, на њу пада термална интеракција између сунца и мене. Тако смо ми те гране хипнотисали и дресирали. Грлице се туку за гнезда на њој. Најпроцветанија липа у граду. Сваког пролећа идем цик-цак улицом од процвале до размирисане липе. Биле су педесет и две липе и четири багрема; један посечен због зграде која се ту направила, један им био крив, преостала два нисам прежалио: Шта ће Пријездиној багреми! тако ми одговорно комесар дрвосеча. Како сад запевати девојкама: Шушти, шушти, багрем бели!

Кад рашириш руке са испруженим прстима Ниш је дугачак од Мораве до Нишке Бање, цео рукохват, а има египатску ширину са уздигнутим подлактицама Виником и Горицом. Ниш је десно од Гринича за 22`. Поноћ у њега стиже у 23 часа и 32 минута.

По доласку у град, где год да сам се налазио, видела се Црква. Затим се изградило, па сам је видео само са терасе кад опадне лишће или стојим испред и са стране од ње. А онда, почетком овог века, сам био испред ње а нисам је видео. Изгорела и срушила се. Мера за празнину: зјап, измислио неко тамо негде, имао титулу. Празнина од 10 зјапа, нема цркве.

Први нишки весник пролећа напада ми у очи, чим се снег отопи. Морао сам набавити плитке гумене каљаче, навлачиле се преко ципела, налик гуменим опанцима, због блата у многим улицама. Неке маргерске су по месечини имале сребрну калдрму. Коцка у мојој улици била као на Шанзелизеу док возе последње кругове Тур де Франса, по калдрми им се зарузају јаја које брзине се развију. Што су коцку и калдрму заменили асфалтом? Мајка и ја смо били против. До старе Робне куће се стизало по клизачкама које се правиле док још падао снег. Ледена стаза која се угланца ђоновима ципела. Без блокеја.

Вођен је маргерско-палилулски рат, ограничених средстава: Не ме дираш, не те дирам или вербално-псовачким са пуно претњи нама кад пређемо рампу. Као Маргерац тражио сам дозволу за пецање цура у Палилули. Није искрснуо тотални градски рат, јер нисмо хтели да се тучемо са Џамијцима и Стамболцима, играли смо лопту са њима у Тасиној. Са онима који знају. Ови цикетани вас победили! Био нас такав глас.

У Маргер се говорило: Упртила сисе, ко будала дрва! Фантомски састав Тхе Курцшлуси су свирали по мраку.

Онај који није играо кликере, био ослобођен војске. Катлабан. Линија за подбац у кликерима постојала: Са места где се стакленац умирио, повучеш линију и дозвољен је преступ преко линце колико рука дохвати; као аут у кошарци или шут у рукомету кад ускочите у шестерац. Гвозденац оловац; содајка стакленац па гуменац. Нисам запамтио последњу игру кликера, кад је била. Споменик кликеру: рука од лаката однекуд изашла и држи кликер у шапи спремног за избачај.

Био сам трејсер кад се попех на цркву, узор ми био најлуђи маргерски паук-верач Гаги Шкемба, касније завршио у новобеоградској банди код Фонтане; пео се уз жицу громобрана на кров петоспратнице, стоји на ивици и виче: Све ћу вам поломим прозоре за дочек 1966!

Стајао сам на ивици крова и лежао на симсу терасе. Правио сам летећи колут, прескакао пола степеништа и користио гелендер за приземље.

Кафана Маргер била би ми најближа да постоји. Стеван Маргерац описао то време. Први комшија би ми био Ивко јорганџија. Отказана Ивкова слава – то наслов моје приче; у Калчиним причама бих нашао разлог и све остало. Отворио бих ресторан: Ивков петал али нисам рођен за то.

Најважније за крај остало: И заљубио сам се у девојчицу која у својој улици има биоскоп. Само нисмо ишли у њен биоскоп, да је не виде родитељи, била обећана. Најчешће смо ишли у мој биоскоп. Драго ми је што ме и дан данас поздрављају биоскопски разводници и цепачи карата. Боље они него неки други, као што су доктори.

Олук код Позориште

Улица ме ничему није научила. Преци ме васпитавали преко мојих родитеља. Тек у школи ништа нисам научио; ни на физичком, ни згрчку осим разношкпе, са лоптама сам све сам извежбао. Дуже од пола века ја одгајам и мењам улицу, нисам се дао њој, нисам пао под њен извикани утицај.

Дочекао ме ругачки пук, чија је команда била смештена на жардињери приљубљеној уз зграду, која је подсећала на цепић на панталонама уз појас који служи за кованице, био је укројен поред излаза зграде прекопута. То нам био и први кош, преко улице смо убацивали лопту. На њеној страници су персифлажови седели наваљени на црвенопрскани, ружичасти зид фасаде. Ту је била команда и централа, развукли су надземну линију глувих телефона, где су заседали повезани и одашиљали промукли шапат. Радио слободни Маргер почињао трачерску емисију за слушатеље дисања муда. Централа је затворена кад су поставили и уградили седеће полицајце – метална шипка са савинутом и наштиљеном дебелом арматуром. Није се више могло седети. Тако данас стављају жичане јежеве на терасе, да не слећу и серуцкају грлице.

Узео сам за причу ругање, које може бити критика, анализа или сатира; сасвим заокружен филозофски систем. Филозофска ругалица близу софизма, може бити добар софизам; дечије главно онтолошко питање: Да ли чоколаду гристи и ломити зубима или топити на језику. Топљена чоколада на језику. Ругалице, чикалице, питалице, жигалице, подсмевалице, зановеталице, закералоталице, градске загонетке.

Рабле као да је Нишпија био, због тврде зајеванције. Ниш је мали Париз за ругање. Ова је парижка изрека: глуп ко сликар. Вредни прониچار је бележио све редом. За њих смо сви били копиљаци, не и клинци. Копиљаци из Маргера. Била то дружина, више чопор: њих неколико пружају руку, остали подижу шапу.

Буљаш, значи засео па ухватио корење као храст па не можеш га. Добар си да газиш купус. Ти си тад вук`о шерпу по улицу. Расту ти пубертетске длаке на длану десне руке. Нисам савладао први ругалачки задатак: да поједем кифлу у шездесет корака. Стварно не можеш, не би је појео ни гладни Шарло скитница. Губи се опклада. Изгубио сам у брзом бројању до сто; Он бројао: Један, два...осам, деветдесет, деведесетједан...сто!

Пара има у Олук код позориште и кад дођу Немци са лептир машине. Олук је мултинационализован. Као и све банке пуне пара и Олук је прешао у приватне канџе. Сад је Олук, Žleb, Gutter, Rinne код позориште. Постављен је и банкомат. Немци су дошли после седамдесет година и донели исте. Свака реченица има псовку, сасвим нормално, нико се не љути, одрастају дечади. Најкоришћеније: мајке ти га набијем! Па иде: јебем ти сестру! И јебем те у уста глупа! Ти ће ми забраниш, да си јебеш матер. Прошао сам Југу, упознао пуно људи

из свих крајева и градова, нигде нема сем у Ниш: Јебем ти, мајку, глупу; јебем те у уста; јебем ти сестру, глуп ли си и то све као узречица. Јебем те у главу.

Нишка партеногенеза: С мочку прављен! Недоправљен. Издркан тип, само се шиљка. Ал га погоди, ко с прс у дупе. Без апострофа. Има благотелећи поглед. И благојунећи. И благомагарећи.

Како се француски језик са акцентом и котрљајућим р најлакше научи преко поруке: Жене селепе запаре комуве залепак!

Онај ко изгуби опкладу има да лаје пред Робну кућу у поноћ. Фали ти перушка да полетиш. Ко је у праву добије кару. Право име овог града тад је био Кикотинац.

Све је пре тога било замочано, шта год да си рекао, урадио, замочали би те сви. Ко га шљиви! Преведи на енгл.

У Зајечару се говорило: Ко ти клацка коске!? Овде је било: Умри!

Ок је нишки скраћено од: `оћу курац! Ручни, мануелни полиграф је била индијанска ватра. Све се признавало. Незналици и безвезњаку су поручивали: Скочи у Нишаву и удави се! Ако их је било више, предлагано колективно самоубиство: Ухватите се за руке и скочите у дубоку реку! Проверавали су водостај Нишаве сваки дан, некад била она метрица, водомерна летва код моста, да би се знало да л` могу незналице да се удаве, сами или колективно, сви џумле.

У Нишу је брза (бржија) храна, кад те нахране с говна: једи лајно! Кад треба ти умеш да једеш говна. Можеш да једеш говна за кеца до десетку Узмеш малу кашичицу из сребрног есцајга па навалиш. Ниш има дугу демократску традицију, ником се не брани да једе говна. Што сте јели говна за мене. Ваљада си научио да не једеш говна. Осим ако једу говна за паре. Једе говна за све паре, не оставља за црне дане. Радници у у фабрикама су имали такмичење у изједања из лавора са кафеном кашичицом. Свако је говњивко. Одавно се сваког понедељка у седам сати увече чека позив и саопштење да нам је додељена трећа Мишленова звезда за специјалитете од гована. Постаће Нишлен.

Седи сав знојав на шољи, док има контракције, па бесно узвикне: Излази, изем те! Стимулативна изрека, мантра море.

Иницијација ругања има свој финални испит, и то какав! Долазимо до трена када су оборили највећу Теорију на свету. Научник који је волео да се плези, коме је надимак у детињству био Онај Глупи, The Dopey One, Der Depperte, одустао је од своје Теорије свега. Питање без правог одговора: Кад си био мали `ел` си јео говна!!!! Све ове ускличнике преломила ова реченица. Универзална, светска ругалица. Правилније је овако: Је л` си јео говна када си био мали?! Шта је у Нишу правилно. Мучно сам се тражећи спас, смишљајући одговор који ме извлачи. Био сам у позицији заклане кокошке коју моја баба Петра притиска широком ванглом док се батрга. Тако сам их јео у себи са птуцањем, да бих избегао допитање на било који одговор јесам, нисам, можда: А што их сад једеш!?!?

Свуда у свету има деце, као и Нишу, која чекају свог Ајнштајна, увек спремни за њега: Онај Глупи, Ретард, Дијабола, Морон или Деген.

Шпански кабаре

Враћам се мом суседу Авди Зекићу. Он обитава тих година као дух града, зализане зифт црне косе, свеже обријан, као Мими Металац оличеног Ђанкарла Ђанинија, у тегет оделу са пругама, које само у његовом орману чујно излази, излази, излази из моде. Он је стварно био шпански глумац; позорница му било свако место у граду, био је шетајући монокабаре;

наратор чучи у њему, само нека има публице. Изводио је тако, глумио, певао, давао изјаве као да га снимали и био пред камерама.

Причали се вицеви у циклусима: Авда молер, Авда у кафани, Авда у војсци, Авда пешачи или се вози аутобусом. Стани мајсторе, једна публика виси! када је неки путник остао са спољне стране аутобуских врата. Авда Зекић кречи док газдарица на клавиру свира Циганка сам мала. Кад није имао пара у кафани се гребао: Дозвољавајући, господине, да попијем једно пиће на вашем рачуну? Ако га није добио рекао би: Господине, немојте ником рећи, да сам вас одбио. У гужви градског аутобуса изгубио је куглицу, као неко физичко а спиритуално тело. Када није нађена, закопао је у нос рекавши: Ништа, ћу направим другу!

Измерили смо се Кукоч, Рађа и остали Југопластичари, крајем осамдесетих код семенкарске радње на почетку Тасине, где је Авда петнаест година раније, куповао слаткиш у облику плаво-беле рибице: Дај ми ову морску рибу да носим деци за вечеру!

Навијали смо за Лајпциг јер је Авда био становник тог града у свом месечарењу. Јасно што је изабрао баш њега.

Добацују му док иде улицама, а он само тргне ногом да се ослободи утриза цукеле и отера га.

Када су Цигани постали Роми, забранили су песму Седморице младих: Па, после кажу, Цига луд! Последњи пут смо га срели као Циганина једног загрејаног јутра априла 1972. док је ишао на заказани матине у Пејкову кафану. Прво је запослио уличне поливаче чишћењем његових ципела: Хвала, пмркајући господине! Нама је назалним гласом одречито изјавио: Ја нисам Ром, ја сам највећи национални Циганин! Умро је ујесен исте године, и на посмртном плакату је писало - Авда Зекић, шпански глумац. Заслужио је улицу много више од неких револуционара (шта је то?) и многих самопроглашених јуначина разних фела. Пре ће добити улицу у Лајпцигу, његовом измишљеном граду. Такви и слични ориђинали у Ужицу, захваљујући нобеловцу Љуби Симовићу, су добили улицу, трг или неку локацију. Занатско-молерска школа Авда Зекић

Цига Ром

Цигани су увек били људи, роми, осим када су били човеколики мајмуни као и сви други. Не познајем Роме; све које сам упознао или гледао из близа су били Цигани. Роми нису расисти: они Цигане зову Ромима. Цигани су саморасисти: они сами себе називају Циганима. Кад су били Цигани онда је погрдно било мандов, а кад постадоше Роми погрдно је циганин. Нисам расиста али лепше ми је и име Мандов. Ром је монденско, дигитално делује. Роми су светски, а Цигани нишки. Ја их не зовем ни Циганине, ни Роме, него по имену. Нико нема надимак Ром. Иса Циганин истепео би сваког ко му рекао Роме, њему то увреда. Марисао Смокија у филму Анђео чувар.

Цигани су Евро-Индијци, Роми су европски Индијанци.

Цигански референдум: Да л` су Цигани или Роми, и поделе се на две нације, на две мађине. Роми држе натпис у радњи: Зобрањено за Цигане и псе! Док Цигани имају у радњи: Затворено за Роме и жабе! Запошљавамо Роме, Цигане не! Кафана Код Циге: Зобрањено за Роме и псе, улаз им није дозвољен самима, само уз пратњу Цигана. Или Роми могу само у пратњи паса и са бели штап! Дискриминација и антиромско расположење код Цигана. Дал` их Енглези и даље називају Ципси а Французи Житан.

Шабан Бајрамовић је ђелемски облак. Шаби са плекани зуби могао да игра оног Лименог у Чаробњаку из Оза. На његове гласне жице су слетеле многе птице: баритонско црне и

тенорско шарене, промукле. Шаби у лесковачком затвору написао песму док пуцнеш прстима; пуцкетање прстима – брзина нечега. Ђелем, ђелем – Путујем, путујем... Шабан пре но је одђелемисао на гробље је изјавио: Ја сам Србин, циганског порекла, а као што је говорио Авда Зекић: Роми су чланови партије! Деца Авде и Шабија су у белом свету негде. Извукли се одавде. Није проглашен Дан жалости за Шабија у мом граду, и нису садили багрене за њега. Шаби није признат само у Нишу; никад није имао прави концерт. Он је само био лош играч барбута – мрша.

Када је изузетно популарни Мухарем Сербезовски био повређен у саобраћајки, хиљаде Цигана је дошло пред Војну болницу, забринуто за његово здравље.

Први виц за Роме је био: Како се зове Циганка која ради у Нитекс? -Роми Шнајдер. Било их је касније пуно још. Али прави вицеви су о Циганима. Има старих Цигана, нема старих скинхедса.

Длан града

Држим Ниш на длану и гледам... Гринич има нулти меридијан а Ниш 22 кома. Нишлија сам и Европија, ма марка. И Матица маргерска. Ја сам Нишлија, а ви сте из Мачу Пикчу!

Један два три, четири пет шест, седам осам, девет десет! Лако је певати нишке песме: само научиш бројати до десет и назад до један.

Пишем есеј, или како би се рекло по нишки: интерактивну прозу.

Прва нова година коју сам дочекао, као петнаестогодишњак, је 1967. у само неколико секунди и одмах легао. Пошто је у Нишу поноћ у око пола сата раније, мора да се чека Нишка нова година у ту секунду, плус.

Пре век и по-два у Нишу је измишљен токи-воки, његов претеча се звао трле-врле. Идеш на тамо, па на овамо. Мене је запао тај важан проналазак. Шиљкање по чаршији. Прелазило сам попреко у шрех Вождову улицу од старе Робне куће до хотела Амбасадор. Деценијама сам стајао испред те зграде, на раскрсници четири стране света, гледао, њушкао, на коју страну поћи и остао ту. Јер то је једина таква раскрсница у свету, ако одеш на неку од страна, то је само једна страна где имаш отићи.

Чаир је принц паркова а Тврђава краљица.

Сокак-лаф се у турско време звале вести са улице. Данас имамо НН дневни лист који понекад излази као недељник, за празнике се појави седмоброј. Режиер у њима једно време је био Тимошенко. Остало нам и дозивништво радио Бгда, и догледништво телевизије Србије. Све остало информациони дивљи брак, назван Нишавски лавор: док переш ноге да се огледнеш у жутој води.

Нема сумње да се Калча, зна се из прича, горе на оном свету, љутио на Вука Караџића што није у Нишу тражио грађу за српски књижевни језик. О уштеди на падежима, изостављеним речим и, прогутаним словима нема збора. Прво би заштитио ЕЛ, које настало од упитне речце Је ли. Предавала би се занимљива лекција, не о непостојаном А, него о изгубљеном Т. Изгубљено т; наслов, па почнеш: гос мас Трс и тако све речи које имаш и заврши целу причу. Нисам стигао питати професора Клајна да ли се нишко ЕЛ пише са овако Е` или баш овако `Ел`. Затим долази нишка репатизација: сок соци соц, настала од парадокса ђак, ђаци, али не и џак, џаци!

Неки рекли да је Ниш настао од ништа, а могли да га ишчепркају од ситниш.

Заступљен борилачки спорт – течање. У Нишу уличне силедије, ватају пола на снагу, пола на страх. Чим им се неко супростави, одмах ваде папир о условној слободи, да не смеју у неком временском периоду да понове кривично дело, и зато одустају. Нишки мангуши тепали Млађу Недељковића што је у филмском логору цинкарио друге логораше, а ја Пепија Милетића што течао Тому Здравковића што није отпевао у оном филму Лили Марлен.

Било би шапаво да ми је неко, тамо осамдесетих, рекао овим редом: У Чегру се неће давати филмови - изгореће Саборна црква - Жеља неће играти фудбал! Одмах би га истоварио на ону кривину и обукао кошуљу што се закопчава позади, може и на чичак! На крају се све остварило?! Биоскопе у Нишу су затварали тапкароши. Чувам плакат последњег филма који се давао у Чегру: Фон Трировог Кроз таласе.

Увек се сетим страха док сам се пео на Цркаву. За старог владуку Јована који се упокојио у пролеће '75 из београдске Патријаршије су дошла велика посмртна кола, иста она која се виде на сахрани краља Александра Ујединитеља 1936. Испред саграђене Нове цркве, нови владика Јован построји свештенство: На месту божијем, вољно и уђу на епифанисање.

Чудило ме деценијама, што су сви свештеници нишког Саборног храма црнокоси. Кад се појавио плавушан коса му убрзо поседела. Да ли међу монахињама има плавуша?

Филмски возови су пролазили кроз Ниш. Колико је убистава било у Оријент експресу Агате Кристи? Херкул Поаора се баш намучио. А тек у Симплон експресу који скроз огаравио од многих тунела. Затим дође Џемс Бонд са пеширом. У филму о њему Из Русије, са љубављу, Шон Конери носио пешир, да му Нишлијке не виде ћелу. Где су у Југограду: улице Оријент Експрес и Симплон Експрес.

Ово је филм: Ричард Лавље Срце и Робин Худ се враћају из Крсташких ратова и пролазе кроз Ниш. Лавље Срце лечи костобољу у Бањи, а Худ одмара у неком винограду. Главна улица Вожда Карађорђа иде до Црвеног певца; даље је Булевар краља Ричарда Лављег Срца до Трошарине, а даље цара Коче Големог до Бање. На делу, код Медијане, направити прилаз Булевару, бини, сцени или микрофону Томе Здравковића. Код Црвеног певца неки прилаз Авде Зекића. Код Градске болнице прилаз Томе Келаве, одакле га је раја носила на рукама до града после победе над олимпијским шампионом Линком. Црни пут за Медошевац је улица Робина Худа.

Трг онога Павла, једном ће бити Драгана Стојковића Пиксија. Чаир дели авенија Драгана Холцера – Швабе; јужном стазом је журио на тренинг и меч, северном се враћао победнички.

Стари аутопут од Ниша према Скопљу назвати по Роберту де Ниру, јер је он њиме после скопског земљотреса 1963. аутостомом стигао до Новог Села. Ту је код неког одсео, продавао лубенице на моравској Малој пијаци и позајмио 20 долара за даљи пут. Бар у хотелу Амбасадор назвати по Ричарду Бартону, где је као гост љуштио Метаксу са шест звездица, добро загрејан видео дупло звездице.

Ако су укинули улице са Титовим именом и његово споменике; који је био троструки народни херој, што нису и оних који су били једном хероји.

Као мали матурант, у биоскопу Истра често гледах исте филмове кад и један средњошколац. У главној улици сретао сам вршњака са очима, на које је пала слана, и тужним подочњацима. Када сам годинама касније гледао Чувар плаже у зимском периоду, бивши средњошколац Горан П је био режисер, а вршњак Ирфан главни глумац. Њему је камера отопила слану са очију.

Од свих одгледаних шпагети вестерна у Нишу је остало манцање и манца.

Зашто не постоји у позоришту мала сцена Брзи Бродвеј, где би се поред алтернативних представа давали и маргерски андерграунд филмови: Сува крпа на дну мора, Индијанци везују песак у снопове и други.

На проћерданим студијама крио сам се од Карловог захвата. Држали ме за руке Гручо и Чико.

Вођа Жељиних навијача је локомотива која протутњи иза игралишта, писне сиреном, навијачи затрупају ногама у дрвене трибине, настане полетни жагор и чека се гол. То игралиште је једно од српских фудбалских светилишта; на њему је Бобек дао девет прволигашких голова. На истом месту сам први пут гледао и његовог наследника Моцу Вукотића. Посечене тополе поред терена су све то памтиле, памте још пањеви и корење у земљи.

На њему сам први пут видео Пасипољанца, плавог малишана! Тако је Пикси називан са југа као звездаш. Сваку лопту је у трену пренео од центра до линије шеснаестерца одакле се отворено шутира. Пиксија су ударали у колена многи фудбалски клесачи да би постао живи споменик за разлику од Микеланђеловог Мојсија, а заузимао је позу Давида док се спрема да изведе слободни ударац.

Сећам се голова које је ту постигао Драгомир Илић Чони, играч Палилуца. Чони био играчина за неке репрезентативце. Он је усменој народној књижевности оставио неке дивне десадовске псовке, у Вуков Црвен бан оф би ушле две његове псовке: Лепо певаш, јебем те у грло и јебем те тамо где ти се кожа скупља!

Одем на Жељино као на гробље, испричам се са умрлим клубом и подсетимо се на многе такме и играче. Умро је и Вардић, једини Жељин играч који је постао државни репрезентативац. Нема ни Шере Бранковића из Јастрепа, одем на трибине, одћутим минут и сетим се јесени 1966. кад су тукли у купу Загреб, прволигаша са Бубњем, Вахом и Узуновићем, 6:4, крило Часлав Крстић им дао четири гола али играч меча био Шера мајстор малих терена. Нема ни Рачета, убојитог далекометног стрелца. Да ли је жив Палилуцац Мајнер Манојловић; претеча и узор Винију Џонсу.

Чувам и даље Жељину чланску карту? Чувам и карте са свих фудбалских мечева; могао сам да приложим за пензионери стаж. Ако од тих пара давали држави за порез и доприносе ето мени спортске пензије.

Жељин стадион има историјски значај и улази у материјалну баштину мог града.

Милион пута сам испричао анегдоту за Миланску скалу, коју је изговорио Сол Белоу, мој омиљени; пренесена на фудбал се искористи када дође добар играч: Играј док научиш!

Чаирска Скала се налазила на редовима средине јужне трибине стадиона, има публику за пробране вредности и класику, и има пучки део за бурлескно, гротескно, као код Моцарта: дела за краља и дела за пук. Немате извештај са утакмице користећи само такве чаирскоскалне изразе. Плео је лоптом. Плаче и улази. Помешао финте. Тркакчо грло са две леве ноге; На десну није знао ујутру да устане и пође да моча. Пробни летачи на Планици су голмани који излећу у празно. Ш'ћеш у Мораву кад не знаш да пливаш. Пилећи шут, луцидност кокошке. У четвртак на мраморску пијаци, па замени телећу ногу јунећом! Добио пеналско колена од шутирања истих. Шамарање лопте. Дзми гу! Падоносни дриблинг. Лопта нема дршку. Лопта га ударила у дечији додатак. Речник скале: пола финте, има цуг, има цим, трапинћус; Играч провала, дрибла самог себе, нема или има нерв. Може само са руке да постигне гол, ако му дозволе да игра са руке, само њему. У војску ће буде род: падач. Упијач је лажни пад да се изнуди прекршај, тако смо звали пад сличан скоку са трамбулине. Или циганска лапта. Показала се бака! кад се промаши пенал из таквих фаула.

Ниси фудбалер док те не удари лопта у муда више пута, то иницијација; не важи за женски фудбал. Чандрљиви ударац, чољава лопта, фрљока; Тестерац, точкар, сапетљивко. Тражи ровце, испало му пенкало. Тај фаул се зове: Где ћеш кроз ја! Прошла му лопта кроз пишкало.

Убивствено питање у Чаирској скалу: Што играш фудбал? Први у Скали приметим: Док научиш!

Када је Летећи Мостарац добио десетку на Чаиру, он је ипак примио гол пред крај меча. Марић је био код првог статива, кад је лопта пролетела у гужви према другом. Пребацивао се и он на тај део, и кад је видео да лопта улази у гол, бацио се телом у најближег нападача и јаукнуо – судија је свирао фаул над њим. Како му замерити кад је све одбранио пре тога.

Прави надимак за Раднички да буду пуцке. Пуцке или враголани.

Чаирска школа за постизање голова из корнера од Р(аче) Стојановића, преко П(икси). Стојковића до Р(амбо) Петковића. Ја сам их давао на малом фудбалу.

Ставио бих опкладу на мене да ћу Пиксија убедити да је био бољи играч од Месија; на основу његових мерила: фудбалске памети и уметности.

Било би скроз шашаво да је неко предвидео бомбардовање Југосада, не би ни смео. И то је на крају стигло. Касетне бомбе су падале, уништиле, убиле и раниле, али где су бачене је питање. Гледао сам 8 маја 1999. како се четири контејнера касетних бомби спуштају према аеродрому, праћене штектавом и праскавом пуцњавом наше лаке противавионске артиљерије.

Гледао сам из даљине када су на Број Шест бацили некакве конце на велики трафо. Нестаје струја и почињу редом гасе да се сијалице од Ниша према Прокупљу, а моја у балчачкој кући последња.

Као што је рекао онај Немац, генерал Натовић: Гађају дуванску јер војници Који Иду На Косово пуше, мост јер преко њега иду на Косово; могли су да сруше цркву јер се војници који иду на Косово ту моле; породилиште јер се ту рађају деца војника КИНК. Биоскопе, библиотеке, јер ВКИНК гледају филмове и читају књиге, симфонијски јер ВКИНК слушају музику, млеку, пекару, посластичарнице које држе Албанци. И срушили су војни притвор где су доводили Албанце са Косова, неке терористе, неке политичке. Тог немачког генерала звати генерал Вкинк. Сад говори генерал Вкларк: В као воз на грделичком мосту, Е као ех да није наишао баш кад је овај притиснуо дугме, С само да је мало раније Л лансирао И индијанску секиру, него је К касније и Л лушила га и Р разорила сКроз. И овде долази онај број 1381,07052. Вкларк нама осиромашени уранијум, Смилошевић нама осиромашену демократију, човек осиромашене памети.

Мој кафански живот је установљен на геометријском темељу. Постојао је туп троугао који исцртале кафане: Калча – Галија – Србија. У почетку је почивао на две катете: Калча – Галија; Галија – Стара Србија. Имао је и две временске зоне: девет – пола десет увече; и друга пола десет – десет дубока ноћ. Тај троугао није имао ортоцентар, а данас од тог троугла је остала само хипотенуза Копитаревац или Казанчијско сокаче. И Галија са ове стране; Стара Србија постоји као гостионица и сарај за трговце и кафане од 1879. То је година првог тениског турнира у Вимблдону, загребачког гробља Мирогој и ко зна још чега. Мени је једна од првих док је радила до 22. Нисам зато имао добар тренинг за дочек Нове године. Ја сам отворио Казанчијско сокаче цело, отворио сам га једног касног мајског дана 1994. Замолио сам шефа Галије да избаци столове на покоцкан сокак и попио сам пиво. Ту сам после четрдесет година завршио уматичен кафански живот, ако то значи да сам био матица неког друштва. Постоји

много прича о инсталацији духа у кафани; ЗРадмиловић је то био у Српској кафани; АДедић у Еспланади; мени је било тако у више њих.

Подземни сокак се може направити испод Копитареве; сместили би старије занатлије, који су били ту надземно, нек лупају доле да се не чују. Не би то било сокаче, него катакомбе.

Чула се посебна музика из добрих ресторана; то је цврка спремања роштиља и гласа се вађење затварача бутелних вина од португалске плуте својим плопањем. Био је постављен турски мизансцен вина на геридону у Скадарлији: Дингач, оба Поступа, Жилавка - бела лепотица, Блатина, обе Грашевине, два Плавца, сва македонска и сва остала, сем Бабића. Возио сам од кафане, после поноћи, бициклу без руку до врежинског базена због трежњења.

Знају се све приче за госте: који троше и који се гребу, зна се за газде, конобаре и куваре. Ко частио куваре, а не само конобаре. Али се не помињу просјаци. Просјаци узимају рекет од власника, да им не улазе међу госте. Какве сам ја просјаче видео у животу, ти не можеш пешир да им носиш својом гуком.

У кафанама су ипак увек били најважнији музичари и певачи. Више волим што сам уживо слушао Тому и Шабана и Луиса а не Синатру и Џегера. Ови наши се јесу коцкали, али нико им никад није рекао, као мафија Синатри: Стави тупе и иди ради зашта си плаћен.

Музички да живим у улици Данице Обренић и да се из невидљивих подних звучника чује Где си душо, где си рано, где си сунце огрејано, а дођем до своје зграде која се зове Томе Здравковића; као оне зграде или куће на којима пише име власника, и уђем у свој стан у којем права какофонича: на старом радију Заим, на оном стерео и Горан Поткоњак држи час, па медикус музикус; а филмски станујем у улици Саше Петровића. Спортски станујем у улици Швабе Холцера јер пролазио њоме до управе клуба.

Песма Нишка бања није цела преведена на цигански. Она је нишки бећарац, и није за играње, него за мешање. Није напотичава, а ни насавичава. Отварам конкурс за нове строфе Нишка бање; може и на српском и ромско-циганском језику. Направи ти једну строфу за поколења: Док Ниш цмије... толико за почетак. Шетни воз Ниш – Бања и назад. Нудимо смештај гостију и њихових костију.

Врањански болеро – изгубљено јагње. Ајде ону песму: са вр` језика!

Када се напусти Ниш и крене ка истоку, тај део иза Сићевачке клисуре се зове Колорадо: Црвена река, Црвени брег, Шпај .

Најлепши залазак Сунца је код старог Вулкана, гледајући са старог нишавског кеја.

Нишава је лети дно-лига. Виде јој се ребра. Има камење у бубрегу, бешици и мехуру. Нема пливања можеш само да се чешеш о њега. Нишка руга: дупе му на тињу. Топла је, није без срца; а кад је мутна орање. Нишава је сељачка река до Ниша; увек је орање, залива је киша, и она залива бапте сељацима. Њој трансфузија стигне из Завојског језера.

Није увек расположена за жубор. Шта ли она оджубори Морави док се улива у њу.

У Лондону киша, а у Нишу рима. Дон је тихи, Морава дзми, Нишава застала. Нема панта ре, прескаче јој срце. Водена тахикардија.

Код Медошевца или Поповца постројење за пречишћавање воде даје нову чисту притоку и одатле је Источна Морава до ушћа. Кад уђемо у ЕУ, заједно са Бугарском тада Нишава може да постане Источна Морава. Јужну Мораву средином 19-ог века звали Бугар Морава. У Нишу била Моравска бановина.

Источна Морава. Велика Морава постаје Средоземна.. Медитеран Сеа ривер.

Нишки ми се: Јест ниси! Има ли те негде да те нема! Лиии! Нишки самоуспех.

Аке тале! Стави обавезно: нешто велико, огромно, моћно. Пријатељски су га тапшали по носу. Увати се за очи, да не лажеш! Ћене ћене за неки наслов би добро легао. Увек користи деминутивче.

Десет девет, осам седам, шест пет четири, три два један – нула!

Мој лого града: ЦМОК Ниш.

Поглавље 7

Фудбалска библија -Посланице

То је мој занат, ја сам за то рођен – Арсен Д

Звонар фудбалске цркве

На лопту! говорила је моја мајка. Озрачен сам фудбалом. Жуљају ме и данас копачке које никад нисам обуо. Стадион је био моје друго уточиште. Познати су ми сви у мојој земљи, али нису сви страни. Први је био Шамартен у Мадриду, затим златни Олимпик у Риму и сребрни Парк принчева, па тек стари добри најбољи Вембли.

Откривао сам библију где сам ставио Пелеа у сакралну позицију, фудбалског Исуса, са три јеванђеља: Јованово, Артурово и Дијегово. У првом би Кројф изнео шта атлетско тело постиже у игри; Зико објаснио утицај сувог ума, Марадона огромни значај страсти у игри. Све ово се провлачи кроз остале библијске приче.

Поседујем истанчан укус и мирис за фудбал. Дегустатор сам старог, доброг, одлежаног фудбала, као вискија који је остао од Шекатоновог покушаја освајања Антартика. Њутн је предавао празним зидовима, ја празним главима. Карајан је дириговао затворених очију и без партитуре. Човек који је измислио фудбал, никад га пре тога није играо. Носим фудбалску музику у себи. Ванвременски познавалац игре. Просветитељ. Највећи ум. Велеум. Могу да објасним што сам најистуренији играч Земље у Свемиру! Док смо се прикупљали на фудбалицу - гледао сам према улазима у Чаир, на све четири стране, да ли ће изникнути вршњаци Зико и Сократес, да направимо фестивал песничтва. Како ми рукујемо лоптом. Колико је игра губила док је Сократес завршавао медицину. Све то није битно само за мене; важан је утицај на друге. Био бих нови Бобек да сам играо фудбал, уз подршку родитеља. Развикаћу то касније и стално понављати.

Највећа спортска легенда која постоји је о двојници каратиста, који стоје непомично један наспрам другог, и после два сата један падне мртав. Тако и ја после деведесет минута дигнем руке у знак победе и разменимо дресове. А ко ми био противник? Дип блу - Дубоко плаво је моћни компјутер за шах. Компјутер за фудбал је Шорт грин - Кратко зелено; ма не! Компјутер сам ја.

Фудбалски језик за почетнике, прваке или зналце. Фудбал није ни уметност, ни наука, већ езотерија. Први фудбалски аксиом: Само ударањем лопте унапред може се постићи гол! Геометрија су линије пута лопте право, попреко и завојито. Фудбал је бек који жели место на крилу, али се ту највише пита центарфор; он је против. Хајде да играмо рагби само ногама. Ето нама фудбала!

Људи штите много тога, ја хоћу фудбал да заштитим, нестаће; нису на првом месту вештина и витештво. Звоним за фудбал. Фудбал је зелени спорт. Фудбал нема далеку будућност. Фудбал ће умрети као гладијаторске игре; играће се негде аматерски, као данас рагби.

Фудбал ће умрети због потпуне неправде. Кад се бирају најбољи играчи испадне неправда, неправедно је суђење са Вар-шлагом, неправедна и накарадна правила, неправедно огроман

новац и неправедна његова расподела. Неправда су многи тренери шарлатани и новинари парачи ушију. Дарвин у гробу коштаном шаком природним покретом прекрива празну очну дупљу због неприродних правила.

Пре само тридесет година од сто досуђених пенала, један је био стваран; данас, само један од хиљаду свираних. Један је постојан.

Радикална и озбиљна промена правила игре је донекле спас. За почетак обележити још једно место за казнени ударац за мање прекршаје у шеснаестерцу; као споредни пенал. Док за такве прекршаје ван тог простора, увести полуслободан ударац: живи зид постављен на половину садашњег размака – пет корака. Играч над којим је прекршај у казненом простору изводи пенал.

Офсајд је по духу игре и њеном имену, само кад играч одигра лопту стопалом (foot); у рагбију нема офсајда кад играш ногом. Дозволити замене искључених играча; У хокеју на леду се пакетају двојица до миле воље, па их судије пошалу на два минута хлађења. У фудбалу је престрого и непотребно. Четврта ствар је: Мање пара за сваког! Паре све кваре.

Укинути одређивање победника извођењем једанестераца. Вратити Гол Победи. Ако га не буде: судијски жири одреди победника за игру у продужетку; као у боксу и борилачким спортовима. Уз што јасније и чистије критеријуме. Труде се да дају гол и играју садржајан фудбал. Доносе се одлуке по ономе што је важно у игри без голова. Добар ударац или добра одбрана су садржај игре а не административнислободни ударци са једанаест метара. Нису казнени, није било прекршаја за њих.

Моју идеју да се завршнице светских или европских првенстава играју у више градова једног континента је узео Платини. Пошто није његова недовољно је промишљена. Све земље добију прилику да учествују, и, што је најважније, нема подмићивања код доделе домаћинства.

За време меча Манчестер јунајтеда и Арсенала с краја прошлог века, било је 5:0, уз Гигсово лудило - спремио сам студију Буриданов фудбал: Доћи ће време да ће два играча стајати између лопте, избегавати дуел да не би направили прекршај и судија ће одсвирати крај! Некада су нападачи избегавали дуеле због оштрине одбрамбених играча, сада одбрамбени избегавали дуеле због претварања нападача. Нема више бобимуровског достојанства.

Шта ако ја једини видим савршени фер-плеј, библијски и божански поштену игру. На фудбалу видим какав је ко човек. Мој антрополошки есеј: Хендерсон, краљ росе.

Потписао сам стогодишњи уговор са фудбалом; како се приближавам крају – проширен је у вишевековни, јер ће моје идеје кад тад проћи. Закон игре је на мојој страни, судије и други који га тумаче, нису на његовој страни. Ово што пишем сада о фудбалу је већ археологија.

Као у филму Повратак у будућност; ја стигао из наредног века у садашњост. Изнесим им тадашња правила игре, све и то ново: Нисте ви још спремни за ово!

Лопта са дршком

Мушки есеј: Када се фудбал играо са спуштеним штупцима. Била мода спуштених чарапа, пратили је Швеђанин Хамрин у Милану, пети Битас Џорџ Бест, Мађар Шандор; левоноги Омар Сивори из Јувентуса, танконоги Марио Корсо из Интера, торински Бест Ђиђи Мерони, а код нас Жанетић, Паја Самарџић, чак и неки од одбрамбених. Време када су стативи и пречка били четвртасти. Играње фудбала без жутих и црвених картона; ИФ са свим дугокосим играчима; ИФ са задигнутим гаћицама; ИФ са голманским сунцобраним качкетима; ИФ по дубоком снегу са извученим црвеним линијама и црвеном тачком за пенал; ИФ по

шљаци, без лажних падова; ИФ без резервних голмана; ИФ са правим судијама; ИФ са повређеним играчима који нису хтели да напусте терен; ИФ без туриста на трибинама; ИФ без замена за време меча; есеј ИФ како играчи добро играју спољном бекфуд јер су боси играли у детињству, да не одеру палчеве. Есеј: Како се Пибе загрева; прво околоторнус да намигне некоме; затим коругатор да се намршти на освајаче, окупаторе Малдива. На крају дође његова лоповска рука.

Ти што се премарају преко границе издржљивости на фудбалу, њима не треба доктор ни физиотерапеут ни кондициони тренер, него логичар, физичар и геометар који им показује којим линијама се крећу. Највише по хипозенузи. Трчим без расипања снаге, економипшем – рекао је Бобек.

Лопта са дршком многима помаже да ухвате знање о фудбалу.

Штрајк сакупљача лопти

По ослобођењу Београда играли меч младићи Београда против бригадира Друге пролетерске и било 2-3:0 прво полувреме за младе. На одмору у свлачионицу им ушао командант и рекао: Ако не победи Друга пролетерска, сутра сви идете на Сремски фронт! Публика била наоружани партизани који пуцали када Друга давала голове из непостојећих пенала и од среће што су на крају победили. Певач Миле Богдановић и голман и глумац Северин Бијелић рекли: Морали смо да пустимо Другу пролетерску. Тако су и у рату узимали бодове Дражи.

Из тог тима Друге пролетерске настала је Црвена Звезда, из Прве настао је Партизан. Зато у Звезду долазили сви Ужичани, Чачани и Шумадинци. Прва пролетерска имала прече право да доведе сваког играча који обуче униформу. Требао се Партизан назвати Легионар, а Звезда Јаничар, јер и даље скупљају децу по Србији и региону, и сиромашним афричким земљама. Колики је у овом тренутку одмер у победама између ФК Јаничар и ФК Легионар. Доктор О је био комесар Црвене Звезде. И данашњи њихови комаданти улазе на одмору у свлачионице противника и обећавају или прете.

Да ли су и пре рата БСК, Југославија, Грађански и остали морали бити првацима. Предратно велико име Моша Марјановић се разболео, није могао на силу волети социјализам.

Бобек је на трећи позив отишао у Партизан: Две године војног рока ко зна где или три у Партизану са мајорском платом. Минирноо! У Партизан, напред марш! Зебец је отет, киднапован као шпијун. Чајковски и остали исто долазили због плате. Да само, од свих њих, Бобек није дошао, Партизан би се угасио и био заборављен, као Наша Крила, тим ваздухопловаца.

Стјепан Бобек је, као велики фудбалски уметник, знао да одигра нешто само за љубитеље са посебним естетским потребама. Његово схватање игре увек је било изнад могућности већине појединаца око њега. Бобек је имао апсолутни слух за игру фудбалску, као Властимир Павловић Царевац за музику народну. Нису открили тајну Царевчеве леве руке на виолини, као ни тајну Бобекове пете. Играње петом и пропуштање лопте да се завара противник – врх уметничког у фудбалу.

Његов деда, Чех, дошао у Требиње да прави пругу као геометар, не знам, према Дубровнику беше. Холцеров отац дошао у Ниш да прави пругу према Скопљу. Рајков отац био железничар. Рајко Митић из Беле Паланке је требао за Раднички да игра. Био уцењиван да не постане тренер; био Дражин омладинац за време рата, он је био прави, заиста отписани. Отписали га из Звезде.

Да ништа није урадио за Београд, Штеф Бобек, у којем живео шездесет и три године, него што је средио Иви Робићу служење војске и певање свако вече у Дому ЈНА пуне две године, заслужује много веће почасти. Бобек слушао Робића на неком хрватском круговалу. Није постојало веће пријатељство него што је било између Бобека и Глигорића. Спортска браћа. Бобек био војни библиотекар. Кремиран је са мојом књигом. Сви такви треба да буду сахрањени у националним пирамидама фудбала по земљама: Пеле, Ди Стефано, Пушкаш, Бобек; све фараон до фараона.

Милоша Милутиновића Плаву Чигру терали га да игра болестан од туберкулозе, нису му рекли – мислили да му нема лека, па да га искористе до смрти.

Прве године по ослобођењу у Нишу су живела два, чак три најбоља одбрамбена играча Југославије: седмогодишњи Фахрудин Јусуфи, чији је отац Мамут имао посластичарницу, и једногодишњи Драган Холцер, чији је отац погинуо у Словенији, као члан ОФ или партизанског покрета. Тада је Пеша Илић био четворогодишњак. Холцер, Јусуфи, Пеша...не знам да ли додати и Шабија Бајрамовића, који је играо лопту са руским војницима који су ослободили Ниш; не знам ни шта је играо.

Када се Раднички појачавао за мечеве са бугарским репрезентацијама – стизали нам чувени Аспарухов и најбољи Христо Бонев. Једном дођу Холцер, Вардић и Остојић; затим Цоле Јанковић и Ђурић из Краљева, па Ђорђевић и Радовић из Пирота.

Националисти су могли да навијају за Звезду, као српски клуб, јер није имала много играча из других република и народа. Партизан је у почетку имао већином Хрвате, зато био југословенски клуб. Постоји данас прање спортске биографије; као Звезда била опозиција увек. Била милицијски клуб. Националисти су можда знали да је Рајко био припадник Дражине омладине. Само име Звезда, па још Црвена. Да се Власи не сете. Ако су српски клуб што се не зову Карађорђева Звезда. Данас ту Другу пролетерску преводе у јединицу Равногорског покрета.

Звезда може 1946. да слави само као годину рођења Цајића. Највеће добро у српском фудбалу Црвена Звезда и Партизан; најзло исто они. Партизан и Звезда спадају у осетљиве групе. Ту су и њихови комесари-новинари. Почетком седамдесетих имали најачу клупску партијску организацију. Хвалио се опозициони клуб да су и ту бољи од Хајдука. Секретари били Миљан, Бранко, Станислав, Зоран; то им илегална комунистичка имена. Неки од секретара тражили да играју стандардно, јер су то што јесу. Миљан, инжињер душа, и у Звезди и у репрезентацији имао основне ћелије Савеза комуниста.

Онај борац није украо црвени шал што му било хладно, већ као навијач Звезде.

Пред један меч Звезде у Нишу против Радничког, четворица домаћих играча позвани на војну вежбу. Сви који били у резервном саставу. Дух Друге пролетерске и даље лебди, фама о њеној непобедивости се шири.

Пети судија

Мони Карно је фудбалски судија из Скопља, који судио нишком Железничару у поразу од Партизана са 10:1, када је Бобек дао девет голова. Чиме ли се бавио човек тог имена и презимена. Мађар Жолт, који судио финале Светског првенства 1958. Бразил – Шведска 5:2, био оперски режисер. Њима се није могло догодити...

Наша, ђубре! викнуо је Вилсон Цони, са бројем 6 на белом дресу Хајдуковом, у микрофон на атлетској стази у преносу неке њихове првенствене такме, упућеног махачу који је аут доделио

њиховом противнику. Марјане, јебем ти мајку у пичку! је довикнуо голман из свог шеснаестерца, али Рауш тих дана није прао уши.

Предвидели су Монти Пајтоновци пре педесет година и ово: Судије дају жуте картоне и кад напућите усне.

Умирање игре је почело почетком седамдесетих када је један бонвиван и фудбалски фићфирић Жоао Авеланж победио аутентичног познаваоца правила игре и њеног духа, сер Стенлија Рауса, гласовима афричких земаља којима је сам платио годишњу чланарину да би имали учешће у гласању за новог председника Фифе. Он им обећао више места у завршници саветског првенства, уместо да се за то изборе квалитетом.

Средина упокојења фудбала је случај Анријева рука. Сви, сви, сви, чак и политички аналитичари, су га нападали. Фифа је, замислите, исплатила пет милиона евра одштете Ирцима. И укопала саму себе. Што је то било убиствено - Једини Ја сам рекао да није играо намерно; и да није то трагедија - моје извојено мишљење, него је трагедија што ће сада сваки додир лопте и руке да се свира као прекршај. Прво се то догодило на утакмицама, а затим се нашло и у правилима. Накнадно сам дознао да нисам био једини, јер и Пеле исто рекао да није било намерно играње лопте руком. Само је то писало у Закону игре. Неки тражили да се Пеле казни због хулења.

Претпоследња фаза: биће намештених мечева као у кеч-ес-кену. Знаће се резултат, колико досуђених пенала, подељених картона, ко ће постизати голове.

Последња фаза - фудбал умире. Долази пропаст фудбала. Крај су нова правила са употребом ВАР-а. ВАРка технологије. Једног дана ћемо добити судијско Велико братство које ће моћи по завршетку утакмице да поништава све одлуке судија и ВАР-система и кроји резултат. Ако све се то једном избаци и врати на оно старо: судија и два помоћника – сваком своје; спасиће се игра. Фудбал ће одумрети и ако га игра цели свет. Као гладијаторске игре; и кликере је играо цели дечији свет, сад их нико више не игра. Чувам све своје кликере.

Стивен Хокинг је 15 октобра 1963. написао дисертацију о Великом праску и постанку Свемира поводом сто година постанка фудбала. За ту прославу 23 октобра 1963. игран меч Енглеска - Остатак Света; Рест оф Ворлд. Било 2:1 за Енглезе, Милутин Шошкић бранио Друго, а дугоруки Јашин Прво. За Енглезе играли будући светски прваци Бенкс, Вилсон, Боби Мур, Џими Гривс и Боби Чарлтон, извео их Алф Ремзи на Вембли. За Свет загрљени изашли: Јашин, Ђалма Сантос, Шнелингер, Пљускал, Поплухар, Масопуст, Копа, Денис Лоу, Ди Стефано, Еузебио и Хенто. Мењали их Уве Зелер и Пушкаш.

Нећу бити жив за обележавање два века 2063. Играће се меч Остатак Енглеске - нису нашли адекватног противника, јер нико више не игра Онај фудбал. Шекспир морао да пише драме, није знао за фудбал.

Последња шанса Енглезима у спасавању фудбалског ферплеја је била 2009. када Аршавин рекао судији: Није био пенал нада мнош!

Наредник Кришо, кога је играо Луј де Фин, је постао Сеп Блатер. Његов наследник инспектор Клазо је постао Колина. Још један трагични и убиствени моменат је био 1998. кад је за најбољег арбитра Светског првенства Блатер прогласио Колину, лошег судију, а докусурено је све одлуком када су му дали у руке вођење суђења у Фифи и Уефи. Као да су главне полицијске академије довеле за инструктора и предавача вишег инспектора Клазоа; Колина Глупа рука закона. Живот имитира уметност: Колину да сместите у колена нападача, не би знао да ли је прекршај. Мој будак боље суди, да му уградим пиштаљку.

И Бог грешни, чим је направио Колину. Судије на обуци у Фифи играли ћораве баке и добиле ВАР. Све судије обукле царево ново одело које скројио Колина. На себи имају само пиштаљку којој су одсечене ноте знања, продорног звука мушке игре; свира све фалш. Са ВАР-ом је пиштаљка добила посмртне ноте за свирање краја фудбала. Колина, као и онај разбојник Прокруст, направио пиштаљку са три коморице, а само једном кошпицом, као три шибице – шта ће да свирне: за једне, за друге или никога. Оваква пиштаљка не свира Бетовена, него звиждук лопова, оног што стражари: крадите, нико вас не види! Плећка! Пенал! Није пенал! два пенала!!

У колеџу Хароу, колевци модерног фудбала, колико само чувају ватру када дали Колини почасни докторат.

Некад у Енглеској био најбољи судија, па одмах остали до њега. Данас имате најгорег судију и онда се сви гурају да га истисну са тог места. Када је неки судија последњи пут испраћен аплаузом на крају утакмице. Било некад. Судије да буду у чадору на средини терена у полувремену меча, да их нико не дира а сви виде.

Завршетком серије Мућке, сви ти ликови су постали фудбалске судије. И Дел Бој, и Родни, Деда, стриц Алберт, Мики Пирс, Бојси, Триг, браћа Дрискол и сви други. Већина тих комичних ликова, већином неспособних, покварених или излапелих, су наставили свој преварантски и паразитски живот као фудбалске судије: Лези лебу да те једем – су Мућке по српски: Само будале и коњи раде! Почели глумити фудбалске судије: Прави деда је постао Мартин Аткинсон, стриц Алберт је онај Мајк Дин, Дел Бој је Ентони Тејлор, Родни је покрио три-четири улоге: судија Мајк Оливер и његова браћа, Мики Пирс је Крејг Посон. Бојси је Андре Маринер. Остали су све Триг до Трига. Деда Аткинсон и стриц Дин су после смрти постали вампири у Вар-гробници. Криминалци Браћа Дрискол, као пола банде браће Далтон: најнижи и највиши, су поделили послове, виши Мајкл Рајли је узео да покопава енглеску судијску организацију, док је нижи постао Дејвид Елрој, дрвени судија и консиљере Фифиног Борда задуженог за промену Закона игре. Тело које је предложило да свако играње лопте руком буде законски кажњиво. Раније писало да је само намерно играње руком закон. Сад је свако играње руком криминално: и намерно и ненамерно. Као да је Ал Капоне у ставио закон своје деловање: Он може некажњено да убија, подмићује, рекетира, продаје алкохол у време прохибиције. Ал је исто рекао: и Ингрид Бергман је ишао у затвор због утаје пореза!

Измишљамо правила по систему: три корнера пенал. Док су три стативе гол!

Слоу-мошн је виртуелни свет, људи се тако не крећу, осим пантомимичара. То што се може видети само на успореном снимку су ставили у правила. Као да животињска чула приписујете човеку.

Велико претварање са лажним падовима је почело крајем шездесетих. Не памтим да је ико то раније покушавао. Владао је свесветски срам. Наравно ко би други него Италијани. Неко из европског шампиона Милана је био тај први; није господин Ђани Ривера, него неки други нападач, можда Сормани, натурализовани Бразилац, или Прати најбољи стрелац. Кад бих се сетио да ли је падач играо са спуштеним штуцнама, као Ђиђи Рива, онда је то био Прати. Три деценије касније почели и одбрамбени играчи са падањем. И опет Милан: први су Малдини и Неста; не освајају лопту, губе дуел, саботирају и падну. Данас сви падају од голмана до оних на клупи за резерве. Сви који прате игру, прихватају то као нешто нормално и оправдано. Двоструки морал присутан; наше грубо бију, њихови се претварају.

Падали на званичним утакмицама, нису на тренинг и пријатељским, па почели и на њима; и пионири падају. И рекреативци, ако не играју на бетону.

Није био пенал, и рониоци то видели, и из подморнице се видело, и Џемс Камерун видео са дна Маријанине бразде. Дубоко зароњење у шеснаестерцу.

Први пао код ремпловања Луис Фиго.

Први играч Партизана који то радио био Моца Вукотић, код Звезде Дуле Савић; имали сличну кореографску фигуру: удица му закачила једно стопало, па се цимне и тресне.

Фудбал није измишљен у Оксфорду или Кембриџу, где студирао крем, него на мање познатим колеџима, где су момци пуни енергије чекали викенд да се истуку с неким негде. Но, пошто су били по интернатима удружени су почели да се играју лоптом. У Рагбију су почели први, а колеџ Хароу је тој игри одузео руке – играло се само ногама.

Мат Безби је упознао у Другом светском рату Џима Марфија Велшанина, који ће му бити десна рука у Манчестер Јунајтеду. Водио је тим Велс на СП 1958. у четвртфиналу у поразу Бразила 1-0, играјући без Џона Чарлса. Боби Чарлтон прича да је на тренингу Марфи трчао иза њега и говорио му којим путем да иде и чувао га од погрешних одлука.

Дико и два друга

Не диже се више фудбалска прашина за великим играчима. Пеле и неки други су били оригинални велики играчи, ови данас су њихови фалсификати, мада има добрих фалсификата. Сви вежбају извођење пенала на тренизима, само Меси и Роналдо и још неки то раде на утакмицама.

Пеле из села Трес Коро... Три срца има Пеле. Пелеов отац Дондињо је Краљотворац. Богоотац. Пелеа укућани звали Дико; у дечијој игри о идолима, погрешно рекао за голмана Васка де Гаме: Беле или Биле! То зазвучало као Пеле, препотентном Хозеу Алтафинију, па му се наругао. Име остало заувек, па је неки политичар некад рекао: Ја сам Роналд Реган, председник САД, а ви сте Пеле, Вас зна цели Свет.

Пошао на праву пробу у Сантос године 1955. када сам ја гледао први фудбалски меч. Џингу играо, улични стил фудбала, као и сви Бразилци. Пеле није ишао на десетобој, био би добар. Он је као Карузо; може све гласове и све улоге. Распон гласа од осам октава. Бас и тенор; бел канто и драмске. Пеле може све редом: и халфа и бека и све у нападу. И голмана ако затреба, син му био голман. Ако је Пеле десетобојац, Кројф је осмобојац, Зико седмобојац, Роналдо петобојац, Меси је тро-па.

Каријера сваког фудбалера је ноговет. Најплоднији и најбогатији ноговет је Пелеов; голова од хиљаду до две, асистенција безброј – име му је Поздрављач гола.

Лепо је Пеле рекао, он је Бетовен. Само одакле он то зна, ја му нисам рекао! Нисам рекао ни Марадони да је Моцарт по дару, док он мисли да је Боно; левак постао левичар. Кројф, Бекенбауер, Зико. Наћи тројицу композитора и за њих. Складно они играли фудбал. Значи овим редом: Вагнер, Хајдн, Чајковски.

Ако се чита његов фудбалски рукопис Пеле је Џојс, Фокнер и Шекспир, Зико је Томас Ман који кашљуца и повраћа, Кројф је Хесе, Марадона магично чудо Борхеса, Астуријаса, Љосе и Маркеса, ови данашњи су петпарачке приче кроз смс-поруке. Меси и Роналдо су сува епика са сталним епитетима: фантастичан, феноменалан, спектакуларан, праве магију и остали митови: нај икада. Треба да стоји да су и центрифугални и центрипетални. Само у једном су исти Пеле и Меси – и Пеле је рекламирао пепси. Меси у Аргентини није најбољи ни на слово м, бољи су Морено и Марадона. Речено је да он нови Марадона; петорицу које су исто тако најавили: Ортегу, Тевеза, Ајмара, Рикелмеа и Месија да саставе не би попунили Пибета.

Роналдо још сто голова да постигне из измишљених пенала, неће достићи песнички узлет Руменигеа или Ромарија. Нема збора у његовој упоредби са Еузебијом, ја бих увек пре узео Шалану или Футреа.

Био би несрећан обрт за књижевност да су Милош Црњански, Меша Селимовић и Душан Ковачевић постали фудбалери, а волели су и желели то. Мени је обрнуто: не би она ништа изгубила, био бих други Штеф Бобек: софистицирана техника целим тело, несагорива и неутажива страст и тактичка супериорност фудбалске интелигенције и маште. Мој спортски надимак је: име презиме побегује.

Установљена је Арантесова награда за фудбалско песништво. Добили су је Роналдињо за своје игре од првенства у Јапану и Кореји до првенства у Немачкој. Чаби Алонсо је поставио задатак свим задњим везним како на одличну технику, добар преглед игре и врхунску интелигенцију, долазе скромност и поштење. Следеће две године награду деле Аршавин заједно са Бербатовим, за игре у Зениту, односно Тотенхему и Манчестер Јунајтеду и државном тиму. Бербатов за додавања преко главе, учио је из Зикове геометрије убацавање лопте у барицентар између три играча. Добија је Луис Суарез за његово трогодишње песништво у Ливерпулу. Три године се иста награда задржала у Лестеру. Поделили су је прво Марез и Варди за све стихове написане на противничкој половини; заједно је припала за игру у два смера: назад Канте – Дринквотер напред. Канте је ушао у виш: Седамдесет посто енглеских терена покрива трава, а остале Канте; Дринквотер играјући унапред из прве са много дуплих пасова, није изгубио лопту до Божића. Навукао цео тим на тачан пас и прву лопту. Добио је и Душан Тадић оне године са Ајаксом у победи над Реалом и добијеном оценом11 у Л`Екипу. Дата је и Томасу Милеру који је ручним испирањем напунио трезоре Немачке и Бајерна драгоим камењем, највише црвеним рубинима, љубичастим аметистима и белим дијамантима. Његову круну носе све то време. Држао је на глави и Левандовски за неописиве голове. Није Рашфорд добио Арантесову награду – спремао све главне улоге код Шекса – убеђивали га да је епизодиста. Глупи дифовац Мурињо то чинио.

Пеле је фудбалско фобержеово јаје, у њему су још двадесетина њих, за по листић тањи. Остали могу гледати и дивити се. Зидан, Меси, оба Роналда су фобержеово муњак-јаје.

Пеле играо божијом главом, није користио руке. Пеле је највећи и због сто првог разлога: играо је у време када су играчима бранили пити воду за време меча. Нисам заборавио да Пеле никад није носио капитенску траку. Носио је круну. На његовој круни урезано је и моје име. Док је глумила Сара Бернар, даске су гореле под њом, Пеле играо само у Бразилу, и где год била спржена трава.

Пелеов наследник Пелињо се још није појавио. Када је Пеле постигао хиљадити гол, људи се спустили на Месец; када нови Пеле буде дао више од хиљаду чистих голова људи ће отићи на Марс.

У шаху нема пораза када играте са две краљице. Исто тако у фудбалу: Пеле и Гаринча нису никад изгубили меч заједно.

Знао сам 1958. за долазак Пелеа, имао сам његову сличицу. Знао сам да је Клеј 1960. на Олимпијади у Риму узео златну медаљу и победио Пјетишковског за кога сам чуо пре тога. За Болта сам први пут чуо на неком европском атлетском митингу, истрчао је сто метара далеко испод десет секунди.

Коју годину касније Јусеин Болт је имао врхунску спортску мотивацију, не да зброји пуно олимпијских медаља, него да стане крај двојице највећих. Пелеа и Алија. Ево, стао је. Ја му то кажем. Пеле Али Болт - њима је конкуренција само Бог: Да ли може да понови њихово дело

са неким другима. Бога често помињем да би ме сви разумели. Највећи у историји спорта: Пеле, Али, Болт, све црнокошци. Пеле, Али и Болт једини савршени спортисти.

За покер им недостаје још један – могао је то бити Ленс Армстронг, само да је одмах признао замрзавање сопствене крви. Деца настала замрзнутом спермом из банке су бастарди или андроиди.

У колико корака Болт претрчи сто метара? Болт је зец на трци од сто метара.

Пелеу за три светска злата требало двадесетак сати, малтене цео дан; Алију за три светске титуле требало добра два сата тешког тепања; Болт освојио три светска злата за мање од четрдесет секунди.

Алију једина конкуренција је Клеј. Само два боксера могу да одлуче ко је најбољи: Клеј или Али? Остали су мрва категорија за њих. Име је знак - да је остао Касијус(од cassia – кацига, шлем) сачувао би главу од удараца и не би добио Паркисонову болест. Док био Касијус нису га ударали у главу; чувало га име. Као слободни грађанин, особа он је био Мухамед Али, али као боксер да је остао Касијус. Пророк је био као Клеј, предвиђао је у којој рунди ће нокаутирати противника. Са именом пророка Мухамеда му то није успевало.

Муве у дресовима

Затекао сам две спортске легенде; Причале ми старије Нишлије да су као дечаки Шваба Холцер и Тута Живковић били предодређени за велике спортске узлете. Касније сам, као осмак, и сам то видео; када је моја школа изгубила од друге у рукомету са 45:8; један дечак нам је дао 44 гола - звао се Часлав Грубић. Гледао сам исто малог матуранта на Жељином, плавушана са бројем осам, сваки пут би од центра до казненог простора у пуном трку заобишао сваког противника. Сутрадан је писало његово име: Драган Стојковић Пикси. Видео сам још једног дечака сличног талената - Душана Милосављевића Бугарчета, али га нису привукле висине; спојите Кантеа и Лампарда, то вам је он био. Пиксијева дружина у малом фудбалу се звала: Кокаколичари. Њега су мало прерано одвукле висине; да је по истеку уговора, годину касније, прешао у Звезду, био би европски првак 1991. и не би постао Пета звезда него Прва Супернова.

Залуђен спортом; све сам пратио – знам да је Стержај шездесетих био првак Европе у куглању, негде око Ријеке Истре је живео, првак ван земље.

Осим слуха за фудбал, поседујем и добро око за друге спортове са лоптом. Прво гледање хрватског рукометаша Ивана Балића ми указало праву десну спојку Динама; показало се да је прво тренирао ногомет, и био би још већи. Одушевљавао ме својим организаторским даром Петар Ненадић, нарочито кошаркашким улазом; и он је прво тренирао кошарку.

Моје прво сазнање о плажи Копакабани је да се на њој игра лопта на песку, игралиште до игралишта. Шта би друго Бразилци ту радили. Путујући за Краљево поред села села Градац и Врба, видех да се одбојка игра на ливадама; развукли дугачак конопцац, па игралиште до игралишта са пуно деце и младих. Пролазећи возом гледах на залеђеној чехословачкој реци, да ли Морави, мали Чехословаци играју хокеј, исто игралиште до игралишта. Недомански и дружина стално се борили са Русима за сва три злата. Како су Руси некад играли кошарку, фудбал, рукомет – играли их тврдо руски. А хокеј на леду – бразилски. Фирсов и Маљцев били као Пеле и Зико. Њих два играли су само једном заједно у истом дресу Фламенга. Шкот Овет и Енглез Коу заједно трчали штафету 4x800 метара али са разделом; да је не би предали један другом. Онај између морао да је обрише од отисака длана и прстију оног другог. Још тада почео распад Велике Британије.

Да ли коњи знају или осећају да су изгубили утакмицу у прескакању препона, како подносе пораз. У филму Загриси метак речено да не знају ништа о победи и поразу. Да ли коњи што прескачу имају трему, па се богато истоваре испред препреке.

У олимпијској кади је тренирала Нађа Хигл и узела светске златне медаље. Нађа у кади, а Димитрије Пејановић у ходнику за одличног рукометног голмана. Као што сам обема ногама, главом, коленом, раменом, различите лопте ударао у зид ходника; јел` си левак, питају ме?

Променио бих у атлетици неке ствари: За све скокове у вис би се наместио електронски песак – забележи ти у милиметар колико се прескочио, ништа не рушећи. За скокове у даљ би одскачна даска била метар широка: одакле си се одразио, одакле ти мере. Добијеш чист скок и колико си тачно постигао. За све спринтерске трке са ниским стартом, не би више било судије са пиштољем, него семафора испред сваког такмаца. Светлосни холограм: првено – спреми се; жуто – позор и зелено – тутањ према циљу.

Мени су и правила у тенису неспортска, шта ће ту гемови и сетови. Играо би се као кошарка – поен по поен, може ас вредети два поена, па као у табљићу, побеђује ко стигне до 121 у финалу Вимблдона или до 101 за оне мастерсе. У првим колима би се побеђивало са 61 или у средњем делу турнира до 81. Шта играју по пет сати, мале празну струну.

Два меча из тениске историје: Новак Ђоковић против Рожеа Федерера играли 2 сата и 5 минута; у сетовима 3-0, у гемовима 19-12: 6-4,7-5,6-3; у поенима 101-76. Идеалан пример. Други играли Новак и Цонга, трајало 3 сата и 30 мин, Цонга сервира за победу: било би у сетовима 1-3, у гемовима 20-21: 6-1,5-7,5-7,4-6, а у поенима 131-121 за Новака?! На крају је Новак добио 3-2. И још сат се играло.

И тенис да се игра у мојим рукавицама. Направити тениски терен за сингл; Ужи и краћа мрежа. Не могу веровати да Вимблдон нема сингл терен.

Пинг понг је драматизован, била је нека драмолета, можда телевизијска Пинг без понга; док је - пик пак пок пук - тупо ударало на неколико места у Портрету уметника у младости. Да ли крикеташа знају да је Џојс оноματοпејски описао њихову игру? Шта ће бити са думп дампом; хоће ли Пилић, Франуловић или Новак сазнати за дело мојих ушију и препознати думп дампа као своју игру. Думп без дампа је обичан ас. Написати думп дампа, са временским размаком.

Сећам се Швеђанина Јана Боклева, смучарског летача. Као Винсет ван Гог остао гладан, јео креч, смејали му се, као и Ајнштајну, добијао оцене девет, девет и по за раскречен стил. Одавно већ деценијама сви тако скачу. Када је Јоже Шлибар 1961. у Оберздорфу одлетео до 141 метра скоком у даљину, истовремено је Марјан Печар у Делницама уватио 63 метра, то је за мене дечака било скок у висину.

Пошто се светски рекорд у ски летовима сваке године помери за два метра, да ли ће за петсто година износити километар и двеста педесет метара? Ако спринтери на 100 метара на сваких десет година скину за једну десетинку светски рекорд, да ли ће за петсто година да претрче ту деоницу за 4,5 секунде? Неће! Да ли ће за хиљаду и по годинада неко да претрчи то за 0 секунди. Неће! Прошло је пуно деценија од Овенсових 10,2 до Болтових 9,58, он би га оставио пет-шест метара на циљу. Али ту је напредовала вероватно само техника ниског старта и опрема, Овенс малтене трчао бос; он би једном видео тај старт и применио га. А не брзина, они су сви брзи много. Само ће једног трена прећи на хиљадинке или тисућинке.

Кошарку ће играти петометраши на кошу подигнутом на осам метара. Кошарка и овако умире: појавиће се трометраши.

Волео бих да је моје занимање било заштитник спортиста, спортски бодигард. Прво бих чувао маратонца на Олимпијади у Атини 2004. Бразилца Вандерлеиа Де Лиму. Он је био водећи када га је човек гурнуо у страну пута четири миље од циља. Демонстрант, носи килт и зелену беретку и бели плакат на леђима са натписом Гранд Прис свештеник. Израел испуњење пророчанства каже Библија, други долазак је близу. Ја трчим иза маратонца и кад га нападне егзибициониста, скочим испред њега у заштиту, нек манијак мене захвати а Де Лима истрчи до краја и узме злато. На крају био трећи, нису направили медаљу са подељеним драгоценостима: Бронзана са златним и сребрним деловима. Исто то бих урадио, да сам био иза Меркса кад грабио ка шестој поштеној, шампионској победи на Тур де Франсу. Будем на точку Едију који гребе уз пиринејски или алпски зид уз највеће напоре. Изненада пред њега је искочио спортски терориста и завукао му песницу у стомак, задржао га да не победи етапу, и после због болова одустао. Да сам ја возио иза, као боди-механичар ускочим и примим ударац, а Еди изврти до краја. Тако сам могао бити телохранитељ или заштитник његовом мозгу (савест), оном мршавку, оном стрелцу Гаврилу. Принципу скренем руку, померим мушицу и спасем њега и све нас. Боље да се спремао за Олимпијске игре 1916. него што је пуцао у живе мете. Могао пуцати у глинене, земљане људе или глинене пттиглице.

Данас би Голијат дизао тегове у подруму неком, а Давид бацао кладиво.

Прва кошаркашка петорка Србије: центар Душан Немањић висок 2 метра и 14 сантиметра, у простору под кошом све разгрће; поста игра Ђорђе Петровић, свирао у фрулу и гајде, веселио се и играо коловођу. Прави игру Зоран Славнић; затрпавају кош са десна Радмило Мишовић, с лева Драган Кићановић. Остало иде у руке Ђорђа Петровића.

Отишао сам на обећану доживотну робију. Одмах се враћам!

Робијашка прича

На измишљеној робији затворски папучар прихватио нови филозофски правац - пуштање мозга на отаву, отавизам. Иста филозофска школа; браћа по фусноти.

У затвору имам округло огледалце које са наличја има фудбалски мотив где нападач хвата волеј и даје гол и поред параде голмана; и та два места: врх копачке и мрежа гола имају рупице у коју се убацују две куглице, ситне драмлије. За живце, концентрацију и бољи вид. Затим бих правно фудбалске тимове на слово на слово. Прво би ишла тешка слова: нпр. на е све које си запамтио у толиким деценијама. Репрезентација на е је за двадесет година затвора, а на ц за доживотну робију. За овај тим истрошио бих најмање тих двадесет година док га састављам у сећању. Елзасар био лева полутка Работничког; Ержишник играо позади за загребачки Металац; Ердџан био омладински репрезент као десно крило-полутка; Ефремов из прилепске Победе и Ерић Крушевљанин били голмани; Етлинггер десни бранич загребачке Локомотиве; Крушевљанин Ескић лево крило некад, био мало у Партизану, има могућег унука Николу, ових нових дана; Ергић. Био сам на суђењу, идем на робију, а не на посматрање; Судија Емил Едрих био из Љубљане; Егеља, центархалф зрењанинског Пролетера; Елзнер, отац тренер и син Марко; Ераковић десно крило Срема; Елзесер после прешао Вардар, да игра халфа; Пеев као гост, беше бек Вардара; Химна им повик бразилског коментатора: Пелееееее!

Елтрин, десни-леви бек из Одрета Љубљана; Екмецић лево крило Сарајева; Еферл голман из Марибора; Ерак био леви халф Рудара из Титове-Косовске Митровице; други Ерак био средњи помагач Карловца; Екмецић десна полутка Срема; Ераковић лево крило Јединства Земун; Елез десно крило-спојка Локомотиве Загреб; Био је неки Еремић, сигурно негде, можда у Сомбору, долазио на пробу у Жељу.

Још сам у затвору, чекам да се сетим голгетера и главног организатора игре. Док се не појаве, одбијам помиловања.

Узгред, била четворица Гуцмиртла. Јосип био у Динаму. Нонвајлер Румун био исто Четврти.

Електро montaжа се зове тај тим.

Тим Света је нови Евертон. Играју за њих Еузебио, Емерих, Елбер, Ето, Едер, Еду, Едуардо, Емерсон, Едмилсон, Едињо, Енрике, Ефемберг, Норберт Едер шгопер Немац, Ериксен Данац, некад био бек, данас полутка, Еванс голман Јужне Африке. Десни бек Колумбијац Ескобар, убила га мафија због ауто-гола на СП 1994.

Спонзор је Ешлингер пиво, због навијача. Линда Евангилиста маскота тима и вођа навијачица. На крају меча, бежим из затвора кроз њен постер, нацртан на зиду отањеним кредама у боји, сакривеним у паклици за цигарете.

Поглавље 8

Праг живота

Ах неима, неима, неима таквог звука ко кад сарце кука Подокница – Арсен Д

Испраћај Офелије у манстир

Кога то твоје лепе очи виде.

У љубавном кругу мушкарац је обим, жена површина. У мом случају сасвим недовољно; њихова љубав према мени пута пи једнако моја љубав према њима. Или њихова љубав према мени пута једна димензија (висина) даје тело те љубави – ваљак. Није то једина математика; Обим круга љубави сам ја; она се множи са пи и даје мени. Њена љубав је пречник круга, моја је обим тог круга, а пи је пи. Треба ти цела дужина љубави да волиш; они који могу пола и мање, не могу волети човека. Воле куче или маче, зашта је потребан делић дужине љубави. Заврти ти се од формула.

Код мене важи децимални систем: која ме воли годину дана, ја њу десет. Магнет се размагнетише за четиристо година. За толико исто моје срце престаје да воли. Требала ми дубока емотивна веза са женом, што сам имао, и јака пријатељства са мушкарцима, нека су зачета и толико му беше. Имам две велике мане: предалеко сам емотиван и неповратно романтичан. Срце ми је виртуелна сваштара. Радим на емоције, мој образ уз њен образ је термоцентра. Срце - овде отворити.

Само су ме две-три љубиле на сва уста. Волели смо се као и сви сисари. Мој пулс има просек испод шездесет откуцаја, израчунаћу од шездесетих година прошлог века колико пута срце куцало, толико има гаранцију. Срчани милијардер: куцало ми је за једно срце од 1969. и за друго четврт века касније; додајем убрзање код дрхтања или пољубаца. Наравно да су га цуре убрзале и скратиле век. Проширио сам срце јер сам њих много волео. Као код желуца онима који много једу. Платонска љубав - воли ме на суво, без пољубаца, миловања, додира. Бејак жељан остварене љубави, имао сам пуно љубави, имао сам узвраћене љубави. Остао ми једноглави јастук. Мора неко нежењен причати.

Пропустио сам неке прилике, неке прилике су пропустиле мене. Као што сам ја знао да неке цуре нису за мене, исто тако на обострану срећу су неке цуре знале засигурно. Разлога за има пуно. Ако је разлика у годинама већа од петнаест, а било их је доста, потребна је дозвола владике за црквени брак; дочим ја нисам крштен. Мушкарац се не ожени ако му број година пређе број ципеле, мој је 45. Носио сам шпанске ципеле 44 на матурској вечери и турске тајгерице за лопту 48, па опет ништа. Тада увидех да је на сву срећу већ било касно. Послушао сам речи Хајнриха Бела о очинству: Човек није отац већ то постаје; глас крви је измишљен, само је онај други истинит – то је разлог што се нисам женио; нисам имао храбрости; не бих могао поднети да би ми деца постала тако туђа. Себичан ген, нисам хтео децу. Нисам хтео да оставим несрећно потомство... Чекам да ми се рода отрезни. Нисам хтео да играм генетску лутрију са рођењем деце.

Бејак сасвим спреман за ово: Прво дете за радост, друго за наследника, два за прираштај, пето за клетву... Остав, клетво!

Лутам жељан очинства је Љубин стих. Ово моје се наслања на Симовића: Љубим ти јајовод! Кад си жељан деце. А нека ће написати: Лутам жељна сурогат материнства.

Ипак ћу као Борхес у осамдесетој мислити на сина кога нисам имао. Сањах одавно да сам добио сина, нисам само знао ко му је мајка. Арсен је те године певао Девојку из мога краја. Тај син убрзо пуни четрдесет. Мој Син из сна. Име му је Син. Нека има жуте очи мог оца.

Није дозвољен брак са Ванземаљком, зато се не жених. Нисам нашао жену која има јаке гене. Тражио сам плави чуперак у јајету. Нисам се женио са биолошке неодговорно, са социолошке одговорно. Нисам знао казати: да! Увек сам био са женама које знају рећи: не! Немој да одузимаш другим људима оно што ти не можеш: љубав до краја живота; може се волети до краја живота.

Немам жигање љубоморе.

Од рођења сам удовац; моја несуђена је доживела судбину коју није Долтон Емз: исцурела је низ бутину своје мајке, пре но се и родила. Нећеш ти носити црнину за мном. Нисам хтео ту девојку за жену. Не стоји јој црнина.

Све те трагедије брзог и случајног заљубљивања сам избегао. Срце, губим те као кишобран – отпевао је клокотриста Аца Секулић.

Можда је неко клео мог оца. Пресекао сам детињство у Зајечару, доласком у Ниш све те симпатије су нестале.

Умрли музичари за моју свадбу: оркестар од виолиниста, хармоникаша, гитариста, тамбураша, кларинетиста и контрабасиста. И сви су они и певачи; плус хор неких певача. Нема одавно Џафера, Екрема, Везира, Томе, Малића, Јашка и неких других.

Плитвичка језера су остављена за медени месец, не би ми данас дали визу.

Немам узора за брак око себе. Нисам срео правог кума. Нубилан је онај стасао за женидбу, тај нисам.

Може да ме увати за кору великог мозга, мене окорелог нежењу. Жалије ми је исцепаних чарапа него неких остављених цура.

Знате шта је бернардоовска брачна комбинација; када лепотица пожели децу с њим –лепа су на њу, паметна на оца. Утом циник Бернард додаје: Могу само замислити да буде обрнуто.

Кад бих знао шта је то, носио бих орден светог Јована Јерузалеомског, који је обавезивао на неженство. Ја уседелац.

Криво сам број бурме 22. Момак у шездесетој, ма момак и по. Срце ми је одавно испуцало.

Нисам се женио да не бих пропустио утакмицу у недељу. Заобилазим Каменолом лудака.

Брак је Цвет 1001 ноћи; сваки дан испричаш нешто ново и одлажеш раскид, развод и на крају смрт. Овако одмах у једном даху исприча се цео роман и после седам година: адио! Љубиство - крај љубави, нестанак љубави. То је брак на-две-на-три-године. Арсен пјева по разводима: Откако те не волим и друге тужбалице. На кутији са венчаним прстеном написано упозорење: брак изазива менталне кризе, депресије и проузрукује самоубиства, сечење вена.

Срце је пантљика мишић, значи љубавни записи као на умотаном папирусу, без краја. Моје је у наставцима.

Она је мојих девет десетина леденог брега, а не само моја боља половина. Врати се у моју половину брака.

Фром: љубав је смисао људског живота а вероваћу на реч неком да је млади Маркс написао: не љубав према радничкој него љубав према драгани чини човека човеком. Из Кама Сутра извучено: са женом пријатеља ако ће то да ти спаси живот. Кошокоу јапански: умети волети, умеће вољења; Такав усномет је играо и Фром у Умећу љубави: Кад је муња љубави ударила у ово срце, знај да постоји љубав у оном срцу.

Нисам се играо са осећањима девојака, те игре не играм. Игра мачке и мачора.

Могу много да волим, а могу много трпети ако нисам вољен. Одмарао сам загрљај.

Нула ми је хетеросексуалност по скали. По Скали сексолога доктора Кинзија, беше му од нула до шест. Ја сам хетеро чиста нула када сам у замишљеној љубави са Шарлиз. Јединица је кад раскинемо, имам успомене, сећам се односа са њом и патим. Не тражим другу. Двојка сам када она почне да игра фудбал. Тројка ми дође када се она уживи у улогу Ђилде Бесе из филма На седмом небу са Пенелопом Круз. Жацне ме кад видим младо мушко тело; не што желим то тело, него желим поново изгледати младалачки. Отишла би на четири само кад би се Шарлиз Терон маскирала у мушко и глумила у римејку Виктор Викторија и будемо заједно. Петица је кад сам са њом, док је Ајлин, убица чудовиште у Монструму. А шестица сам када она промени пол и будемо у истополном, истородном браку.

Треба ми твоја година рођења да ме временска машина одведе у њу, и одмах узмем твоју ручицу. Ја сам био јануар, ти фебруар. Заједно спојени и ти си искористила прву преступну годину и отишла са мартом.

Љубавно животињско царство. Стомак ми је погодан за полагање ларви лептирића шарених и белих са црвеном туфном на крилу. Лептирићи су код Шантића бурурет у стомаку. Срећан си оном нарочитом срећом пре среће - Андрић.

Освежавам фајлове старих љубави па траје. Запошљавам срце. Све остале су биле стилске вежбе: из симпатија, гледања, заљубљивања плекане фуруне, у овом веку све су виртуелне.

Имао сам једну фриго-линију цура, расхладних уређаја великих запремина, са термостатима наштелованих на ниске температуре. И по фаренхајту и реомиру су на минусу, а представљају се по њима, као топле сестре. Све те циче жене стварају неки нови пол, глечерски подпол. Оне су измислиле да роде доносе децу. Као гљиволовац сам љубио убране капиталце; слаћи ми пољубац печурке од тих цура. За циче жене користите зимске гумице, кондоме: пичка им се санка. Код једног Булатовићевог јунака, италијанског официра, имате кондом за језик: знате како се гума лепи на лед.

Остала срчана сенка од танких емоција.

Ниједна природна ни егзактна наука се није умешала међу нас ни физика, ни хемија, ни математика, ни познавање природе, чак ни економија, мираз и тако то.

Имам свој љубавни виноград, у њему су све киселе сорте грозђа. Жене које не могу, не умем и нећу освојити. Неће ме оне. Кисели виноград. Играле су шуге са мојим срцем.

Оне су ми сада мртвоморске љубави. Све несудођене тапте су ме волеле, неке постојаније од кћерки.

Бранко се питао: Да ли ће драга на скелету осмех мој препознати. Шта имам за такав стих: драга, да ли ћеш у мојој урни приметити кад се пепео усковитла. Драги, да ли ћу на скелету наћи твог бескоштаног?

Прекините ми једновековно момковање. Седамдесет година самоће.

Звиждук за четири заљубљене усне

Стекао сам златну љубав према жени коју волим дуже од педесет година, имам сребрну љубав која траје преко двадесет пет; чувам и бронзану љубав од оне коју сам волео петнаест година. Губитници у полуфиналу борилачких спортова добијају две бронзане медаље јер пребијени се не могу борити још једном. Док се не опораве за следећу љубав. И љубав је борилачки спорт. Увек имам неку малу љубав од бронзе коју волим пар година док је заборавим.

По Попису из 1971. у граду Нишу је постојала само једна девојка за мене; остале су биле девојчице или нерођене. За колико њих сам ја живео немам тачан број. Десетине су ту.

Срце има две собе и два предсобља. Поставио сам емотивну арматуру у две срчане собе где су неке смештене доживотно, стекле станарско право, предсобља су хотелска.

У прву већу крваву комору се уселила Златна, у другу се уселила Прва бронзана и иселила после петнаест година. Затим ушла Сребрна и још ту спава. Две преткоморе су ми као пролазне собе; у већој већ двадесетак година улази-излази Друга бронза, у другој мањој за ових шест деценија прошле десетине и десетине ових и оних. И ниједна није платила или дала нешто.

Данашња мерења између њих и мене показује да између Златне и мене; има хемије и биологије, али нема социологије, не дружимо се због географије: два града су удаљена. Има физике, крећемо се често заједно али нема логике; Друга бронза и ја. Срмали девојка и ја имамо историју, било некад нешто, више има психологије, утучена је и клонула. Има уметности, помало се гледамо. Прва бронза и ја; ништа сем религије: верујемо да смо се некад волели!

Моја златна љубав ми некад рекла због труда да добро изгледам: Ношу да си ставио на главу, ја бих те волела! Она је Лепа из песме Била је тако лијепа. Андрић је писао Милици Бабић: апсолутно Лепа. И ја сам имао Лепу. Очи ме запеле за њу, после и остали органи. Њен рођендан је мени био Лепиндан.

Сирано, винопија и водомирзац - само једанпут је пио, кад је његова драга умочила прсте у свету водицу, он је афору искашио из цуга. Никад нисам пио кока-колу, осим једном са мојом драгом; попио сам стакленце, тражећи испод затварача слово м – које је доносило милион динара. Читаву ноћ нисам после тренуо, лебдео сам изнад постеље, ван свога тела. Заљубљен.

Највише смо се гледали у овом граду, нарочито на утакмицама; ја у њу и обрнуто. Њене очи кестењасте ласер. То је била само наша игра: док сви гледају игру, тражимо се очима; када се нађу, тај бежични и бешумни поглед траје док сјај у очима не пређе у глас синестезијом: волим те, драга! Волим те, драги! То чује Арсен и док углазби, већ складано. Тиха чежња била између нас.

Изгледао сам јој као врата; Врата раја.

Имам мали белег од њеног врелог даха на врху грудију, док смо плесали стопљени на Ноћ у белом сатену. Тај врели дах је тада био топлоћна и термална порука да сам јој драг а број целзијуса је показивао колико година ће бити загрејана за мене. Тукла ме је од милине, као Катрин грофа Ламашија у Енглеском пацијенту, али ми никад није рекла као она њему: драги, мили.

Девојка у жутој мини хаљини коју сам волео. Била соколица, удала се за другу птицу – одгегала за пингвином. Тражила да јој донесем песму На дан твог венчања. Читајући је

загрцнула се и окренула прозору, кријући велико узбуђење! Удаје се за другог, а осећа се као Велимир; њој су у пуним недрима стихови: И срушише се леви снови моји. Спремила ми капаму са пројом, ја донео дингач. Ручали смо као муж и жена и растали. Одох у спокој, она на другу страну. Нисмо се разишли, ми смо се разлетели. Могу умрети за њу, не и живети. Написао сам јој ово: Не можеш ми ништа – волим те. И ја теби не могу ништа!

Средио ми војнички ћата, мој баскетарски брат, поноћно пожарство, које има само једну смену и увек петком, кад нема официра. На транзистору калибришем радио Београд Два и слушам Батицу Савића, он мора до два да пусти Моју песму; тад се разнежим због моје трудне љубави, која ми није писала у војску, и не будим никога од замена све до устајања у пола шест. Пустим да се спавају, они ми се захвале тако што будем на њиховој поштеди када се нешто негде чисти метлом. А мени се данима непрекидно врти та плоча: још и данас кад те видим, мени затрепери душа...

Никад моју велику љубав нисам видео трудну, двапут је забегнула.

Још и данас ми убрза мисли и овери осећања. Дуже од пола века је скринсејвер моје свести, осећања и снова. Заспивам и будим се са њеном сликом у глави – тачно у десној половини мозга.

Најлепша цура у Европи. Њен најчувенији љубавни сан; сањала је да играмо аргентински танго, и тако плешући пређемо осам километара! Сањала је дугометражни танго, удала се за јодлера, играла полку у месту.

Научио сам на немачком: их либе дих; боље бих прошао са латинским: те амо!

Ишла је редом: верила се за момка, удала за вереника, развела од мужа; ишла је лакшим и дужим путем, није бирала тежи и краћи: остављање момка! Мени је певала Бисеру: Готово је, мило моје и Не тражи, моју љубав, не тражи!

Удала би се за њега али и за мене. За њега би се удала једна петина ње, све остало за мене. Природна подела акција љубави. Она и ја смо били пар, она и он су били непар. Ишла је од сна до сна, па све до море. У шеснаестој години је ставио у клетку и летела је куда је носио са собом.

Окупај се мало и за мене. И удавићу се мало за тебе. Удај се мало и за мене. Хоћу мало. Не виђамо се годинама, не јавља се. Графичарка ме оцртала хладним тушем. Разочарај ме мало боље, други пут. Оно мало што се била удала и за мене; мало се сада и развела од мене. Може да буде сама, навикла у браку.

Она је моје старо Злато. Волим је колико је мени потребно, исто толико и она мене.

Пољубац са дна душе је врх. Раме уз раме бејасмо, мој дуги црни шал је био и око њеног врата. По принципу вратила, повукао сам за њен крај и њена глава се окренута примакла мојој и усне се слепиле успомоћ физике. Последњи пут смо цитирали тај први пољубац: примакли смо уво уз уво, а на другом била затакнута по једна слушалица плејера и она Арсенова: Стара моја, стари мој.

Њен пољубац је био Велики прасак, још ме греје та врелина.

Нисмо живели заједно, можемо умрети заједно. Лежимо на самртној постељи, приљубљених лица и усана. Истог трена испуштамо последњи дах отворених уста и разменимо га. Њен живот уђе у мене, мој у њу, тиме мој живот заврши у њој, остане у њој, њен остане у мени.

Мој и њен помешан пепео у две урне, похрањен на два места.

И ту је крај.

Зна Марио Каравадоси у Тоски када пева: Како ме је слатко љубила, како ме је нежно миловала, док дрхтао сам ја! Мени је ту катализу изазвало Сребро од белог злата, са патином од платине, док ме љубило. Као звук клобучале лаве, тако ми се узбуркала крв.

Наводаџика је поверовала у оно што је верглала о мени неким цурама, и заљубила се.

Прво ме је залила осмехом, погледала зеленим очима са жигом, позвала грленим фалсетом. Кад му дошло време навукла ме на вреле усне. Има октогоналне усне божијим кривуљаром пројектоване и створене. Зато љуби и грли као октопус. Толико чврсто да су нам се шаке завариле за леђа, и нису се одвајале. Сепијом нас обојила, нико није видео, ни знао.

Њен осмех је срцу подобан – каже песник. Има шездесет зуба кад се смеје. Сва је срцолика. Октопус има три срца; као и она: тросрчано је волела. Она ми сестра по срцу.

Прво била једна топла проба пољупца. Направили смо усмени договор, да се изљубимо најмање хиљаду пута. Стално смо играли усномет. Читање са њених усана је моје омиљено штиво, градиво, лектира. Дала ми је пољубац на дах, магнетни пољубац – не можеш одвојити усне. Тад ми јасно било што се пољубац назива целов; баш је цело све. Обећавало је претовар Ђелентановог баћи-броја у наш посед; Штета што није.

На срећу било је цура које на уснама или образу имају емотивно поље снаге целог слива Дунава. На њеним образима је јака емотивно-енергетско-магнетна централа са свим гигаватима. Ђердап Један је леви образ а Два десни. Милина људска кад ме загрли, образи нам се припоје и стопе – турбина на турбину. Тако прибијени створили смо супер Фарадејев кавез: пун електрицитета, јаког магнета, јарке светлости и снажних откуцаја срца, као да те продрма струја. Не могу туђи љубавни громови ту да погоде. Чује се само тихо јечање у себи, кад се прислоне образи заљубљених.

Споља је све извајано на њој, изнутра исписано. Цело тело јој у воћкама, тути-фрути. Њене груди су природна симбиоза: израсле две диње, а на врху тог воћног купа розе дудинке. Отуд тим слаткишима име: дуде. Има лепо крушкасто дупе које споро премешта од места до места, од тачке до три тачке.

У једном трену је нестао осмех срца њеног. Настало је помрачење очију. Депресија је излив крви из срца, изгубиш се, нестану осећања. Када се измере просуте сузе она има Плитвичка језера у очима. Бијонсе је њен осмех украла и узела за свој. Изгубила је душу, нема је где држати. Нема више душевни простор. Чекам да се просмеје.

Некад је нисам могао сањати, пробудим се увек истог трена кад ми дође у сан. Једном сам сањао моју мајку, кад иза ње извире њен лик и одмах излазим из сна. Изгорех за тебе!

Љубио сам је пре пар-непар деценија пола године. Нико ме то никад нисам рекао. Кад је ретко кад сретнем изгледа да је заборавила. Једини још ја памтим и знам.

Ипак ме пољубила довољно пута, још ми се цеди мед са усана. Не тако, мора лепше: њен пољубац је било превлачење врелим медом, моје усне је карамелисала, и данас их облизујем.

Написала је две хиљаде пута моје име за једну ноћ из љубави, каже. Било је као по казни, не може волети колико је мени потребно. Смучило јој се моје име и ја напосе.

Од ње ми једино остало и памтим, зезала ме у почетку да јој срце на грудима са десне стране.

Пољупцима сам јој извлачио дувански дим из грудију, да се не разболи. Пао ми имунитет - дај пољубац, брзо.

Преволео сам је. Испала ми из загрљаја.

Разљубио сам се од ње. Преместио сам је у леву преткомору. Она ми је обрисана суза.

Вест уз питања: ко, шта, где, како, кад! Она ми: нико, ништа, нигде, никако, никад. Угашена звезда. Звезда се одавно угасила али путује светлост, љубав се одавно угасила, још путује душа.

Настала је као права и непоновљива природна погода. Ту је и остала – у прогнози времена.

Улазила је – излазила из пролазне преткоморе и никад није дала никакву емоцију за то. Гаји слабашна осећања према мени. Бацала је емотивну прашину у очи; човек засузи због тога.

Имала је неисплатив поглед.

Покушала је ући у моје срце сакривена у тромбу; али не дам ја. Надахнула ме је за већину еротских прича. Увек кад бих јој месио и одламао од гузе или сиса, помишљао сам да би некад могла да се нађе чесница, код ње је увек била у облику кондома спакованог као жути дукат. Једино је знала наместити га где треба. Њено срце није ерогена зона, ту је не хватати, ни пшкати. Сисе су јој млечна бујица. Има добре дирке. Груды у другом стању, двосед дупе са приколицом.

Њу су фоте запослиле да увек ради нешто масно. Пошла орално у јагоде.

ББ синдром; напупела девојчица, незрела; Фауни не чекају поподне, од јутра нападају, Сатири не чекају ноћ. Никад не сазру емотивно, душевно, помало и умно. Остане им толико емотивне дужине за посвећење животињама. Емотивно кратке особе. По Брижитки назване.

Појављује се у мојим сновима као појава, статира.

Серж Гензбур им рекао: Буди лепа и ћути...али није могла ни једно ни друго. Од памети има лепе очи, а од душе деколте. Скоцкана и окружена.

Добра да гази грожђе; вино провришти од усхита. Изашла би му пена на уста. Усхит – име за пенушац.

Загрева се звоцањем, закерањем и зановећањем. Прелива цели живот порицањем, пребацивањем, пренемагањем, преганањем и претварањем. Везана је ланцем клетви. Пуна је празних прича. Зна све добре врачаре?

Има развијен пућни мишић усне, добар за цмакање. Поларни пољубац других је врелији од њеног тропског. Више узмува тело Равелов Болеро.

Венчани вео јој се вукао по поду, на крају је имао закачене змијске звечке, није знао шта га чека. Улазе у брак широм раширених ногу. Изгубе међуножне живце; ногама млатарају горе-доле.

Вежба мотање око малог прста.

Ово сам написао: Око - Нећу гледати у њега, својим капцима ћу га поклопити и жмурити у њега.

Мора тражити водопад опроштаја.

Једина успомена ће ми бити што то ћу је заборавити. На коме песку њено име пише, како рече пјесник сете.

Четири жене на које сам највише емоција трошио, своју срећу су нашле на мору: две мужа, две затруднеле. После ушле у бежични брак. Три се развеле, једна је у браку, несвесна тога. Све су мицуагу дале за самоћу. У разводу су двадесет четири, двадесет три и туце година. Ја сам њих

волео педесет четири, тридесет, петнаест и пет година, имам емотивни век за њих четири, тачно сто година.

Имају лепа имена. Дадох им лепше надимке: Лепа, Варвара, Спора Гуза, Спори Душић, Ђоћара, Мекика, Безпридевна, Лака Нога, Плава Локна, Мамкачица, Бела Уста.

У срцу се већ неке; душу чувам за тебе, дођи!

Пичкин димњак

Из крада Братства магарца, његове јединке се не сећају увек првог односа са женом, можда им био у сну. Али своје вјеруј не мењају никад, па хорски ревају: боље да нас служи патка - него памет. Мера живота им је нарасло споловило. Испуњен, пунокрван живот доноси све: уметност, културу, социјални статус, здравље; њима важнија прокрвљивост пениса. У стању су латентне ерекције, више крви у курцу значи мање у мозгу. Он им у стању празног хода, тапка у месту, неурони су у мраку. Мерили су патку, и процењивали каква је њина: сува, уска, широка, плитка; нису мерили љубав према цурама, колико срце воли, колико душа дубока. Већа је срамота мала патка, него мала памет. Цео свет сместили у гаће. Удовити – што рекао Црњански.

Не знају да се шлиц на хрватском каже распорак; њима је то отворени дућан, а женама посластичарница.

Из биологије су научили намигивање.

Шта мере тим и размишљају. Ко нема у глави, има у главићу. Не би ли боље видели свет; усправе га према пупку, изрони као перископ, и ластижом гаћица га задрже. Притегну да му вири главић и поглеђује на оно једно своје око као процеп, једнооки Киклоп. Посматра свет око себе; па се после договарају у самоћи шта ће даље. Живе у гаћама као у подморници. Уживео сам се у њихову улогу, ишао сам један дан и ја са закаченим за појас улицама. Одмах сам размишљао курцем као они. Ставио бих неку мисао од њега-курца, да је испала.

Узвишени смисао живота алфа магарца је смрт на младу пичку. Изазивају их на сношај. Њима слатка смрт, цурама нек се смучи живот после тога, нека их носе на души.

Када пчеле лете на брање меда, гледају у боји и виде само лепе цветове, кад се враћају у кошницу виде црно-бело, не троше се. Тако и естета гледа само најлепше цветове цура, а кад се враћа кући било коме, пређе на сиво. Има пчела које иду на бели багремов цвет јер су далтонисти; срећа па нема црних цветова. Такви су мушки далтонисти за емоције и душу, занима их само секс. Навијагрени курци. Не би неке јебали ни за џак осушених комараца.

Мастурбација је уштеда пара за проститутке. Како писао Буковски: два-три кила телетине ставити у вазу и ето пичке! На десној мишици истетовирано Мерлинкино тело, глава Брижиткина, очи крупне, љубичасте Елизабеткине, само се не зна чија је рута на венерином брегу, изгледа као данашњи доњи део купаћег костима. Изнад цртежа црвено срце у ком уписано: Десанка Шакић.

Моно представа: Извештио се у дркању, има вешту руку, не мора га држити, у гаћама је; замисли га у шапи и сврши. Мануступрација – мастурбација офф.

Његов геј партнер у последње време је Десанко Шакић.

Бик Који Седи и Церонимо били сквораши; увлачили се у туђе вигваме. Плетенице густе носили уместо шешира – женскороши.

Измислићу све еротске и секси досетке, нека ништа не остане воајерима.

Ловачкиња на јелене

Писати о женама после Пруста; Умео бих једино тако као он: Под сенком девојака у цвету и Одбегла Албертина. Сасвим мало и кратко. Умео бих стубац-два са уметнутим филеом. Па како би ти то? Кад човек воли, љубав је исувише велика да би цела била садржана у нама; она зрачи према вољеној личности, наилази у њој на спољну површину која је зауставља, која је присиљава да се врати одакле је пошла, и тај талас наше сопствене нежности који се одбио и који нам се враћа ми називамо осећањима те друге особе и усхитава нас више но кад одлази к њој, јер не схватамо да од нас долази. Пошто сам осећао да ништа од мог бића није продрло у ту и ту жену и ништа од мене није понела неиспитаним путевима којима ће ићи кроз живот. Ово баш драма, Марселово је.

Немам хиљаде прича о њима, у врх главе само три. Менделеев је саставио систем према атомској тежини. Када би се направио неки Периодни систем женских елемената, према коме својства зависе од њине емотивне тежине; па су најлакше на врху, најтеже на дну, остале у средини. Толико - три елемента. Али се и не може без њих: као ни без кисеоника, водоника и азота, посољених натријумом.

Најлакше у систему су одређене мишљу и изреком: Јебала би се, али да јој не улази! Оне су најмногоженије, најмногољудније. Утом иду оне које би да им улази али да се не зове именицама са почетним словом ј, к, п, о(оноди) и која могу слова још. Нек се не зове јебање него коит нпр. што рекао кнез Рјепин: коит. Пенентрира али се не зове коит.

Научиле су две фигуре венерис и пошле у живот. Омиљена су римска колица: на рукама иду, ногама у зраку обгрлиле партнера. То је еротски фолклор. Рођене само за детињство, не цели живот. До лутки у кућици, игре тате и маме, доктора. Све знају о сексу, појебале су цео свет, и ко набива право и криво, стојећи, седећи, и онда затрудне од првог сношаја. Док причају о свом искуственом сексуалном животу, изгледа да им цео свет прошао кроз ноге. Имају засигурно три-четири полна органа. Бретеле намештају на кукове. Брже им ноге од памети. Носи појас невиности сваки дан по пола сата. Нешто плехано, метално падне на калдрму; испао некој појас невиности – скинут, одбачен, пресвукла се.

Мени је код жена најеротскије стегно, од напред, отпозади и са стране изгледа исто. Стегно има сагитални, аксијални, коронални план. Задњица, груди, очи, усне имају једнострану еротичност. Стегно је најеротичније, стомак најмекши за миловање, за љубљење остаје душица - коталац.

Никад нећу опростити Томасу Ману што је пре мене срочио две речи. Што се ја несетих пре; имао је Ман рок на куб: Здраве гуске. Перад – здраве гуске. Жене гупе гуске, мушки гупе патке.

Има ли тешко-метално емотивних жена? Имају место у Систему, зна им се тежина али нису откривене у природи, већ само у мензурама и песничким стиховима. Постоји њихова спецификација, тежина, боја, мирис, само је нема у природи; непостојане су и варљиве као радиоктивни елементи. Спадају у теже елементе који нису стабилни, такви не могу опстати.

Лабораторијски тип: јебала би се да јој улази!! То би била Змај-жена али... најмалољудније су. Трећа прича о женама је песничка научна фантастика; само се замишља.

Секс је добро ако је у полог стављена љубав, још боље ако је у залог стављена вечна љубав. То се одавно нашло у Гозби, али га искривили.

Вечна жеља жена је да буду мушкарци. Када све жене на свету у свему буду изједначене са мушкарцима, нестаће људски живот, нико неће рађати. Нису сурогати из вештачких материца, клонирани фетуси или животиње са пресађеним јајницима уз мушко семе, замена за нови људски род.

Женине усмине су праг преко којег деца улазе у живот. Праг живота.

Две трудне жене се венчају ако им пород буде различит; то је из Кама Сутре. Мрсе јајнике лезбејке. Где је Грета Гарбо прала ноге? Лезбача.

Прве феминисткиње су биле амазонке, биле прве равноправне са мушкима у борби луком и стрелом. Код нас феминистичко друштво треба да се зове Чучук Стана.

Плаве чарапе су биле покрет жена које неће да кувају кафу левичарима – револуционарима.

Очекује се од њих данашњих протест и захтев за промену имена Шекспирове трагедије у Јулија и Ромео. Може и забрана стихова: Уће Суљагина Фата у дућан, за њом Мујо замандали врата. Опасна некоректност.

Нама, деца, је остарела Жозефина Бекер изгледала разжљебљено и рашрафљено. Нисмо знали разлог томе, само је много играла и скакала. У младости, проведеној у Паризу, она је трагала за савршеним пенисом. Недељу дана је Жозефина била у овим крајевима, давне 1928. Живо ме занима да ли је испробала српскохрватски са бугарску главу!

Да је Хенри Милер написао Гуливерова путовања; Гуливер би био сексуални месија, гуру. Пошто била дечија књига, Рабле изоставио оргије. Његови јунаци се дали у разврат; ушли у феудалну сексуалну револуцију. Где Лилипути патуљци јебу дивове Бробдингнаге у ноздрве и уши, њих четворица. А геј-лилипутанци јебу Бробе у отвор семеновода на споловила. Лезбаче Бробе лижу пичице Лилипутанкама које наслагане једна на другу са раширеним ногама као усправне стоноге, тако их олижу једним замахом језика, као што ушркавају дугу линију кокаина наркомани. Лилипути у пупку Броба чекају да их испрска одоздоле и направи ђакузи.

Одавно је направљена карикатура на којој Гуливерка лежи нага, док јој стидни део прекривен циркусом шатром, а Лилипутанци у огромном реду чекају на улаз за еротику. Лилипутанке улазе и напуне уста Броба, скину гаћице, са голе гузице се пуштају низ језик ко тобоган и вршште, не знају антрополози зашто оне вршште.

Да ли би се кецале са Исусом? Трик питање. Данашњи Исус не би могао да живи од религиозних групи-девојака. Прича једна: Увукла сам се ујутро у кревет и ударим му зорњачу. Отворим посластичарницу, орално ме задовољава, приљубио усне на моје усмине и ја му свршим у уста. Слатака женска освета.

Кад се самозадовољавају сваким прстом, то им редаљка. Имале су самокрес. Загорка и њене сестре. Никако да се удају, уседелице, јер кад оне чекају бидермајер тад се удаје нека бацачица диска, која у два-три окрета избаци завежљај пред најближу следећу цркву и постави светски рекорд на венчањима.

Ено је! Оштри конђу.

Увек било у моди да жене носе и показују веверичије крзно. Имали смо веверицу код Џини Марије Шнајдер у Последњем тангу, била и Гинина кудеља на преслици у Шопаловићима. Та слика у односу на општуцани шпиц мексикански брчић. Шумадијски брчић имају уместо жбуна. Нема пољупца ако бркови мало не бриде, гребуцкају.

Први пирсинг било бушење девојачког залиска; завршиле са сребрним капљицама сперме закаченим у ноздрви носа и доњој усни.

На море иду лакомислене и фриволне жене, опусте дизгине гаћица и грудњака, уста и овако не затварају. Када је жена само у доњем вешу, то постаје горњи веш. Еротска модна ревија: Манекенке обучене само у мушке кошуље, као што воле после секса.

За минималисте еротична је Олива месечарка, док пролази испред пуног месеца, осветљена спаваћица скрозира линију њеног тела, која је баш линија, без икаквих избочина тамо где су груди или гузови, као што су јој руке и ноге исто само једна пунија линија.

Она лежи нага, вјетар је покрива, пева о Иви Арсен; тој Мерлинкиној гардероби додат је и парфем Коко Шанел 5, чим ветар ослабио. Прво је ваздух из метроа подигао килт Стену, касније је то урадио сукњи Мерлинке.

Едиш и Електра су брат и сестра по мајци и оцу. Скоро близанци. Нису Е и Е знали да су брат и сестра; ето нове инцестне везе и посла за психијатре.

Поглавље 9

Сланик за памет

Нитко да не дође, до пријатељ драг, и када се врати, нек поравна траг – Мој гроб – В. Назор;
углазбио Арсен

Слатко од смеха

Били свеци бесребреници у дан кад сам се родио. Преметнувши те бројеве, родио бих се 31 фебруара, једини у свемиру. Не бих имао свог свеца.

Мали милион ствари знам, а велики не знам. Похваљен сам од Сократа. Обични знају хиљаду, милијарду не знају. Не знам свирати у прсте, не правим колутове дуванског дима, не везујем морнарске чворове, не знам коју песму Битлса је Лола Ђукић користио за најавну шпицу своје серије, можда Лицем у наличје, средином шездесетих и тако још седам-осам нула. Вујаклијин речник ми излистан, не што много знам или сам научио, него много заборављам. Нисам ја Океан, да све знам.

Могао сам добро запевати, али засвирати – ни у дудук. Знало се да од мене неће бити гитаристе; немам снажне јагодице на прстима, нису ни за мужу стоке.

Пола века везујем конце и размишљајем које инструменте бих могао свирати у бечкој филхармонији за новогодишњи концерт. Већ сам извежбан лупати дланом у пету за чардаш, узео бих за то кратки бич са прапорцима; био бих примаш за триангл, измислио бих електрични триангл; лако бих држао у длану кастањете, као јастучиће; обавезно даире, лупао коњски топот у тимпан. У Бечу меденица звечи, вољујско звоно бих знао клеветати. Колико већ слушам судијске звиждаљке и њу обавезно. У њу свирнем за полку. И пиштаљку железничара и трубицу воза; даском која шмиргла нешто (треба ти занат), и просто звиждукање уснама. Имам и сиву кравату на косе пруте. И две даске доле састављене шарком, па се лупну. Храним се музичком звучном виљушком. Ја вртим четрталку и оне две дрвене клапне као аплауз. Чекић удара у нешто тврдо и палицом за велики бубањ амортизовано ударам у звоно да упије и зазвучи потмуло. Свирам и ручним звоном; са дршком као што беше моје школско. Могао бих дувати у оно пиле са водом, или мењати птичје гласове. И свираљка од глине са водом – водени инструмент. У клеветало сигурно. И ваљкасти гонг. Сви ти инструменти допунуће звук оркестру.

Никад нећу заборавити: суперкалафразицистичеспиалидоушн. На то ме увек подсети Џули Ендријус када је видим у бечкој дворани. Она мени аплаудира уз Радечки марш док лупам у две чинеле, као великим поклопцима, звиждућем уснама или дрвеним чекићем гонгујем металну цев.

И мене је више уплашио Чаробњак из Оза него Годзила, а још више Шајнинг од Дракуле. Са мојим небихостаогладан енглеским гледах Исијавање.

Рекламе не допиру до мене. Никада нисам купио кока-колу за себе; нисам никада узео послужавник у Мек Доналдсу; нисам својевољно слушао Мадону. Аутобус фирме Крстић прелази алувијалне равни са лошим амортизерима. Певачица Мадона, звана Киша, проба глас

и запеваши нешто? Тата је био Ролинг стоунс? Паја Вујисић се обрецнуо: Ко то тамо врска?! Ко то тамо суска? Ко то тамо фафоће? Фафоћеш, дувкаш речи. Да је стварно била у том аутобусу Циганин би јој рекао: нећеш се ти `леба најести од певања!

Лопту су играли одрасли дечади, остали су отишли на пиће, секс, дрогу и рокенрол.

Бетовен, Пеле и ја смо романтичари. Никада нисам гледао такму због Роналда и Месија.

У осамдесетој ћу као Борхес почети учити арапски; док дођу те године, знам оволико: куј каб значи исти курац, ћора шастра је лоповска вештина. Кад га научим, прво у оригиналу читам стихове Јаструна.

Осећам се као Иво Робић кад су му одбили песму Странци у ноћи за фестивал у Сплиту 1962. Ја сам ИР за предлог да се велика фудбалска такмичења организују у више градова једног континента, а Мишел Платини је Френк који је прославио и покопао ту идеју.

Био сам пријатељ цвећа у гимназијским данима. У војску ме испратила песма Април у Београду. Гледах биографски филм о Ројтеру; зато хтедох бити телеграфиста.

Колумбо четири пута пловио до Америке; ја ниједном. На исток нисам даље од Једрена, на запад до Вероне, на југ до Солуна, на север до Амстердама, иако је западније од Фиренце.

Шта причати са људима које је избацио времеплов. Врати се у своју главу, да се не изгубиш.

Да ли сте опевани? Иде дуг списак јунака, сви су набројани. И зли људи су ту. Шекспир је испразнио пакао, и све ћаволе поставио на позорницу. Сви велики писци су опевали неразборите. Немој се трудити, налазити себи славу. Опевани су мод Молијера, Нушића, Пекића, Ковачевића, Поповића... Жабе га разумеле, Бора Тодоровић за његов Крмећи кас. Морам окапавати у влашкој дангубици и све читати, да бих нашао у којој књизи је он опеван. Да не останем неопеван, опевао сам себе.

Хтео сам славу пишући афоризме, боље да сам писао Потпаљубље или неко друго штиво, исклепано у занатској школи, слабог замаха и ниског узлета. Моји афоризми названи Ћорава кока. Најбољи су: ...до курца и без крви... Мој штос: пола и по. Од празног новчаника се исто плаше двојица. Ко се усере од страха, и прдежа се плаши. Моји андерграунд афоризми: Револуција једе своју децу. Снага на уста улази. Револуција једе своју децу, Голи оток је био дијета. Канибалистичка партија Југославије.

Све ове моје идеје скупљене и то се зове Неснимљени филм.

Мој графит: ружан вам је рукопис.

Убадим фајл и почне пробирање по мислима. Скроз домишљат. Имам самоуки докторат из фудбала. Ко ме сам послао књигу и које посвете написао Пелеу, Кројфу, Скоблару, Грачану, владики Григорију или католичком свештенику Жигмонду.

Младен Трајковски види војника у официрском шињелу на Теразијама по мартовској снежној лапавици: ево Новости. Велико снижење војног рока. Купите Вечерње новости!

Код нас десничара свет има четири стране: десно, двапут десно, трипут десно и четири пута десно. Пете ми жељне ветра.

Награда за пријатељство су најраширеније руке.

Вином подмићујем успомене. Зашто вино? Да побегнем свим чулима.

Зимске пломбе су за туршију, кисео купус, љут ајвар, грејану ракију, а летње за пиво и сладолед. Пијем пиво на гутљај из чашице. Нисам добар са пуним тањирима.

Правим за доручак монокајгану адаптирану на омлет. А виљушку оставим у тигању да се запече са њом. Први залагај спреман сам од себе. Ради драматичности додајем прстохват дуван чварака, а ради емоција мало млека, листићи целера као сценографски додатак представљају природу. Сузе иду уз колутиће црног лука.

Пита једино моје јело за сва три obroка – за њих сам Миланска скала. Првак Мета, гостујућу у Скали, после деветог биса, уморан упита одушевљену публику: Докле да певам? Је ли ми добра пита? –Пеци и даље. – Докле? -Док научиш!

Метакса од 5 звездица, стара сто година, коју ми дао Штеф Бобек је у мом видном пољу. Поседујем Бели Вранац бербу 1977. и две бутелке беле лепотице мостарске Жилавке. Кад би ми припала једна боца вискија, преостала из заборављеног сандука експедиције Шеклтона на неки пол, пре сто и више година... полази ми вода на уста: опасност од поплаве!

Цитирам жирафу, увек кажем неком нешто лепо. Не користим клешта за речи.

Афористична песма; напиши је по неком калупу, по некој песми; као у пантологији; као: није важно на коју ногу устајеш, нек су две; не ваља да су четири.

Иде дремљив цитат: Љубим врата по кућама; такав сам, сви ме терају и истерују.

СВЕТИ ИМЕЈА

Рођен сам у усменој књижевности, али не читам са усана. Гледам из даљине неки пар у разговору и знам засигурно о чему причају, јер видим и читам из облачића који су изнад њих, у којима написане речи као у стриповима.

Лагано сам развијао чуло мириса за литературу. Нашао сам тајну мапу сакривеног књижевног блага. Био сам од почетка осамдесетих књижарски рудар у главном граду. Прокопао сам окна од железничке станице до Вуковог споменика, од Крађорђевог споменика до Калемегдана. Кад бих ушао у књижару, мање више осветљену, упало бих лампицу са унутрашњег дела чела и осветлио део полице који сам пребирао прстима а књиге извлачио као цигле из зида. Читање Фокнера је као спуштање у рударско окно где ископаш нешто корисно а може и метан да те угуши или свод уруши. Достојевски или Булгаков су исто неки рудници да ли сребра, злата, дијаманата, или неке алхемије. Лоши писци су као рудник тресета, загреју те као нешто плехано и одмах се оладиш; не греју цело тело, нимало душу, него само гузицу док ти зебу ноге. Степски вук је снажни вир, и док вртложно тонете, ухвати вас грч и можете без панике да се опустите и најбржим трептајима очију ухватите замах и цело биће извучете на површину, без загрцнивања.

Лако сам упао сам у бесно-бучно братство изабраних којима је најмањи заједнички садржалац ових пет великих романа: Уликс, Чаробни брег, Степски вук, Мајстор и Маргарита и Бука и бес. Није лоше за неког који је у гимназији на осамнаест писмених задатака из матерњег језика, добио шеснаест јединица, једну тројку плус и на матурском двојку – сажалили се. Шта си тада читао? Чит`о! Стопирао библиобус.

Отворимо усмену библиотеку; размењујемо прочитане и препоручене књиге.

Мој отац, вршњак са Кенедијем, је 1958. купио прво издање Ловца у житу, и почуј! Никад није чуо за Марфија, али му је стално псовао оца лудог.

Мој одраз књижевности; кад скочим највише што могу (кад ме мрзи да скачем, само мало ћипим док ми провуку новине испод стопала) видим неке писце; многи писци су на висинама које сам пропуштао.

Џојс и Томас Ман научили норвешки да читају Хенрика Ибзена. Додај: знате ли норвешки. Kjenner du norsk?

У Енглеском пацијенту гроф Ласло Алмаши држи крај себе Плутархову Историју и у њу убацује картице са записима. Зна сваки редак у тој књизи. Оно што је Кишу железнички Ред вожње; мени је гимназијски Стандардни речник енглеског језика. Држим га поред себе и у њему остављам све препоруке и друге записе и папириће; некад сам криптографски записивао имена својих гимназијских симпатија. Али тако мало знам о ономе шта се налази у речнику; може се рећи да имам цицијашко знање, то је речник шкотског језика за мене.

Колумбо четири пута пловио до Америке; ја ниједном.

Растао сам уз Битлсе, старим уз Стоунсе. Са мојим пунолетством Битлси се растурили, у пензију сам ушао са деда Стоунсима. Мик Каменко.

Како је стваран рок-ен-рол. Прво су Битлси као Кворимен почели разбијати рок-стену, камени крајци опадали и котрљали се - названо је Ролинг стоунс. Данас је то Котрљајуће драго камење - Rolling Gemstones. Свирају до дубоке старости не би ли достигли Битлсе. Интересантнији је Ајнштајнов исплажени језик него Цегеров. На Албертовом су трагови космичке и звездане прашине јер лизнуо црну рупу, на Миковом капи секрета из пичкице и мрље кокаина.

Ленон и Макартни су један другом упадали у реч и ноте. Мени Цегер није ништа у размери са... има их много, не набрајам их. Између Гуменог уторка и неке народне за дане: у уторак рано косили смо сено. Две трећине ЛМ ствари ми се свиђа, од РС једна четвртина, разводнили се за ових шест деценија. И Стоунсима се свиђају ствари од Битлса, снимили их, а Битлси нису њих, осим: Беса ме, мућо, Енци! Дођеш на концерт Стоунса: ајде нешто од Битлса! Па ови запевају Желим бити твој човек. Одеш у Ројал Алберт хол: свирајте Битлсе! Одсвирају Елеонор ригби. Одеш у крчму, викнеш: шта знате од Битлса! А сви: је-је-је! Епловача. Ракија коју пили Битлси. Још да сам знао о чему певају Битлси, Стоунси, Цепелини, а уживао сам у тој музици. У десетој сам знао да енглески нећу никад добро научити. Сада се трудим да цео свет разуме мој фудбалски.

Гром ударио у радио-станицу у Америци која је највише нападала Битлсе због изјаве о Исусу.

Beatle значи и јеленак који је највећа буба. Стег Битлс Јеленак. Стоунси не живе у Лондону, Битлси су отишли из Ливерпула у бољи живот.

Да су Битлси остали заједно још коју годину, написали би Бетовену Десету, сигуран сам; Стробери филдс форевр. Та музика на крају оде иза Марса, прође кроз црну рупу па се опет појави – сва марсијанска. Битлси су требали још њу и да се разиђу. За 10-ту и Деј ин лајф. Ше из ливинг ју исто. Хеј чуд је ту. Како је назвати: Јеленачка, Јагодна, Заувекна, може Заувечна. Од Битловена.

Бетовенова девета има четири става, траје 66 минута: скроз нова форма, садржи нове елементе и идеје. Милиција прекинула овације за њу, као и Битлсе на крову, имали спонтани концерт на крову зграде где им студио био; и дође мурија и прекине га... Да је Бетовену полиција куцала на врата не би написао Пету симфонију.

Тачка смрзавања ми Вагнер, тачка испарења Половецке игре. Вагнер је као дробилица која буши тунел кроз планину. На Бетовена одлетим.

Волим и Нет Кинг Кола и Чаби Чекера и Битлсе и Стоунсе и Парпл, али се слажем са мојом мајком да су најбоље певачице Радмила Димић, Даница Обренић, Анђелија Милић, а са оцем

да су најбољи певачи Вуле, Заим, Сафет и Цуне. Кад зачујем Даницу: Где си душо, где си рано? То ми је тачка топлења, или: Ево, срцу мом радости! Или: Играли се коњи врани! А тек: Болна лежи Анђелија млада! И још хиљаду њих таквих— осећам се као да имам десет милиона долара у џепу. Па милион дајем оном који слуша блуз, милион оном који слуша Коена, по милион онима који слушају Дилана или Стоунсе. Хипи музика је за хип-хоп класика;;; осећају се као да имају милионе долара у џепу, а немају ништа... оном ко слуша хип-хоп даћу све паре, пошто немају ништа, ни осећај милионера. А оном ко се осећа на хип-хоп не треба ништа.

Знао сам да ћу после шездесете прихватити и поезију; али сликарство, вероватно, никад, слушам Мојсија и не мешам се: можда би да сам болестан; један од начина; нацртам слику која би била моја болест. Шта здрав да нацртам? Наранџасти желудац, млечно дебело прево.

Равел смело изустио: Болеро је моје ремек дело; штета што му недостаје музика. АЖ је моје дело, грехота што нисам ремек. Сигурно му недостаје много правих речи. При здравом сам интелекту, али нисам алац(в).

Пријатељска ватра

Постоји видљива даровитост код вршњака Арсена Дедића и Томе Здравковића. Могу се упоређивати не само по темама, насловима, него и према љубавним приликама, именима жена, рефлексивним или филозофским мислима. У почетку су ми Томине песме, детету од десетак година, биле слушаљивије него Арсенове. Запамтио сам вејавицу и излог продавнице плоча у Чардаку и сингл новог певача Томе З. са препеваном песмом Енрика Масијаса - Жена друга мог. Пуштају је на радију; мајка оцењује: нема он глас! У праву је, она слушала Даницу, Анђелију, Радмилу; тада нове Цунета, Сафета, Наду. И оног што криви уста: Дејановића. Арсен додао годинама касније: не може моје песме Цигој певат! У праву је. Ни Томине. Критичари пресекали: ни народна, ни забавна музика. Чардак ни на небу, ни на земљи. Тома је спојио народну и забавну музику. Кафанска музика уствари, то је моје касније. Макар сам се је наслушао. Тома је био кафански шансоњер.

Мобилни нисам гасио само на Арсеновом наступу; био би то концерт у два гласа да је зазвонио.

Арсен једну компонује и напише на српскохрватском, а другу склада и састави на хрватскосрпском језику. Анимални и шовени су од Арсена знали само брзим преко Босне а не На извору прјесама. Од Арсена је моја компилација, названа Арсеније – Српске песме, где користи србизме: возови, хиљаде...Имам још једну: Арсеник, све отрови.

Данас се пишу песме на пи-си-ју, нека напишу неку о њима, као Арсен о олимпији, својој писаћој машини; кад је он у питању: на бесној машини. Вуди Ален има олимпију на којој и даље пише; надживеће га.

Слика триптих: Арсен препевао и углазбио Менарта; дај ми усне да их љубим... дај ми груди да их љубим, прст нек опише ти пас.... е тај пас нацртати.

Тома и Арсен нису звали публику да пева, Тома им није бранио, Арсен јесте: зна се ко је овде задужен за певање. Томи нису цуре бацале гаћице и брус; бацале му погођену душу.

Арсен се у шали оглашавао: могу певат по разводима! Имао би пун репертоар; исто тако и Тома, па су могли заједно: један са младине стране, други са младожењине.

Проклета је ова недеља, Марија, о, Марија, срце си ми моје однела. Арсен пева из неког препева: не, плачи, Марија! Арсен Лепи и Тома Ружни. Као сир беле ноге Томе З. је умочио у слану воду и отпевао: А море к`о море! Морао је Цони наставити: А Марина к`о Марина!

Песнички упарују Коена и Дилана. То што Коен Дилану рекао, исто то кад Тома 3 у хотелу Парк каже Емилу гастарбајтеру: Емиле, брате, за тебе певам Чавале, друже! Арсен примио Сунчана времена – Емиле, збогом, вјерни мој!

Арсен пева сирочад свијета! Могао је и он имати Нобела за књижевност. Што је слабији од Коена и Дилана; он певао нек броду дају његово име. А већи и заслужнији од њега да му буду светионици на тим морским путевима. Кад би се макар воз звао по мени, вагон 2 класе, (има већ једна секција – вуча возова) и на коју год станицу се заустави, поздравите ме неко вредан ту рођен, живи или је пореклом. У Алексинцу ми певају Тома Здравковић и Нада Вукићевић-Мамула. Ако из Ниша кренем право, са железничке станице испрате ме Шаби пева тући Црни воз; и још један рођени Нишлица Корнелије Ковач са Пут на исток – а ја не идем даље. А у Ражњу да ми Сава Јермић оплете фурулом са Послонске планине.

По смрти Боре Пекића у Књижевним новинама је поринут наслов: Океан Пекић. Вероватно мислили на Атлантски, јер Пекић тражио и ту нашао Атлантиду. Тома је умро непуну годину раније, није имао неки такав наслов, а могао је: Балкан Здравковић! Затим ишло редом: Алпе-Адрија Робић за Иву и тај грлен, продоран и осунчан глас. Бобек је открио Робића, а Иво Битасе. Ганг Бајрамовић за Шабија и стигло би до Арсена – Медитеран Дедић. Њих петорица много више од пола света.

Вратимо се у наш домаћи музички слив. Помало окраћена каријера квартета Предрага Ивановића их је спустила са позорнице где би стајали са претходним набројанима. Зато немам за њих просторну одредницу. Можда би то био Дунав. Квартет је израстао у врх. Морали су ту остати, поготову што су први наступ имали у кафани Бољевац.

Арсенови еквиваленти овде – ха! Моји вршњаци, онај са два-три акорда, и овај што наручује лозу да допије киселу воду. Морнар постао панонска ајкула.

Горан Брегов је украо Џонију бело одело и султанову свиту, гитара - мало свирам мало не, иза мене зурле и Пухачи из Грделице. Џони, обезвређене логике, се преселио у Низоземску да игра мали фудбал. Да је Бреги синило из хрватског дела његовог бића момчад би назвао Бијели глумб. Он је једина трифуркација у домаћем сливу; преко Саве и Дунава пушта се у Црно море; преко Вардара у Егејско, а преко Белог и Црног Дрима и Неретве у Јадранско; тако разводњен обиће сва мора и океане.

Здравко Чолић обавезно поменут због дрвене кореографије. Бајага северојужни певач млечне музике; на цуцу је узимају фанови. Прави песме и за Колибри, београдске дечке и девојчице. И музика за лифтове је његова. Мало се усирила та музика.

Најача молитва и медитација је: ко пева зло не мисли. Разваљивао је гаражни рок, пре се слушале остареле мансардне и новоградске песме, много пре њих изворне песме и шталски фолк, па све до ојања и тражења места за јеку. Рокенрол игра и пева цели свет, па се истрошио музички; а неће наша народна музика.

Данашњи певачи и извођачи су певачка дружина названа Џими Барка. Ми певамо тандрчак а они ћили-били-бела. У две најлепше српске ратне песме се *мми* Тамо далеко и Спремите се , спремите.

Беструна виолина, бежична гитара. Бежична диригентска палица. Боље свира на тестери, него он на виолини. Дромбуљачки оркестар од сто дромбуља. Свира у чауру, оркестар од свих калибара чаура – миротворци.

Као што је Менделсонова музика нађена у касапници на хартији у којој се увијало месо; а Ујевићеве рукописе су у некој пиљари увијали шљиве у њих. Да ли је неки навијач одвијао фишке кад поједе семенке. Ја нисам одвијао фишке, а шта сам могао наћи?

Најмоћнија и најјача дружина је симфонијски оркестар – само они могу да покоре цели свет и оду у космос по још.

Музика се најлакше украде, позајми, прими. Пролазите и чујете је издалека и уће вам у уво. Све остало морате да прођете и погледате. А после музике најлакше се преузму позе парења и прављење ватре. То ми из филма Рат за ватру.

И тад су складали туђу гласбу: Глинка шпанско, Чајковски италијанско. Све измењано било. Наша народна кола су грчка кола са нашим аранжманом; што не играју други Срби шумадијска кола.

Колико год да је интересантан неки догађај у биоскопу, позоришту или театру, стадиону, библиотеци, увек ће немерљиво више људи остати напољу него унутра.

Аца Поповић и Љуба Симовић нису вршњаци али су извели полазак српске драме у другој половини двадесетог века од слова ш: Шнајдер, Шарган, Шопаловић; затим се враћа на а: Аждаха! И наравно остала слова. Аца пред почетак интервјуа пита цуру: хоћеш да се туцамо? Написала да није хтела.

Симовић може цео Свет, све што хоће, које хоће време да одене у поезију; поетски дизајнер; у све четири колекције: трагедија зиме, лирика пролећа, комедија лета, меланхолија јесени. Епизодни ликови код Симовића; ексер је статиста кад окачиш капут о њега, а капа је каскадер кад се стави на главу док ветар дува. То су рефлексивни ликови, више носе него неки потпуни људски карактери.

Љуба Симовић нема инспирацију него концентрацију. Дочула то Биља Морска Пена па се кроз скупила у свој мали простор. Пречитала се.

Нисам тад знао да је Мијач тражио српски Болеро за Чудо у Шаргану; имамо врањанско Изгубљено јагње. Људи по три пут гледали Зелену миљу а Чудо у Шаргану ниједном; ЗМ је анегдота за ЧУШ, упоредити Кофија и Просјака.

Га-Га Маркес добио Нобела за једну књигу. Симовић морао два добити: за драме и поезију.

За Душка Ковачевића ме увек више интересује околност да је био у подмлатку са Бором Ђорђевићем, Пауновићем, Видовићем, Мрђом...

Прва богаљска чета из светог Георгија, убиваоци аждахе.

Ту спој: Радован певушио: Јабукe и трешње... Кад љубио сам тебе први пут... Господин министар Радован Трећић, место друга Игрутина, који је изгубљен у транзицији. Црвени сто у кабинету Радовановом. Жена Руменка има модну линију Ру Станиславс: качкет са рукавима, пешпир за две главе, шал са доколеницама. Појављује се онај ујак Василије кога је Хитлер истерао из логора кад му овај лупио шамар? Као инвеститор. Што је Душан К у Радовану Трећем (Ричард Трећи од Шекса) ставио тај виц из логора кад ујка барон Минхаузен удара шамар типу са брчићима, који излази из хеликоптера –Немци имали тад хеликоптере!

Мијач није нашао кључ за Радована са Гувовићем и одустали. Тамо крајем осамдесетих у Јазавцу и Керемпуху нису успели са Дворником као Радованом, обукли их на крају у униформе две-три године пре почетка рата. Могао је Дворник да просипа фазоне из Ферала који је нашао пету годину: Робија Ка, гратест шитс, рибића Словенца који хоће да баца удицу на Тари, па тражи дозволу по градићу.

Грабовоац Блатиште Рисовске баре - ту Алигрудих одводи војску и Мишка, возача фирме Крстић. Сви који отишли тим правцем завршили у партизанима. Како је Мишко рањен, ухапшен, па побегао у партизанае а после рата био министар саобраћаја. Ловац Ташко исто у партизанае, да им наплати за зајебавање. Цигани у логор или под лед. Они хајдуци у четнике, а учитељеви у партизанае.

Пику Боре Тодоровића нису дозволи Немци и њихове слуге да однесе тетки лек, касније нису ни комунисти, палио јој свећу на рођендан.

Шта је остало од банде Чворовића. Илија Чворовић доживео транзицију, постао тајкун, купио руднике угља, поред Дунава бродоградилште.

Сабирни центар је једна Борина прича; где неко премине па се поврати, и прича шта је и кога видео. Станковић је био велики.

Мијач поново режира Ружење народа... да ли би користио прави наслов драме. Четникс.

Једна југословенска постава за Госпођу министарку Реља Башић као Нинковић, па сви остале куд који.

Шашава књижара постоји по Мики Антићу. Што реко Павић: гоје ти се зуби док једеш.

Од последњег леденог доба се говори да ће поезија одумрети, нестати, истопити се. Гутемберга због штампе инквизиција извела на суд.

Да ли неки Лондонац знао ко је М Црњански који им доносио књиге. Да ли неко од њих постао писац; некад нешто написао. Старији момак из књижаре ми донео дело Ловац у жити од Ц Селиндера и сл. Краљ запета Црњански. Није дао да му дирну у стваралачки живац. Црњански: притискали су перо кад пишу о Лазиној књижевности.

Шаплин, како га Црњански помиње у својој песми, описујући Први светски рат на Галицији; тај Чарли има смену страже у Првом светском рату; у рову, по киши...лозинка: влажно је! За одзив Чарли се примакне и силно кине: аћиха!

Глумци имају проблем док изађу из улоге - пију, пеглају и онда уђу у другу улогу. Како ли је писцу да изађе из романа од стотина хиљада речи.

Чапли Чарлин

Одмах после Бога долази уметник, рече Дирер и сакри се у круг магичног квадрата. Парижани су замишљали да код њих све има премијеру, тек онда прва реприза се изводи пред Богом. А обрнуто је: оно што одзвонило код Бога, појављује се у Паризу и другде. Лева обала Сене касни сто година за Богом, десна још сто. Имали су Парижани понекад дојаву од бога. Од неког близу Њега, понекад и од ђавола... Бизе са опером Кармен чекао сто година изведбу у Паризу. Били глуви на божија звона далеко од Нотр Дама.

После Великог рата у Паризу било 221 регистрованих бордела. Нису имали фудбалски клуб крајем шездесетих када се Расинг угасио.

Деценијама су одбацивали импресионисте. Не сетише се сликарима наплаћивати због позирања река, села, градова, поља, жита, сунце би имало дуплу дневницу. Месец би доносио ренту као што се плаћају проститутке; сликарски макро подводи курве сликарима за позирање. Лотреку првом. Да ли је сам Бог узимао за позирање или због мотива из библија.

Ко има право на тантијеме за сликање Исуса. Нова заповест у библији: не сликај и не плаћај позиранте. Ван Гога би одрали од пара само за сунцокрете да их је имао. Уремили се код њега, а он није зарађивао од својих слика јер плаћао за позирање ветрењачама. Реноар је за

сликање играча валцера и полке морао да плати и музику која је свирала док плешу. Снег није могао бити исплаћен отопио би се убрзо. Ови излагали слике кад се већ отопио али нападао нови. Потомак лањског снега.

Ван Гог имао брдо аутопортрета – то били његови романи; све написано на његовом лицу. Убила га равнодушност према његовом делу. Пећина са сликама Ван Гога, па пећина са сликама Сезана итд. Ван Гог, Ван Гоген, Ван Модилјани.

Ликовни критичари користили четкицу од длака из јајета, кад ценили њихова дела.

Жене у уметности; где је Ван Гога? Шопена; а где дебела Шуберта? Жене у уметности стоје најаче као инспирације или модели, па тек оне саме.

Да није Ајнштајн открио теорију релативитета, односности, условљености, неко би је после њега намерно открио. Бетовенову Девету би неко некад само случајно компоновао, са малом вероватноћом. Симфоније нису у моди.

Било би вероватно неких акорда, неких тактова, неких делова из Девете, али то не би било онакво одушевљење публике која није хтела престати пљескати, и није хтела ићи кућама. После њеног првог извођења и после шест овација, само цар добија три, полиција је ушла умирити публику; колика дивота именица је потребна овој књизи да се деси тако нешто са читаоцима и будем памтивечан.

Петокрако перо за извлачење музичких линија користио и Бетовен. Ко му направио? Разлика између Бетовена и осталих композитора што његова симфонија цела усхићује а код осталих само главни и неки пратећи мотив. Тако и код Битлса и осталих. Тако и Пеле. Бах је моцартовани Бетовен, Моцарт је бетовенирани Бах, Бетовен је баховни Моцарт.

Барок обележили Бах и Хендл, тражили пажњу и остављали утисак. Телемах био барокер популарнији од Баха. Хајдн ударио у рококо, Глук био први рокококер. Моцарт и Бетовен пошли за њима. Моцарт је први поп-аутор. Ако је Франц Лист, Лудвик је лишће. А Шуман Фредерик? Шуби-дуби, Шуберте! Барок је барокер, рококо је рокококер, за рок је Џое Кокер. Касни барокер је рани рокер.

Хендл за живота добио споменик у Лондону, као што данас свима праве споменике, Битлси добили орден витеза од краљице.

Некад давно је на ТВ приказан филм у којем је главна музичка тема песма Воларе, после тога месец и по дана цели град је певуши. Месецима смо звиждукали марш логораша из филма Мост на реци Квај. Могу сада дан и по да ммкам музику из филма Ла-ла-ленд.

Ћелентано окренуо леђа публици, Кордобес биковима.

Чуди ме што неки дувачки оркестар није аранжирао Грејсленд од Пола Сајмона за Гучу.

Чујете познати звук: то је томиџери-звиздук. Тишина - труби је Тино Роси?

Направио сам, има давно, кореографију за ансамбл Коло. Волим кола играти (Траволта је окачио опанке о зид). Било испало као поирчени наш фолкор. Годинама касније нешто слично и боље је направила Уна сага Србика.

Имао си блуз, госпел, соул, фолк, ритам и не знам шта још и онда су многи узели те и такве песме, наелектрисали их и почело је дрмање публике на високу волтажу.

По мишљењу нутрициониста Џегер има двадесет пет кила.

Дино Крокети био помоћни судија у руском рулету; шта је могао ту радити, износио упуцане.

Чланица Менсе је Луиза Чиконе, Мадона није. Бијонсе има врцогузну кореографију.

Нил Дајмонд пева Кентаки вуман; чуо: Ој, девојче, Пироћанче!

Популарна музика се вратила на архи-почетак; гусле и гајде су заменили реп и хип-хоп. Епски реп прате електронске гајде а лирски хипхоп иде уз дигиталне гусле. Враћа се музика, гласба там-таму и камењу. Хип-хопери не дају старим рокерима ни да запевају своје рођене песме. Они их умарширају у свој ритам. Уз гајде се изводиле ратничке песме; уз гусле јуначке песме. Реп су наркоманске, хип хоп патничке. Пресушили и Црнци, умрли са репом и хип-хопом.

Вечна је реплика Славка Симића и Милована Бутковића изговорена у оперској логи: Идемоте! Само један је Карузо.

Преко стотину кућа у Санкт Петербургу имају табле на којима пише: овде је живео Достојевски. Пар месеци живи у њима, док га не истерају због неплаћене станарине. Зарађују данас на томе. Испод париских мостова табле: Ту клошарили ти и ти познати сликари и други.

Муче се са руским именима у свету; два су сви научили, лако изговарају: Распућин! И Калашњиков.

Само хиљаду људи на свету је прочитало Уликса - постоји таква дрвена легенда. Откад сам га прочитао, само у тој библиотеци је толико пута узиман у руке и читан. Портрет уметника је дремка за Уликса, Уликс је јава за Финегеново бдење.

Од многих пишоплотоња као писац је успео Буковски.

Пролазак подземног воза је прво подигао килт Стена Лаурела, тек деценијама касније Мерлинки хаљинче.

Као што је Чаплин направио уметност за столом са две земичке и две виљушке и играо њима, тако је и Пикасо од седла и управљача направио бика, и ко сад кога ту имитира. Од остатака главе бика сада праве седло за бициклу, од рогова гувернал; примењена уметност некад и сад. Пикасово седло; то ли је једини ваљан пример за историју уметности.

Чарли је био први Брус Ли: тепао их на камаре свим стилевима, и кунг фу кореографијом.

Чаплин је добио почасног Оскара за допринос филму у Двадесетом веку – биле су најдуже стајаће овације од 12 минута; за неке филмове дванаест минута?! Шта би било да је снимао звучне филмове, заглашне овације. За његову славу заслужан је и највећи негативац светског филма Ерик Кемпбел. Чарли Чаплин и Мел Бланк (voice characterization) су највољенији Американци у прошлом веку, једном никад нису чули глас, другом само глас(ове) чули. Мел поживео 81 годину и сви Дизнијеви цртачи умрли после осамдесете. Кад радите за децу, тако то испадне.

Мај неим из Бани, Багз Бани. Пре Ерна и Бонда се представљао Душко Дугоушко. И Дуцк Догерс звани Патак Дача. Душко Д је одсекао Флориду од УСА да плови ко острво, Куста то поновио у Била једном једна земља. Кад Душко Д зауставио Нијагарине водопаде и пресуше, испод њих на дну гробље буради у којима се људи спуштали низ водопад. Шта би се нашло ако пресуши Тихи океан. Душко Дугоушко има контрадикцију: хоћу-нећу! Душко Д имитирао прво Груча Маркса, Дел Бој је имитација Патка Даче. Патак Дача је црнац. Патак Дача први носио прслук са експлозивом. Нису ни Џими Хендрикс ни Пит Таусенд први ломили гитару, Патак Дача то урадио још педесетих у цртању.

Цртани филмови су најбољи тих година, у шездесетим су шпагети-цртаћи, данас праве сапунице, све јунаке убацују у серију. Патак Дача кад наручује коктел од четири отрова, тако

данашња деца-глумци не умеју да одглуме боље. Патак Дача као Маскирани осветник прекида снимање филма у коме пљачкају банку, као код Кусте у Подземљу. Филм Маш је Дом за вешање.

У цртаним филмовима са мачкама и мишевима, кад неког закаче зихернадом и убуду га, он врисне, само је Малик трпео у Оцу.

Куста је снимао филмове на истој страни улице, по сунчаној је снимио три филма на соларну енергију, остале снимао по месечини, па су лунарни. Мрве му се филмови, мрви се драматургија.

Црни талас филмова дошао после огромног црвеног таласа и извео цунами по фестивалима. Гледали се партизански и вестерн филмови. Нису снимани хајдучки филмови. У вестернима: стиже коњица! У хајдучким: У добар час, Хајдучи!

Мија Алексић тражи бициклу један круг од Немца; пре него седне, ногама на суво проба као да вози бициклу три-четири корака ситна напред као да окреће педале – то је филм. Филм је када луди тексашки мајор зајаше бомбу као дивљег коња у Др Стренцлау.

После бачене а-бомбе настаје печени ваздух, парла италијанска бесмислица.

Роботи неће снимити Рапомон. Роботи не могу бити шпијуни. Мора робот бити рођен мало лоботомичан ако му је до живота.

Ономатопеје без муке

Уа Ура Иа Му Кврц Ух Ех Кре Их Ох Прц Апћиха Цврц – Милојка отишла на цврцање. Бу!

Боље Брандо глуми (Ура!) у коми, него сви ови глумци живи и здрави, док не погину: Бронсон, Кобурн или Џон Војт. Том Берендер, Рој Шајдер, Доналд Сатерленд, Крис Кристоферсон добри су само када глуме мртваце. Кристифору Вокену цео филмски век прође у опијумском испарењу из Ловца на јелене, изгубио поглед и још лута њиме и где лута? Кум-филмови су успели јер одмах убили Џемса Кана лошег глумца. Карадини лоши глумци. Весли Снапс је могао бити црни Чак Норис. Једноизразни глумац. Уа.

Боље глуми грана јасена од Мат Дилона кад је нешто драматично или се наљутила кад је зањише ветар; не зањише се много, спремна је и да се преломи. Он може да глуми неки мали јастук за подметање под леђа.

Гари Купер у белом оделу је најбољи даса на филму. Изјава постала правило: да ли сте гледали лош филм са Ричардом Видмарком? Ли Марвин кад каже: најбољи део тебе је исцурео низ ногу твоје мајке. Ретроградни нос Карла Малдена – сасвим прџаст. Хемфри Богарт седи на столу а ноге му буду на столици, тако је волео.

Психопата има у колекцији сливник из Психа у који се слила крв. Купио на аукцији у Сотбису.

Бечење младог Ентонија Хопкинса је постало оскаровско, на крају врх, велика глума; такво је и дремање Кевина Спејсија. Ал Паћино може да уђе у многе улоге, одглуми много тога, а да не трепне. Где је збуњени Хју Грант. Чује се замуцкивање Де Нира. Остарели Де Ниро личи на Спенсера Трејсија. Жмиркави Ретфорд. Харисон Форд увија горњу усну најбоље на свету. За Оскара!

Леонардо Ди Капри нема ноге за глумца, не зна ходати. Клинт Иствуд је фаца број Један, он глуми кад се прстима десне шаке почеше по десном образу обраслом чекињавом брадом. Он никад није обријан и окупан у шпагетисаним вестернима.

Остарели Ник Нолт може ти бити јатак. Хик!

Брусу Вилису не дају да се наспава, обује или попије аспирина. Босоноги може добити Оскара за најбоље глумљену главобољу.

Раде Шербедија боље изговара: Димитри! од Питера Селерса у Др Стренцлау! Фелба бољи глумац од Бронсона. Мр Бин је мало дете за Чкаљу. Тото је шпагети Бастер Китон а Мија Алексић је глумац. Жак Брел, жгољави Фернадел. Браво наши!

Када Кирк Даглас игра болешљивог туберана Дока Холидеја и сви очекују да умре до краја филма, речју или речицом моје мајке – колико је крао; а он живео још шест деценија од снимања филма. Прегурао преко сто година. Омирисаћеш љубичице одоздо! –прети Док Холидеј. Више сам волео да то каже шериф из Мисурија са сивим очима језера...Ерп. Вајат Ерп.

Прво је био Ерп. Вајат Ерп. Није пио ни промућкано, ни промешано, него чисто. Видео сам Пирса Бронсона у неком филму где се мува поред неког аеродрома и рекао: ево га најбољи Бонд. Најбољи шапутава глумац Пирс. Џемс Бонд има пулс 72 а ја око 54. Бронсону и пицама добро стоји; боље него Конерију одело. Има дисциплину изгледа.

Овом новом Џемсу Бонду Крејгу дали да наручи мартини промућкан а не промешан; он тражио сламчицу да дуне и пробућка, направи клобуке и тако га промућка, смућкан и просут, па му дали кока-колу. Како нису снимили филм о Бонду, у коме Шон Конери игра светског негативца.

Пуси Галоробе (шта то значи!) Флајинг циркус из Голфингера, то видели Пајтоновци.

Џорџ Клуни није мој тип него Шарлиз Терон. Шарлиз Терон и Никол Кидман су добиле Оскара за улоге у којима су драстично промениле свој лик, скоро наказно; Шарлиз се претворила у право чудовиште, Никол са новим носним бруксом је била друга особа у Сатима; али их одмах и увек на први поглед препознам. Дан Ајкорд није имао ни номинацију за улогу Елвуда у Браћи Блуз. Иако сам двадесетак пута гледао филм и даље не верујем да је глумио у том филму, ништа не препознајем, чак ни глас, а само је ставио тамне наочаре. То је перформанс.

Заштитно дупе фармерица Левис - Џесика Ланг може да глуми без трептаја. Упс!

Неко нашао поруку од Илсе коју је Рик бацио на парижкој железничкој станици. Нашла се и она на аукцији.

Снимити римејк Казабланке са Скарлет Јохансон и Бредом Питом. Исто би град био пун избеглица из северне Африке и Марока, из Европе и Азије. И терористи Исламске државе, многи десничари. Шта Скарлет тражи и даје за мужа? Римејк се можда зове Багдад. Коју песму би Сем поново свирао. Вау!

Не прихватам филмску логику из Рокија да је он добио меч, а шампион не жели реванш јер сам добар познавалац бокса и знам да је Роки убедљиво изгубио; и у филму Девојка од милион долара слична прича.

По њој нису Кајзер Созеа провукли поред рендгена и виде да нема инвалидности; а Дејзел В у Праведнику чита Прустово У потрази за изгубљеним временом у једном тому.

Убио сам их све на крају. Ономатопеја за смрт. Банг!

Стенд ап, Лени!

кроки холограмског кабаретског наступа

Мобилни телефон изводи за руку Ленија Бруса на кабаретску позорницу. Лени креће удесно... Али га телефон нагло цимне улево према малој рампи. –Сине, Леонарде!– Да, мама! рече он.

(Лени Брус аспирин или антибиотик генерације)

Рекла ми мама да попијем аспирин.

Мама, сећаш се кад сам хтео часно да напустим морнарицу, па сам се претварао облачењем у женског наредника. Психићи су ме питали волим ли да носим женску одећу? –волим, реко. – кад?-кад ми лепо стоји!

Јавио сам се као добровољац за Други рат; са мношћем био и Арти Шо – сви смо хтели да стиснемо руку која је придржавала дупе Лане Тарнер.

Нас, Американаца, свуда у свету мрзе, јер смо им појабали кева за таблу чоколаде или млеко у праху.

Мама, сећаш се кад је Џеки Кенеди запузала преко отвореног аутомобила, да као помогне рањеном мужу, а пошла у бегу на другу страну. Сине, Леонарде, то си рекао за Џеки али шта ти је држава радила! – плитка држава је то, мама.

Није нама непристојно рећи пенис, али је непристојно за Латине.

Мобилни га поведе ван позорнице. Мама! Је л` могу још пет минута. Мобилни му попусти још мало. Мобилном стигне говорна пошта: овде твој деда Мекинтош! Дођи кући стигла ти нова апликација, да ти је уграде и напуне батерију!

Лени одбаци мобилни, њему се отвори падобран и слети неком другом у руку.

Химна се чује.

Станд аут, Лени.

Доживљаји малог мозга

Ако у тридесетој години одбраниш тело, у шездесетој мозак, у деведесетој се приближаваш смрти и правиш дил с њом. Дотада пуни живота, сада пуни смрти. Од десетине старијих блиских рођачких особа само су ми две бабе и један деда умрли, остали побијени у ратовима. Неколико их је још у животу.

После навршене шездесете неурони играју жмурке са нама. Тражимо мишљење од њих, они се сакрили. Суша... Гаси се мозак, срце испуцало своје. Време се уморило, зове смрт упомоћ.

Одлазим на предсмртни преглед, Смрт ме пишка и куцка. Никад до сада нисам био мртав. Смрт ми залази по удаљеним и сакривеним деловима, спрема предизвештај, зашто ће мене одвести, реферише неком. Погрешно стојиш, седиш, лежиш – тако се не дочекује смрт; бонтон постоји свуда: у ресторану, биоскопу, на улици, у смрти. Носим у џепу копчицу, мали прст смрти. Идем у мртвачницу да се надишем пуним плућима, дођем до даха.

Андрић: Иде, али крилатим ходом; Растко: Живот зове себи смрт као драгану!

Гледам смрти у очи и она (феминискиња) већ неколико пута спушта, склања поглед, крије зеницу. Живим два месеца дуже, да ли ћу два месеца раније умрети, што би рекли фаталисти. За толико колико сам раније дошао на свет, толико су ми године дуже и сам живот, кад напуним шездесет имам педесет, а сазревање је обрнуто на квадрат?

Чувам све наочаре мојих родитеља, које су носили депенијама, посматрали ме кроз њих и радовали се. Моје црне кутије.

Немам дан радног стажа по прилици: отишао сам негде у осам, изашао од негде у три и неко тамо је био изнад мене; сам сам себи шеф. Мера успеха: сваки дан у подне прошетам главном улицом до Позоришта и назад, нико не пита где сам, ником не одговарам.

Живећу двеста година. Ко хоће опкладу!

Отежем са папцима. Још не умирем. Смрт ми дише за врат.

Сара Бернар спавала у мртвачком ковчегу; ако хоћу спаљивање – да се увучем у Аладинову лампу. У филму речено: мртав као пепео.

Како ме сахранити: нешто закопати, отисак стопала испред биоскопа и стадиона, једно око у библиотеци испод хрбата моје књиге; нешто спалити, пепео разделити на вагици и просути. Минимализам подземне архитектуре. Колико просејаног пепела испадне од осамдесет килограма? Срце ми сахраните са мојом неоствареном љубави. Нема дружења са костурима.

Сваки човек је самртан, а сви људи су бесмртни. Аристотел.

Неће да умре јер не зна да умре. Није знао ни живети.

Као посебно небеско тело имам своју масу, гравитацију, ветрове, ноћи и дани, годишња доба, број сунчаних дана, врхове и криптодепресије. Ту је срчана бифуркацију крви; иде са једног места и горе и доле.

Имам превелику душу за ово доба. Претходни власник моје душе зна где је, али ћути.

Оставићу је за други живот; мemento мори је спремање мало душе за наредне векове, за будућег корисника. Припреми је за инкарнацију; волео бих да буде негде неком у космосу душевни вирус. Душа: шта сам ја све прошла, где сам се све селила! Неће нико овде моју душу, недостижна је, неистражена, страна.

Одвртаји живота; скупљам их за филм од неколико секунди који ми се пусти у часу смрти.

Ако је то истина да пред смрт у трену ти поново промакне живот, не бих волео да умрем. Не гледам исти филм или живот два пута.

Добио сам рођењем парче плавог неба и њиме летим до краја. У човеку остане нешто из детињства, то је оно што смо радили покушавајући да будемо одрасли.

Имао сам добар спори ритам одрастања. Још гледам цртане, неки од њих су праве басне.

Покушао сам у многа друштва али се нисам примио, мој пелцер тражио друге ствари, нисам кренуо на њихов калем. Ожиљци на леђима су од пријатељских ножева. Од неких бивших пријатеља којима сам давао целог себе, они мени ништа. Не знају ни пријатељима бити. Нуле и по од људи.

Сви које је улица научила да не цинкаре друге, издали су ме. Са смртно примаклим годинама, имају преко шездесет година, пунолетни су, али се не зна докле ће бити. Вратиће се у своје висине.

Више верујем својим затвореним очима, него твојим отвореним.

Легнем и одмах тражим најдубље место за сан, да потонем, и гледам у наредни дан, избегавам пређашњи, јер то је само потапање у сан.

Морам да задовољим свој мозак, он тражи пуно.

Мој антрополошки поглед на свет: Хендерсон краљ росе.

Добро је што неко носи истину. Могу постојати разни митови али мора да се зна истина.

Дружељубив ко делфин.

Да нисмо јели месо, не бисмо добили протеине да развијемо мозак којим мислимо да не треба убијати животиње и јести месо.

Бескорисно утрошен новац је дат гуруима за њихове мисли.

Кад чујем Влатаву од Сметане неки мој ген препозна и каже: ја сам био на Влатави пре хиљаду и по година.

Долази и мој епитаф негде при крају... Кад су сви проливали он је имао затвор.

Остао ми клобук ваздуха који ћу испустити када издахнем.

Остарели сликар ради свој потпуни аутопортрет: насликао оронуло лице, старо болесно и како одмиче портрет на доле, у стомаку црви, а ноге костурске спремне за сахрану, умро дотад.

Ја бих у секунду пред смрт прошао кроз главу, срце цео њен живот, јер она је мој живот. Не свој. Волим да гледам добар филм више пута. И ова књига је тај филм. Крај филма је дебљи.

Мој сковани софизам: која секунда одваја старост од младости? Ел може и једна секунда? Може. А и две?...И тако секунде испуне столећа.

Знам да никад нећу умрети; у век. Знам кад умирем; у секунд, два, три, четири, пет... сад долази почивка -

Речник за сиромашне

Уместо поговора

